

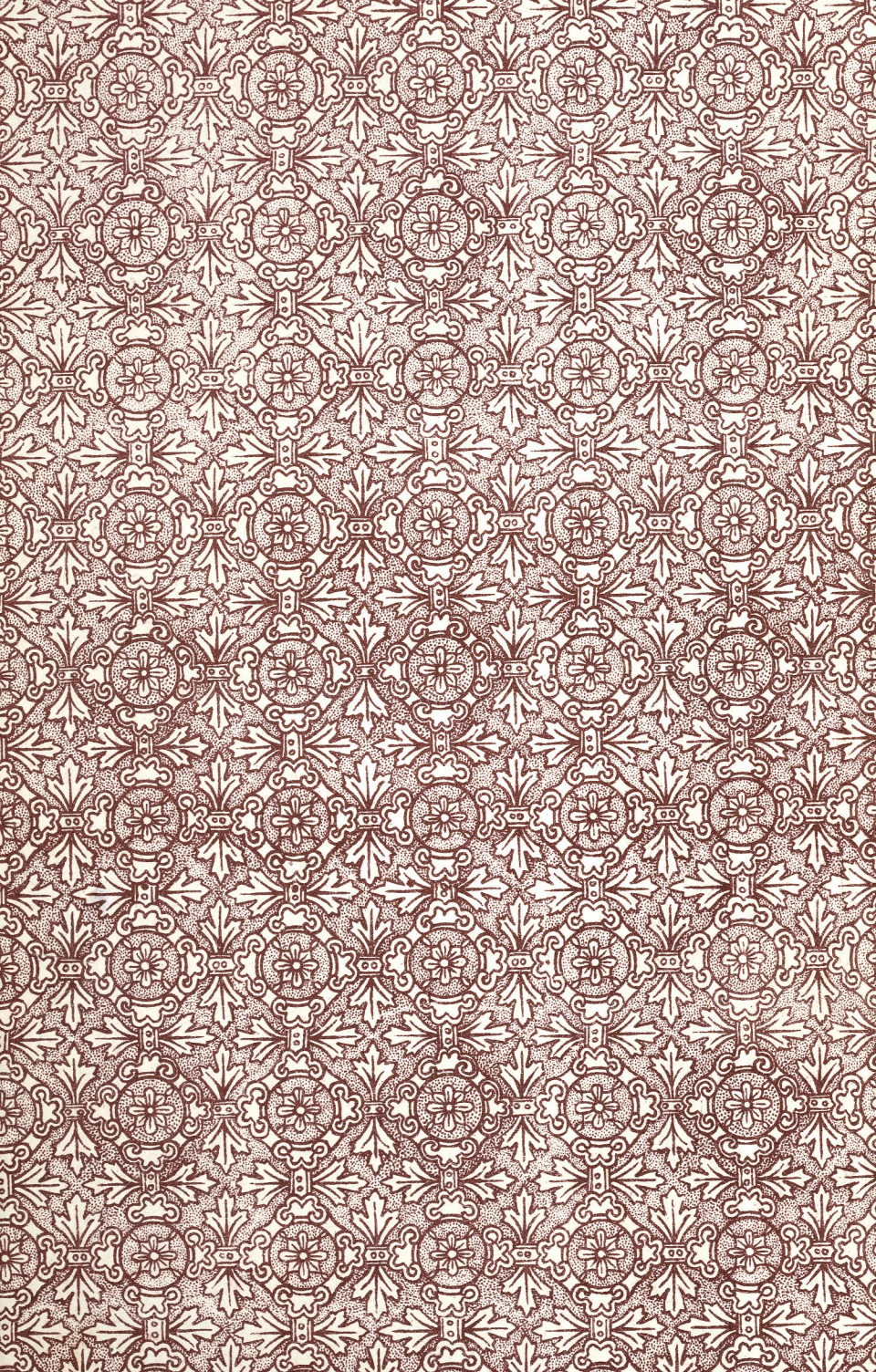
4388

Проф. А. Конціонатор

КІНЕЦЬ СВІТУ,

Предсказаний Преч. Д.

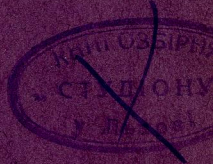
Марією в Ля Салет.

ПРОФ. АЛЬФОНС КОНЦОНАТОР.

КІНЕЦЬ СВІТУ,

ПРЕДСКАЗАНИЙ ПРЕЧ. Д. МАРІЄЮ
В ЛЯ САЛЕТ.

(ЛЯ САЛЕТ (LA SALETTE) І НАЙБЛИЖЧА БУДУЧНІСТЬ.)

ЗА ДОЗВОЛОМ АВТОРА
ПЕРЕКЛАВ З НІМЕЦЬКОГО:
О. ПЕТРО ДЗЕДЗИК.

86
лр

34678

ПРОФ. АЛЬФОНС КОНЦІОНАТОР.

КНИГОЗБИРА
"СТУДЕНТУ"
1940

КІНЕЦЬ СВІТУ,

ПРЕДСКАЗАНИЙ ПРЕЧ. Д. МАРІЄЮ
В ЛЯ САЛЕТ.

[ЛЯ САЛЕТ (LA SALETTE) І НАЙБЛИЖЧА БУДУЧНІСТЬ.]

4388
нак. Льв. обл.
92(13)-1940

ЗА ДОЗВОЛОМ АВТОРА
ПЕРЕКЛАВ З НІМЕЦЬКОГО:
О. ПЕТРО ДЗЕДЗИК.

За дозволом гр. кат. Митроп. Ординаріату.

2769

Льв. Бібліотека
АН УРСР

ЛЬВІВ

1933.

Друк. „ВІБЛЬОС“ Львів, японська 7. тел. 14-78.

La Salette, 1846.

В останньому часі поширювано часто думку, що з Риму вийшов наказ писати про La Salette, або принайменше про „тайни“, уділені там дітям Преп. Д. Марією. Це не відповідає правді. З Риму не вийшов ніякий урядовий наказ. — Недавно що появилася у Франції кн. *Le secret de la Salette devant l'Episcopat français*, neпа Marquis de la Vauzelle, (1917. Tours.) В цій книжці доказано, що згогадний наказ зі сторони св. Офіціум не є дійсним наказом (оригінальним), бо даний декрет є **анонімний**, тоді, коли справжній декрет мусить мати підпис папи. Отже мається вражіння, що тут спряглися всі сили пекла, щоб подію в La Salette по можности віддати в забуття. Та це не може статися! Бо волею Пречистої було, щоб факт, який мав місце на горі La Salette був оповіщений усьому народові, — як це ясно виходить із її слів до обоїх дітей. **„Оповістїть це все цілому народові!“**

La Salette виступає нині на передне місце, — тимбільше що дуже поширений є погляд, що сповнення пророцтв з Ля Салет не є вже далеке.

Варто тут згадати слова переслідуюної екстатички **Марії, Юлії Jahenny** (ур. 12/II. 1850) зі села La Fraudais біля Blain (Loire Inférieure) (у Франції), — яка густо-часто дуже влучно пророкувала. Отже ця Марія Юлія, що носить на своєму тілі рани Христа і в дечому подібна до Всеч. слуги Божої Катерини Еммеріх, предсказала д. 8. березня 1881. р. велику катастрофу землетрусу на остр. Мартиніці, що дійшло й сталося дня 8. мая 1902 р. В р. 1897. заявила вона, що іскра, яка спричинить кару Божу над людством, вийде з Балкану. Звідтіля почнеться **велика кріза**, що її заповіджено в La Salette. В цих словах маємо очевидно натяк на замордування наслідника престолу Архикн. Франца Фердинанда († 28/6. 1914) сербськими фанатиками, що дало безпосередну притоку до вибуху всесвітньої війни. (Пор. фр. часопис *Le Pelerin de Marie*, липень 1913).

Гідним згадки є тут іще пророцтво папи **Пія IX.** з кінця грудня 1873. р. — Папа сказав таке: „Людське суспільство стоїть напередодні допусту, подібного до погибелі Єгиптян в Червоному Морі. Чи це саме станеться в протягу 40 днів, 40 тижнів, чи 40 місяців, цього не знаю. Але знаю, що це станеться найдалі до 40 літ“. І дійсно: після упливу 40 літ вибухла всесвітня війна, яка, як бачимо, лучиться з многими ріжними лихами. (Пор. фр. життєпись Maximin-a Giraud, neпа Parent, 1913. Paris, Nalès, 37. rue Saint Placide, стоп. 30).

З'ява в Ля Салет.

(La Salette).

В одному полуднево-французькому селі, Ля Салет, (в дієцезії Гренобль), в оселі що числить около 700 мешканців, обявилася 19. вересня 1846. р. на горі (1804 м.), двом убогим дітям: 11-літньому **Максимінові Жіро** (Giraud) († в Кор (Corps) 1./III. 1875. р.) і 15-літній **Меланії Кальва** (Calvat) († 14./XII. 1904. р.) Преч. Д. Марія.

А сталося це так: Згадані діти, що служили у чужих людей пастушками, пасли на збіччах гори корови. Кожної днини виганяли вони туди свою худібку, тай кожного вечора приганяли її домів. Аж саме **19. вересня** (1846. р.) — (а було то в суботу, що (як звісно) присвячена є Пречистій Д. Марії, — і то в навечеря свята: „Семи терпінь Марії“) **ок. 3. год. зполудня** завважали ці діти нараз біля себе велике світло, а в цьому світлі гарну світляну стать. А було це світло таке ясне, що супроти нього зблідло зовсім й сонце, яке світило цього дня у своїй цілій величі на безхмарому небі. (Замітне те, що барва обявленого світла, була зовсім інша, ніж барва соняшного світла). Коли діти прийшли ближче до цього світла, побачили посеред нього жіночу стать, що сиділа на камені та, немов погнута у глибокому терпінні, схилила голову додолу, схопивши її обома руками. Ця жінка одягнена була у срібно-білу, перлами окрашену одежу. Біла, рожами прикрашена хустка, спадала з рамен на плечі й груди. Широка, аж поза кінці рук сягаючі рукави, закривали цілковито руки. Зпереду довгий, так, як і сама одежа, золотистий фартух (запаса), — подібно, як це носять наші служки, — (що й пригадує слова Марії: „Це слуга Господня!“ Л. I. 38), тай також золотої барви панчохи. На ногах блищали срібно-білі черевики, зі золотими спражками, — прикрашені білими, блакитними та червоними рожами. З осередка кожної рожі виходило гарне, дуже миле для ока сяйво, яке ширшало чимраз далі, в міру, як чимраз довгими ставали проміні. Голова тієї жінки прикрита була гейби стоячим очіпком, подібним до єпископської шапочки („піюски“), а на ньому, прегарний, ясніший від сонця вінець, з яких 15-ти рож. Волося зовсім покрите

було ясним накриттям. На шиї виднів малий, золотий ланцюх, закінчений хрестом із Розп'ятим. А тіло Розп'ятого на цьому хресті мало природну барву тіла; з Нього промінювали лучі світла на всі сторони. Хвилями здавалося, що тіло тієї жінки було зовсім обезсилене, немов мертве, зі звислою головою, а хвилями, що воно оживало, підносячи до гори голову, отвираючи очі та порушуючи устами, начеб говорила. На одному рамени хреста, над пригвождженою рукою, звисали обценьки, а на другому молоток. Опріч того мала ця жінка на собі ще й другий ланцюх, який звисав аж до пояса. (Коли опісля показано дітям справжнє золото, то вони заявили, що воно таке нужденно бліде супроти тамтого, яке мала на собі Пр. Д. Марія, що навіть порівняти його з ним не дасться).

Діти, побачивши „паню“, налякались дуже. Але вона зараз встала, перехрестилася і сказала: „Не бійтеся, Мої Діти! Приступіть ближче! Я тут прийшла, щоб подати вам до відома важні речі“. Діти підійшли ближче і заважали, що з очей тієї жінки спливали лискучі сльози; вони спадали по довгій одежі і зникали, як іскри. Через цілий час, як „пані“ говорила з дітьми, плакала ревно. Її очі були гарніші, ніж бриланти та самоцвіти, а ясні, як хрусталь.

Жінка-з'ява була ослонена подвійним світлом. Одно світло: незвичайно ясне, тремтуче сяйво, було у її найближчому оточенні і сягало до того місця, де стояли діти. Друге світло сягало далі; займало цілий простір, на якому стояли діти. Це друге світло було супокійне, не тремтіло, але ясністю своєю перевищало сонце. Опріч того з тіла й одежі Пр. Д. Марії виходили світляні струї, а місцями й цілі снопи світла. Але ні лучі, ні сяйво цього світла не шкодили очам і їх не мучили.

Ця жінка-з'ява мала **вираз любої матери**, повної доброти. Її поява збуджувала zarazом страх і любов. Була незвичайно велика, — з білим, подовгастим лицем. Максимін не міг дивитися їй в лице, бо воно, (як він казав) осліплювало його; тому більше глядів на її окриття голови та стать. А Меланії дана була ласка глядіти у лице „пані“. І ця дівчинка читала у чертах її обличчя вираз матерньої ніжності та глибокого болю. „Пані“ стала собі в середині поміж дітьми і то так **близько**, що четверта особа не моглаб протиснутися поміж них. Меланія стояла по її правиці, а Максимін по лівиці.

Жінка-з'ява звернулася до дітей із бажанням, аби вони обявили світові, **що великі кари грозять людям**, якщо вони не поправляться. Вона, — (як сказала), — вже не є всилі здержати караючої руки свого Сина, — хоч й не перестає заступатися за людьми. Особливо зневажування **неділі**, переступлювання **постів** та зневага святого **Імени**

Божого спричинило гнів її Сина. Отже за те все зішло Він на людей великий **голод**. **Бараболі** зігнють того року, так, що, вже в часі Різдва Хр. їх уже не буде. **Збіжжя** розпадеться при молоченні у порох, **оріхи** — (головний артикул цих сторін) не зародять, а **виноград** зіпсується. Багато дітей помре, не доживши семи літ. А коли люде поправляться, тоді знову буде всього подостатком. Тоді навіть й скала та камінь, — сказала вона, — зародить збіжжя, а земля густо засіяна буде бараболями.

Опісля повірила „пані“ одній і другій дитині якусь **тайну**, — насамперед хлопчикові, а відтак дівчинці. Але так, що коли говорила з хлопчиком, — тоді дівчинка бачила тільки порушення її уст, а не чула нічого. Також і хлопчик не чув нічого, що говорила „пані“ з дівчинкою. Замітна річ, що таємна розмова з Меланею тривала значно довше, ніж розмова з хлопчиком.

Відтак питалася „пані“ дітей, чи вони моляться рано і вечір та упімнула їх, щоб кожного ранку і вечора відмовили бодай „Отче наш“ і „Богородице Діво“. А при тім додала: „Колиж матимете більше часу і зможете більше молитися, — тоді моліться більше!“ І сказала ще: „Нині, на жаль, не ходять взагалі люде до Церкви, тільки деякі старі жінки. Інші знову через цілий рік працюють в **неділю**. А в зимі, як вже не знають, що зі собою робити, то замість йти на Службу Божу, — роблять собі жарти з релігії“. Відтак розпитувала дітей, чи вони вже бачили **зіпсоване збіжжя**. А коли діти це заперечили, звернулася „пані“ до Максиміна і сказала: „Але ти, мій хлопчику, бачив уже таке збіжжя. Памятаєш, як ти раз йшов зі своїм батьком в напрямі Коен (Coin)? Тоді оден газда, що мав там кусень поля, сказав до твого батька: „Ходи і поглянь, яке зіпсоване моє збіжжя“. Ви тоді пішли там і твій батько взяв два, чи три колоски в руку, потер їх у пальцях, а вони розсипались у порох. А як ви відійшли звідтіля і були віддалені від Кор (Corps) заледви пів години дороги, тоді дав тобі твій батько кусочок хліба і сказав: „Бери, дитино: їж ще хліб бодай цього року, бо не знаю, чи на другий рік будемо мати хліб, як що наше збіжжя так зіпсується, як тамте“. Відтак промовив хлопець до Пр. Д. Марії: „Так, справді. Так воно було, — а я про це був уже забув!“

Цю мову вела „пані“ почасти по французьки, почасти наріччям тієї околиці.

А коли ще раз завізвала дітей, **щоб те усе, що вони від неї почули, розказали народові**, відійшла назад до того каменя, на якому бачили її діти спочатку. А йдучи, уносила ця жінка-з'ява понад стебелця трави, не притискаючи їх зовсім до землі. Також ніякої тіни не кидало її тіло. А відтак піднеслася зі землі, із лицем зверненим до

сходу і через хвилюку позістала так у воздуху, о який метер високо над землею. Опісля звернула голову до неба, і знову до землі, відтак на ліво і на право, — при чім дуже приязно поглянула на дітей. Відтак стала невидимою: Насамперед зникла її голова, відтак руки, вкінці й ноги, — правдоподібно з причини сильнішого і більше згущеного світла, яке окружало Пр. Д. Марію, — так, що в ньому вже не можливо було її доглянути.

Там, де було її тіло, там тепер було лиш світло; малося вражіння, як колиб її тіло перемінилося у світло. І те світло, що через хвилю уносилося ще поволи як куля, у прямій лінії, задержалось ще на хвилюку, а відтак теж зникло. А на цьому місці повстало від тоді постійне **джерело води**, — бо доселі тільки підчас таяння снігів і злив можна було його бачити. І це саме впало в очі всіх людей, що якраз від тієї хвилі, — хвилі з'яви, — це джерело уже ніколи не висихало. Здається, що й те **постійне джерело** предсказала Пр. Д. М., а саме тоді, коли при кінці розмови з дітьми, спитала ще їх: „Мої діти! Чи маєте ви тут досить води до пиття?“ Колиж хлопчик відказав: „Ні, — не багато її маємо“, — тоді у відповідь сказала йому „пані“: „Ну, — то від тепер уже не забракне вам води“. І це джерело, що є очевидячки символом Божої ласки, назвали місцеві люди: „чудодійним джерелом“ („fontaine miraculeuse“).

По приказу „пані“, почали відтак діти розголошувати народові одержане від неї обявлення.

Іще того самого дня розказали вони про все своїм хлібодавцям. На хлібодавців зробило оповідання дітей величезне вражіння, — так, що хлібодавець Мелані зараз наказав робітникам виходити у найближчу неділю на роботу в поле. Також порадили вони дітям, щоб вони зараз на другий день, отже в неділю, раненько уже, розповіли парохів в La Salette про все, що бачили і чули; нехай він скаже, що дітям робити. А коли старенький парох Perrin почув те все від дітей, розплакався ревними сльозами і сказав: „То була направду Пр. Діва Марія, що вам з'явилася, любі діти!“ І зараз опісля, о 9. год. підчас парохіяльної Служби Божої, розказав парох, після прочитання св. Євангелії, усім вірним про те все, що сталося і просив людей, щоб уже більше не працювали в неділю. Зі зворушення не міг цього парох скоро розказати; сльози заливали очі!

Іще того самого дня, в неділю, вернув Максимін до Кор (Corps), підчас коли Меланя служила ще через 3 місяці в La Salette. Отже через ті три місяці діти зовсім не бачилися зі собою.

В неділю, 20. вересня, після обіду, прийшов бурмістр з La Salette, на імя Пейтарп (Peytard) до Меланії, до хати її

хлібодавців, і дуже строго заборонив їй розповідати далі про своє видіння, бо ціла громада дуже ним занепокоїлась. А на це відказало оце, дотепер таке стидливе дівчатко: „Ніщо в світі не здержить мене від цього, щоб я не говорила, що бачила і чула“!

Відтоді незвичайно много людей відвідало обоїх дітей, випитуючи про все; одні з цікавості, другі з побожності. А діти, розповідаючи про все, розпалювалися одушевленням.

І той вогонь, що вибухав з їхніх очей, додавав їхній ширій бесіді особенної сили. Меланя заливалась часто слізми зворушення, коли оповідала про з'яву Преч. Д. Марії. А що загально люде підносили, — то те, що обоє дітей, хоч далеко були від себе і не порозумівались зі собою, оповідали про цю подію **зовсім однаково**; у нічому не суперечили собі взаємно. — Згодом і **влада** вмішалась у це. І вона ставляла дітям дуже хитрі питання, але таки не потрапила замотати дітей у якінебудь суперечні зізнання.

Також за ніяку ціну не зрадили діти своїх тайн! Не помогли тут ні просьби, ні грозьби! Обоє дітей виказали велику пошану та повагу для тієї місії, до якої забрались, хоч не мали ніякої релігійної підготовки до цього, бо навіть не вміли звичайних молитов. — А коли предсказані „панею“ нещастя скоїлись вже цього самого року і вже на Різдво люде не мали барабольт, — зараз почали люде каятися. Відтоді не почулося більше ні одного прокльону в цій громаді, а в неділі і свята Церква була переповнена. Також весь нарід дуже ревно почитав відтоді Пр. Діву Марію. Вкоротці опісля діялись вже в цій місцевості чудесні улічення з недуг, наслідком чого навернулося багато грішників. А в перших двох літах відвідало цю гору, на якій об'явилась була Пр. Д. Марія, яких 300.000 прочан.

Дня 19. вересня 1851. р. потвердив остаточно, (після довгого досліджування,) єпископ з Гренобль, що це дійсно Мати Божа об'явилась була дітям в La Salette, і що тому там може, ба й повинна повстати відпустова Церква. Цю заяву єпископа прочитано 16. листопаду вірним у 600 Церквах гренобльської дієцезії.

У другому обіжникові з дня 1. травня 1852. р. заповіджено на день 25. травня торжественне **посвячення угольного каменя** під відпустову Церкву, а рівночасно й установлення „**місіонарів Преч. Д. Марії з La Salette**“, що мали служити прочанам. Посвячення угольного каменя довершив сам єпископ в окруженні 15-тисячної громади людей.

В р. 1879. була вже Церква готова і торжественно **посвячено її**. Може вона помістити ок. 2.500 осіб. Так Церква, як і прибічні будинки побудовано з чорного мармуру, який взято з близької гори Gargas. До La Salette напливає щорічно ок. 50.000 прочан, але тільки в літі, від червня до

вересня. Бо La Salette є найвище положеним відпустовим місцем на цілій землі і тому через 8 місяців постійно покритий снігом.

Коли Папа Пій IX. довідався в Римі про подію в La Salette, забажав дізнатися про тайну, яку повірила Пречиста обом дітям, а яку вони не хотіли відкрити навіть своєму єпископові з Гренобль. Спочатку дуже поважно супротивлялись діти з відкриттям тайни. Але як їх поучено, яку владу має Папа в Церкві і що обов'язком усіх католиків є повинуватися йому, стали діти податливішими. — Здається, що у зв'язку із відкриттям тайни мала Меланя ще одно видіння Божої Матері. А видно це було з цього, що опісля Меланя вже скоро і радо погодилась на виявлення тайни. А ще теж із того, що на питання, чи Пр. Д. Марія вдруге ще об'явилась їй, — вона або не давала ніякої відповіді, або відповідала: „Цього не можу сказати“. — Щодо хлопця, — то вже зараз осягнув у нього канонік Taxis великий успіх, коли випадково почав послугуватися зовсім такими словами, які уживала Преч. Діва при подаванні тайни дітям. (Які це були слова, цього Максимін не сказав ніколи, — зі страху, щоб не зрадити тайни). — Отже остаточно погодились діти на бажання папи. З початком липня 1851. р., в салі єпископської палати в Гренобль, списали діти, одно і друге окремо, свої тайни, в присутності духовних і світських осіб, що їх єпископ призначив, як свідків. (Максимін потребував 1½ години на списання своєї тайни). Відтак ті письма опечатано єпископською печаттю.

Коли Меланя списувала свою тайну, питалася під час писання, як пишеться слово: „непомильний“ і „антихрист“. Питала також, що то є антихрист. З цього питання можна було заключати, що тайна торкалася правдоподібно також і непомильности папи — (яка то правда, як відомо, проголошена зістала догмою 1870. р. на Ватиканському Соборі); також доторкалася вона певно кінця світу.

Списану тайну дітей передали опісля два висланці єпископа з Гренобль, генераль. вікарій Rousselot і катедр. парох Gérin, у замкненому листі, папі Пієві IX. Їх прийняв папа дня 18. липня 1851. на послуханні.

Тайну Мелані **опубліковано** на бажання папи Льва XIII. в р. 1879. Бо Пр. Д. Марія дозволила саме Мелані виявити все після 1858. р. (Дуже замітна річ, що рік 1858. є саме тим роком, коли то Преч. Діва Марія знову з'явилася у Франції, а саме в **Люрд**, де то Вона закликала: „Покути, покути й ще раз покути!“ — як колиб цей зазив мав пригадувати людям таке саме упізнання з р. 1848. під час з'яви в La Salette). Наполеон боявся, щоб Меланя не об'явила в р. 1858. своєї тайни і велів їй тому вивезти до Англії, (в порозумінні з прихильним собі єпископом Ginoulhiac,

з Гренобль), щоб не могла нічого виявити у Франції. Тайна Мелані заповідала головно **кари** (європейські війни і т. ін.), тоді, коли тайна Максиміна передбачувала Божі ласки та добродійства. Правдоподібно відносилось це до того часу, коли мав прийти на землю „**Великий Монарх**“, щоб повернути суспільний порядок і **тріумф Церкви**.

Тайна хлопця була значно коротша і мала обіймати 7 уступів. Оба ці манускрипти дітей затратилися у Ватикані. Однак давніше¹⁾ знаний був докладно текст їх.

Папа Пій IX. поручив був через кард. Печчі (Рессі), (пізнішого папу Льва XIII.) виготовити 12 відписів, оден для себе, а решту для поодиноких кардиналів. Докладніше про це розказує розправа: P. Alfred Parent, *Le secret complet de la Salette*, 1902. Paris, Martocq, 31 rue Lamarck стор. 16.).

Папа Пій IX. сказав раз до о. Жіро (Giraud) з La Salette: „**Коли не будете творити покути, то всіх вас жде загибель! То змисл тайни з La Salette**“ А замітна річ, що Максимін через ціле своє життя згадував про це, що на людство спадуть великі **кари**, після чого відтак наступить мир і великий **тріумф**, — перемога доброго над злим. На основі французької розправи еп. гр. Сальватора Zol-i (1879), перейдемо у дальших уступах найважливіші думки, які обіймала тайна Мелані. А граф Zola, (еп. з Лессе і Ungento в пол. Італії) займав якраз перед тим, (саме між 1868. а 1875. рр.) становище генерала ордену лятеранських крилошан і як такий був духовним **провідником** Мелані. Розвідку Zol-i досліджувала і апробувала опісля комісія римських кардиналів. Вона появилася друком 1880. р. в об'ємі 16 сторінок у накладні о. Ерхеста Piro (Rigaud) в Лімож (Limoge) у Франції під нагол. „La grande Nouvelle de la Mère de Dieu“ (Велика Вість Божої Матері).

Діти.

1. Максимін.

Петро, Максимін Жіро (Giraud) уродився 1835. р. в Кор (Corps.) (Місто Corps числить 6000 мешканців. Звідтіля вузкою вулицею йдеться до села La Salette, яке числить около 700 душ, звідки дорогою догори ступається до відпустової Церкви, яка віддалена від села 2 години ходу). Батько Максиміна був колодієм. Мати скоро його відумерла. Хлопця виховувала бабуса. Він не умів належито по французьки;

¹⁾ Автор цієї книжки говорив про тайну Максиміна з 89-літнім кардин. Іваном Cagliet-ом, коротко перед його смертю 1926. р. Кардинал сказав: „Кардинали, що мали відпис (тайни), всі вже померли. Нині вже ніхто в Римі не знає, як звучала ця тайна“.

говорив тільки місцевим діалектом. Був легкодушним; постійно вибігав з Церкви і замість слухати Богослуження, бавився на вулиці з дітьми. Від 14. вересня 1846. р., (отже на 5 днів перед видінням Преч. Д. М.), перебував у землевласника Петра Сельм (Selme) в Ля Салет, де заступав пастиуха від коров, що був тоді хорий. В неділю після видіння, дня 20. вересня, відійшов знову до свого батьківського дому, до Кор. — Відповідно до своєї природи, позостав Максимін і в пізніших літах життя **хитким і непостійним**. Бачимо це із дальшої життєвої його судьби. Дісцезальний єпископ хотів бачити його священником; як післанець Преч. Д. Марії бувби проголошував з успіхом її слова. Але хлопець не чув в собі покликання до дух. звання і відкинув таке предположення. А наслідком цього відвернулися від нього всі його приклонники та добродії.

Багато подорожував. До 23. року життя **перейшов він майже цілу Францію** і часть Еспанії, проголошуючи всюди висказані Божою Матірю грозьби. В р. 1854. прийняв його 2 рази папа incognito на послуханні. В р. 1859. осів на стало у Парижі, де одержав посаду в шпиталі, із 1.500 франків річної пенсії. Але вже 1860. р. його звільнено з цієї посади, за те... що йому обявилась Пр. Д. Марія в La Sallete! Тоді Максимін постановив зістати **лікарем** і студіював від 1862.—65. р. медицину, укриваючи в цьому часі своє справжнє ім'я і походження. Мешкав тоді у одного багатого купця, який звався Jourdain, а якні так дуже полюбив молодця, що взяв його **за свою дитину**. В р. 1865. покинув Максимін студії медицини, бо оден із його товаришів дізнався, що йому обявилась Пр. Д. М. в La Salette і страшно через те його переслідував. І оден лікар відрадив йому далі студіювати медицину, бо казав, що його пацієнти думатимуть, що він напевно лікувати їх буде за помічю Пр. Д. Марії, а колиб лікування йому не удалося, тоді зневага впаде на Пр. Д. Марію...

Максимін студіював також **мовознавство**. Присвоїв собі був мови: латинську, грецьку, єврейську і італійську. В р. 1865. дав йому маркіз з Pignerolles гроші на подорож до Риму. Тут, як „Зуавець“, вступив до папської армії. Але о. Bliard дуже наставляв на те, щоб він вертав до своїх адоптованих родичів до Парижа, бо вони дуже сумували, що він їх опустив. І почування вдячності спонукало його справді вернути до віллі його прибраних родичів, коло Версалью (1866. р.). А вони були настільки неосторожними, що відступили йому **на власність ціле своє родинне добро** іще за свого життя. А для Максиміна було це великим нещастям. Зле обчислившись, протратив дуже багато грошей на розбудову і прикрашення віллі. Через те зруйнував і себе і своїх добродіїв, до чотирох літ. Оден пан з Еспа-

нії подарував йому ще тоді 10.000 франків, щоб вирятувати його з грошових клопотів. В р. 1869. вернув Максимін, важко прибитий на душі до Кор. Тут, бажаючи заробити і для себе і для своїх родичів дещо гроша, прийняв посаду у одному торговельному складі лікерів. Але там його використано до тієї степені, що мусів аж через суд рятувати свою честь і уневажнювати оден контракт купна. Суд вирішив вправді справу на його користь і признав йому несплямлене ім'я, але гроші уже не вернулися. В зимі 1874. р. пройшов він пішки понад 100 km, в департаменті de Isère, щоб виповнити поручення Божої Матері і проголосити Її слова. Опісля **хорував на серце і вмер майже у нужді** д. 1. березня 1875. р. в присутности своїх прибораних родичів в Кор, маючи 40 літ.

Останні його слова були: „Нехай у всьому сповняється найсвятіша воля Божа“! На 2 дні перед смертю, д. 27. лютого 1875. р. повторив іще раз, — може який міліоновий вже раз, — звіт про з'яву в La Salette. — У його особі треба розрізнити віщуна і приватну людину. — Згадати ще треба, що він видав 1866. р. брошуру о 72 сторінках під заг. „Ma profession de foi“. (**„Моє визнання віри“**). У цьому письмі, яке присвятив папі Пієві IX, розказав він подію об'явлення і опрокинув головні закиди противників. Також предложив там духовній владі **документи**, які промовляли в користь La Salette. Ця книжечка є тим замітна, що вона появилася далеко скорше, ніж книжечка Мелані, (яку видано 1880. р.). Широко розширена була вона в Еспанії і Італії. (В р. 1904. появилось нове видання її).

Максимін любив щодня відмовляти **рожанець**. Підчас своєї недуги не випускав його з рук. Його товариші оповідали про нього, що коли він був жовніром і студентом, то ніколи не пішов спати, заки не відмовив рожанця, — хочби й не знать, як дуже був умучений! Найліпший його приятель у папській армії, М. Гідекок (Quidecog) de Pontmain оповідав, що Максимін перебував на молитві кожної ночі. Максиміна похоронено на кладовищі в Кор. На його гробі є виписані слова: „Тут спочиває Максимін Жіро, свідок об'явлення Пр. Д. Марії на горі La Salette“. Його серце зложено в Церкві на св. горі La Salette, так, як це він собі у завіщенні бажав.

2. Меланія.

Францішка **Меланія** Calvat уродилась д. 7. листопаду 1831. р. в Кор (Corps) Походила з убогих батьків, що мали численну родину. Від 10. року життя була вже у чужих людей, в службі. В березні 1846. р. служила вона в господаря Івана Пра в La Salette, як пастушка. Також у недільні дні

мусіла пробувати на пасовиську, — через що дуже рідко ходила до Церкви. До 1846. р. не ходила ще до св. Причастя, ба навіть не вміла зробити на собі знаку св. Хреста! Дівчинка ця була дуже боязка і схильна до сумовитості. В половині грудня 1846. р., отже в 3 місяці після появи Пр. Д. М. в La Salette, перейшла в опіку сестер-монахинь в Corps. Вона мала поклонання на монахиню, але строга клявзура її не подобалася, бо не дозволяла, (як казала) виконати поручення, яке дала її Пр. Діва Марія. Вона вступила до новіціату Сестер Провидіння в Кор, (1850. р.) і прибрала собі монастирське ім'я: „Марія від Хреста“. Найдалі до початку 1853. р. мала зложити монаші обіти. Але що там було згромадження без клявзури, тому не дозволив єпископ з Гренобля, Msgr. Ginoulhac допустити Мелані до професії. За старанням Наполеона III., що розгніваний був на малу пастишку, мала Меланя перейти до монастиря о строгій клявзурі, щоби таким способом раз на все унеможливити її публичну діяльність. Тому вигнано Меланю до Англії, до монастиря Кармелітанок в Darlington, де поручено їй зараз же вступити до новіціату та зложити звичайні обіти. В лютті, 1856. р. зложила вона торжественні обіти. Однак в р. 1858. мала Меланя вернути вже до Франції, щоб від цього року проголошувати людям тайну, як це поручила їй Пр. Д. Марія. Коли про це дізнався в Римі папа Пій IX., звільнив Меланю від зложених обітів, заявляючи, що вона не є зобов'язана до клявзури, бо має особливу місію, поручену їй Божою Матір'ю і що на будуче має вона підлягати виключно і безпосередно Римові. У подібному зміслі поручив написати Мелані опісля й папа Лев XIII. (Єп. Ginoulhac попав вкортці на умову недугу і помер). (Про сумний кінець цього єпископа і і. ворогів об'явлення в La Salette гл. нижче). Також і наслідник згаданого єпископа в Гренобль: Msgr. Fava старався Меланю віддати в клявзуру, коли вона в рр. 1879/80. замешкала була в Римі у СС. Салезіанок, (щоб там уложити правила свого нового Згромадження). Але св. Отець вислав її знову до Castellmara. (Про сумний кінець єписк. Fiava — буде мова пізніше). Меланя закінчила своє життя в Альтамура, в Італії, де вона в ночі з 14. на 15. грудня 1904. р. померла.

Не мають слухности ті, що твердять, будьтоби Меланя вешталася без упину і без ціли по світі. Бо, як ми щойно чули, не було це її виною, що вона блукала по світі. Муситься тут іще зважити й те, що у деяких місцевостях перебувала вона дуже довго, бо напр. в Castellmara аж через 18 літ, а в Галітані через 5 літ. Згадати ще треба, що папа Пій IX. одержав через Меланю 1858. р. її особисту тайну, а папа Лев XIII. (який також одержав був від неї особисту тайну) дня 3. грудня 1878., апробував виразно мі-

сію Мелані, — місію, яку поручила її сама Божя Мати. — Меланя сама списала свою **історію життя**. Це письмо має бути знаменитим твором вищої містики; воно носить на собі знамя Божого натхнення. Про це заявила Меланя так: „Бог сам мені диктував його!“ Дальші дати з життя обоїх дітей, найдемо теж і в багатьох інших місцях цієї розвідки.

Тайна Меланії.

Так, як французька книжка єписк. Zol-і пише про La Salette, мала Преч. Діва менше більше таке сказати Мелані: (При цьому взяті були мабуть під увагу різні обставини, які є у поодиноких краях):

„Те, що я тобі тепер скажу, не буде воно тайною на всі часи. Після 1858. р. можеш його проголосити людям“.

Скарга на деяких священників і настоятелів Церкви. Насамперед нарікала Божя Мати на тих священників, слуг Її Божого Сина, що ведуть лихе життя і сповняють св. Тайни без належитої пошани, переняті жадобою гроша, честилюбивістю і гоненням за приємностями. Ці священники кличуть о пімсту з неба, — пімсту, яка й готується уже над їхніми головами! „**Горе священникам і Богові посвяченим особам**, що через лихе життя наново розпинають мого Сина! Їхні гріхи кличуть о пімсту Неба. І гляди, ця месть причаїлася вже під їхніми дверми. Бог готовий вдарити на них, але так, як ніколи дотепер! Горе князям Церкви, що дбають тільки про нагромодження багатв, про удержання та закріплення свого авторитету та горе ї тим, що гордо володіють!“

Пій IX. — Намісник мого Сина мусітиме багато **виперпіти**, бо Церква через довгий час виставлена буде на тяжкі гонення; буде то час темряви. Церква переходитиме страшенну кризу. Лихі люде старатисьмуть не раз позбавити життя св. Отця, — але вони йому **не зможуть нічого лихого вдіяти** по кінець його життя. Я чуватиму над ним до його смерті. Ані св. Отець Пій IX., ані його наслідник, що не володітиме так довго, не доживуть до **тріумфу св. Церкви**. Пій IX., Наслідник мого Сина і найвищий Первосвященик, не зможе вже видалятися з Риму після 1859. року. Він мусить бути постійним і відважним; мусить боротись оружжям віри і любови. Я буду з ним. Нехай він не довіряє Наполеонові; — бо він є фальшивий. Коли він (Наполеон) спробує стати рівночасно і папою і цісарем, тоді Бог відвернеться від нього. Він, наче той орел, що схоче уноситись чимраз вище й вище, а накінець впаде на свій меч, за помічю якого схоче чимраз вище підходити (до влади).

Револуції і горожанські війни. Горе мешканцям землі! Бог забирається уже вилляти на них свій гнів, а нікому не вдасться утекти від многих, злучених зі собою нещастя.

Люде мусять бути приготованими на те, що **залізна палиця** вестиме правління і що чаша Божого гніву мусять випорожнитись. Бог дозволить старому вужеві викликати **неспокій**, так поміж тими, що проводять усіми клясами суспільства, як теж і у всіх родинах. Люде терпітимуть муки на тілі і душі. Бог полишить дюдей самим собі, а кари слідуватимуть одна за другою, і то довше, ніж через 35 літ. Тому, що християнська віра попаде в забуття, кожний вестиме себе сам, а кожний схоче бути вищим, ніж рівні йому. Вчинене буде старання, щоб **усунути державних і церковних володарів**. Всякий порядок і справедливість топтатимуть ногами; пануватиме тільки **морд, ненависть і зависть**, — **незгода, брехня і клевета**, без любови Батьківщини і родини. Державні уряди переняті будуть виключно стремлінням, викинути та з коренням вирвати усякі релігійні засади, щоб натомісць защебити матеріалізм (жадоба уживання), атеїзм (безбожність), спіритизм і всякого роду беззаконня.

Італія, Франція, Еспанія, Англія. Італія буде покарана за те, що намагається скинути зі себе ярмо найвищого Пана. Вона станеться іграшкою війни. На всі сторони лятись буде кров. Святині будуть замкнені або збещені, священики і монахи прогнані. Їх вбиватимуть; вони гинутимуть страшною смертю. В Італії, Франції, Еспанії і Англії вибухне війна і кров спливати буде потоками через вулиці. Італієць буде боротись з Італійцем, Француз із Французом. Відтак вибухне загальна війна, що буде незвичайно жакливою війною. Через довгий час не памятатиме Господь ні за Італію, ні за Францію, тому, що Євангелія пішла в цих краях в забуття. Лихі люде не знатимуть границь у своїй злобі; будуть взаємно себе вбивати та мордувати, — навіть по домах своїх. Всюди чути буде брязкіт оружжя та проклони.

Наглий суд над ворогами Бога, а відтак на довгий час ліпші відносини. Праведники матимуть багато терпінь. Їхні молитви, покути та сльози здіймаються будуть аж під небо. Весь Божий нарід благатиме прощення та ласки, а до мене звертатимься о поміч і заступництво. Відтак І. Христос особливим ділом справедливости і милосердя поведить Ангелам завдати смерть своїм ворогам. І так **нагло** погинути всі **гонителі** Хр. Церкви та всі **нікчемники**, а земля матиме вигляд пустині. Опісля настане супокій і мир між Богом та людьми. І знову І. Христові служитимуть люде; почитати та величатимуть Його. Любов супроти ближнього зацвितе наново. **Нові королі**

стануть правицею св. Церкви, що буде вже скріпленою та покірною, — побожною, убогою та ревною Апостолскою ідей І. Христа. **Усюди проповідуватись буде тоді Євангелія**, а люде робитимуть великі поступи у вірі, — тим більше, що поміж служителями І. Христа буде єдність, а люде житимуть у Божому страху.

Предтеча антихриста. Але цей мир не довго триватиме між людьми. Внаслідок **великого урожаю** на протягу 25 літ, забудуть люде, що людські гріхи є причиною всяких кар, які знаходять на землю. Появиться тоді **предтеча антихриста**, що зі своїми прихильниками всяких народностей побороватиме правдивого Христа, єдиного Спасителя світу. Він схоче усунути почитання Бога, щоб його Богом признати. Багато крови поллється тоді! — Земля навішена буде відтак різними нещастями та **постійними війнами**, — а таке триватиме аж до останньої війни, яку остаточно вестиме десятох королів, сторонників антихриста.

Відступство від віри. Прийде час, коли багато людей відпаде від віри. Велике буде число й таких священиків і монахів, що відпадуть від правдивої релігії; між ними найдуться теж і єпископи! У монастирях вянучи і гнитимуть квіти св. Церкви. Керманичі монаших згромаджень мусять добре тоді уважати, кого приймати до монастиря, бо діавол ужиє усякої можливої злоби, щоб у монаших згромадженнях примістити особи, які віддані будуть гріхові.

Прийде час, коли люциферові та демонам пекла розв'яжуться руки з пекельних кайдан. А вони відтак **вокорінуюватимуть заєдно віру**, і то навіть поміж особами посвяченими Богові. Їх то потраплять вони засліпити до тієї степені, що переймуть навіть їхнього духа, якщо не охоронить їх від цього особливша Божа ласка. Неоден монастир затратить віру і своє спасення. **Лихі книжки** будуть поширювані у великій кількості, лихі духи викликуватимуть всюди занедбання та рівнодушність до Божої служби. Будуть навіть існувати святині, де їх почитатимуть.

Лихі духи матимуть **велику силу над природою; переноситимуть** особи з одного місця на друге, — навіть священиків, — якщо вони не дадуть себе повести доброму духові Євангелії, — духові покори, любови, ревности для Божої слави. Лихі духи спричинюватимуть навіть воскресення померлих, (т. зн. появлятимуть у їх постаттях). На всяких місцях діятись будуть **фальшиві чуда**, бо правдива віра згасне, а фальшиві світла світу світитимуть. Діавол зділає себе королем сердець. Рознузданість і **бажання тілесних насолод** запанують на цілому світі. Люде думатимуть лишень про забави та уживання. На землі пануватиме свого роду фальшивий мир. Але тоді, коли лихі люде віддаватись будуть усякого роду гріхам, тоді діти св. Церкви,

діти св. Віри, ростимуть у любові Бога і в чеснотах, які мені наймиліші. О, щасливі то ті покірні душі, що дають себе вести св. Духові! Враз із ними і я боротисьму, аж поки не увійду у повноту часів.

Пімста над безбожними і жадними уживання людьми останньої доби. Природа кличе пімсти на людей і здригається зі страху, очікуючи того, що має впасти на цю нещасну землю, оплюгавлену злочином.

На перший удар божого меча, що ударить як грім, задрожать гори і ціла природа від жаху, — бо зловживання і злочини людей сягатимуть до неба. **Париж** буде спалений, а **Марсилію** поглотить земля. Багато великих міст згорить або розпадеться внаслідок **землетрусу**. — Дрожи земле, і ви дрожіть, що зложили торжественне приречення, що служитимете І. Христові, а самі себе у своєму нутрі почитаєте! Бо задумє Бог віддати вас вашим ворогам, тому, що збещещені святі місця; тому, що численні монастирі не є вже Божими домами, а радше осідками гріху.

Особа антихриста. У цей то час народиться **антихрист**. Буде сином одної жидівської осадниці, фальшивої дівиці, що буде удержувати зносини зі старим вужем, подвижником нечистоти. Оден настоятель Церкви буде батьком антихриста. Вже при своєму народженні матиме ця дитина зуби; — при цьому **кричатиме і проклинами кидати**. То буде діавол у людській подобі.

Антихрист займатись буде нечистими річами і ділатиме позірні чуда. Матиме і братів; вони вправді не будуть утіленими діволами, як він, але будуть дітьми злого. Після 12-ти літ будуть вони вже славні з приводу великих побід, які вони віднесуть; — відтак кожний з них стане на чолі армії; супроводжати їх будуть легіони пекла.

Всякі нещастя в добі антихриста. **Пори року** зміняться, земля видаватиме тільки лихі овочі, **звізди** покинуть свої правильні дороги, **місяць** кидатиме лиш біло-червоне світло. Вода і вогонь змішаються у нутрі землі і спричинять страшні землетруси, через що зникнуть з лиця землі гори та міста. Землетруси поглотять також цілі краї. Демони ділатимуть враз із антихристом великі позірні чуда, так на землі, як і у воздуху. Дадуться чути і **голоси у воздуху**. Тоді стануть люде відпадати від Бога і будуть чимраз гіршими. Люде дадуться зводити, бо не схочуть почитати Христа, який поміж ними перебуває. Горе мешканцям землі! Повстануть **кровоаві війни**, голод, зараза та пошесні недуги. Настане пора дощевих і градових бур, при чім звірята спадатимуть з воздуха, а громи та лискавки спалюватимуть цілі міста. Цілий світ буде сповнений жахом. Накінець і сонце потемниться, так, що тільки віра присвічуватиме людям. Люди битимуть головою об стіну і бажати-

муть смерті. З другої сторони смерть завдаватиме їм великій терпіння. А кров лляться буде по всьому світу.

Євангелія. Всюди проповідуватись буде Євангелія. Ціла людськість і всі народи матимуть змогу пізнати правду. Г. Бог дбати буде про вірних своїх слуг і про людей доброї волі. Га хто мігби поконати тоді ті нещастя, колиб Бог сам не схотів скоротити часу досвіду? Через кров, сльози і молитви праведників дасться Він зм'якчити.

Генох і Ілля в часі антихриста. Овид Церкви затемниться, а на світ упаде жах. Тоді нараз появляться **Генох і Ілля**, сповнені духом Божим. Проповідувати будуть з великою силою, уділеною їм Богом. Люде доброї волі повірять у Бога і много душ найде потіху. Генох і Ілля за помічю св. Духа робитимуть великі поступи (у навертанні людей), відкидаючи з успіхом ложну науку антихриста. Але їх відтак засудять на смерть.

Упадок Риму. Рим затратить віру і стане осідком антихриста. Але цей поганський Рим зникне з лиця землі. З неба спаде вогонь і стравить 3 міста.

Загибіль антихриста. Пропасть отвирається і ось бачите найвишого володаря темряви. Ось той то звір зі своїми підданими, що подає себе за спасителя світу. Гордо підноситься він у гору, щоб піднятися аж до неба. Але подих св. Арх. Михаїла удусить його і він упаде на землю. А земля, що від трьох днів знаходиться у постійному перевероті, отвирає оце свою вогневу челюсть і поглотує його, враз ізі всіми його товаришами, раз на все у пекольних пропастях. Накінець вода і вогонь очистить землю. Усі діла людської гордості загинуть і усе життя буде оновлене. Відтак люде будуть служити одному Богові; — одного Його величатимуть.

Упіннення до праведників і до апостолів останнього часу, щоб поширювали Божу славу. Посилаю оце землі нагляче упіннення. Закликую справжніх учеників живого Бога і небесного Володаря. Кличу до дійсних **наслідувачів** Воплченого Христа, що є справжнім Спасителем людства. Кличу до **своїх дітей**, що позістали щирими і побожними супроти мене. До тих, що поручили себе моїй опіці та просять, щоб їх завести до мого Божого Сина, — і що їх заразом ношу на своїх руках. Накінець кличу і до **Апостолів останньої доби**, справжніх учеників І. Христа, — до тих, що живуть у погорді світу та самозреченні, в убожестві та покорі, у мовчанні, молитві, відреченні та чистоті, — що перебувають у злуці з Богом, у зношуванні терпінь, — чого то світ зовсім не знає: Зближається хвиля, коли то ви мусітимете вийти у світ, щоб його сповнити світлом. Йдітьже і покажіться моїми добрими дітьми! А я з вами! Ваша віра буде тим

світлом, що просвічувати вас буде в дні многих терпінь. Нехай запалає ваш запал для слави та чести І. Христа! Боріться, ви діти світла! Ви, мала моя чередко, — ви, що маєте очі, і мудро глядите у світ. Бо зближається оце час часів, кінець усього!

Тайна Меланії¹⁾.

Так, як це знову представляє французький автор Leon Bloy у своєму творі „Celle qui pleure“ (Notre Dame de la Salette, Paris 1927.), мала Пречиста промовити до Меланії ось такими словами:

1. Меланю! Те, що я тобі тепер скажу, не позістане на все тайною; в р. 1858. можеш її (вже) оповістити.

2. Священики, слуги мого Сина, — (тії) священики, через своє лихе життя, через своє, без найменшої пошани та безбожне справування св. Тайн, (а далі) через свою надмірну жадоу гроша та замилювання до почестей і приємностей, сталися вонючими збірниками нечистоти. Так! (Самі) священики накликають пімсти (з неба) і ця пімста уже висить над їхніми головами. О, горе тим священикам і Богові посвяченим особам, що через свою невірність та лихе життя, вдруге розпинають мого Сина! Гріхи (тих) Богу посвячених осіб кличуть о пімсту до Неба і ось ця пімста вже у їхніх воротах; бо вже нема нікого, хто випрошувавби милосердя і прощення для народу; нема вже благородних душ, нема нікого гідного у приношенні Жертви без змази Вічному (Володареві) для добра світу.

3. І Бог уже готовий вдарити (карами) і то так (сильно), як іще ніколи.

4. Горе мешканцям землі! Бо оце Бог готовиться вилляти свій гнів, і ніхто не зможе обминути стільки нагромаджених нещасть.

¹⁾ **Заввага перекладчика:** Тому, що автор цієї німецької розправи подав „Тайну Меланії“ в скорочені і не по порядку, у якому мали послідувати слова Пр. Д. Марії, (і через те французьке духовенство з цим текстом не погоджується), — подаю оце ще оден переклад „Тайни Меланії“, цим разом уже з французького оригіналу, — а саме із твору: „Celle qui pleure“. (Notre Dame de la Salette,) Paris 1927. par Leon Bloy, у якому подані слова Пр. Д. Марії у такому виді, як вони мали бути сказані. Зрозуміла річ, що переклад цього уступу, який подає, по зізнанням Меланії *ipsissima verba* Пр. Д. М., (себто дослівне і обявлення) мусів бути теж дослівним (перекладом), а не свобідним. Одначе для ліпшого зрозуміння тексту уважав я за потрібне подати тут і там у лапках деякі слова, що вправді до самого тексту не належать, але в дечому його поясняють й наче доповнюють.

5. Начальники, провідники Божого народу, занедбали молитву і покуту, а злий дух затемнив їхні уми; вони стали тими блукаючими зіздами (кометами), що їх старий діявол тягнутиме у своєму хвості, щоб їх погубити. Бог дозволить старому вужеві внести роздор поміж володарів, поміж усі суспільства та родини; люде терпітимуть фізичні та моральні кари; Бог полишить людей їхній власній судьбі і глядітиме (байдуже) на тії допущені кари, які слідуватимуть по собі на протягу більше ніж 35 літ.

6. Суспільність (людська) знаходиться напередодні найстрашніших (Божих кар) і найбільших подій. Люде мусять усвідомити собі, що ними кермує залізна палиця і що мусять випити чашу Божого гніву.

7. Намісник могого Сина, Найвищий Первосвященик, Пій IX. нехай вже не виходить з Риму після 1859. р.; але нехай не тратить духа та відваги, нехай бореться оружжям віри і любови; а я буду з ним.

8. Нехай недовіряє Наполеонові; його серце є дволичне і коли він (Наполеон) схоче бути нараз і Папою і цісарем, — тоді Бог відвернеться від нього. Він є тим орлом, що, намагаючись заєдно підноситься чимраз вище й вище, упаде (нараз) на той саме меч, якого хотів ужити супроти народів, як середник свогого вивищення.

9. Італія буде покарана за своє надто честилюбиве змагання скинути зі себе ярмо Пана Панів; вона також кинена буде у вир війни; кров плистиме струями на всі сторони; церкви будуть замкнені, або збещені; священики і монахи будуть прогнані; їх убиватимуть; — вмиратимуть кровавою смертю. Дуже багато людей відпаде від віри, а число священиків і монахів, які відречуться своєї правдивої релігії, буде велике; між цими особами найдуться навіть й єпископи.

10. Нехай папа мається на бачности перед всякими „чудодіями“, бо оце настав час, коли діятисьмуть всякі дивовижні позірні чуда, так на землі, як і у воздусі.

11. В р. 1864. люцифер враз із великим числом демонів вирветься з пекла; вони нищитимуть поволи віру, — навіть й серед Богу посвячених осіб; (вони) затемнюватимуть їхній розум до тієї степені, що, не маючи особлившої (Божої) ласки, приймуть тії особи духа цих лихих ангелів; а много домів релігійних (згромаджень) затратить цілковито віру і чимало душ найде (там) свою погибіль.

12. Злі книжки ширитись будуть у великій скількості по всій землі, а духи темряви ширитимуть всюди загальну байдужність і знеохоту до всього. що відноситься до богослужби; вони матимуть велику власть над природою; будуть (навіть) святині, де тих духів почитатимуть. Ці лихі духи переноситимуть поодиноких людей, з одного місця на

друге, — навіть і священників, тому, що вони не будуть керуватись добрим духом Євангелії, то зн. духом покори, любови та ревности для Божої слави. Силою тих злих духів встануть із гробів вмерці і праведники, [т. зн.: ті вмерці візьмуть на себе подобу праведних душ, що жили колись на землі, щоб тим легше зводити людей; тії то так звані „воскресші із мертвих,“ що не будуть нічим іншим, як тільки злими духами у цих подобах, проповідатимуть іншу Євангелію, зовсім противну Євангелії справжнього І. Христа, заперечуючи притім, як душі засуджених, існування Неба. Ці всі душі появлятимуться у своїх (колишніх) тілах] У всіх місцях (землі) діятись будуть надзвичайні події, позірні чуда, тому, що правдива віра вигасла, а на світі світить фальшиве світло. Горе Начальникам Церкви, які займатись будуть лишень громадженням багатства на багатства, — щоб забезпечити свою повагу (й вплив) та володіти за помічю гордості.

13. Намісник могого Сина мусітиме багато витерпіти, бо Церква буде виставлена через якийсь час на великі переслідуванням; то буде час темряви; Церква переходитиме страшну кризу.

14. Свята віра в Бога піде в забуття; кожна одиниця схоче самостійно кермувати собою, а старшувати над рівними собі. Всі церковні і світські влади будуть усунені; всякий правопорядок і справедливість будуть кинені під ноги і (кругом) бачитись буде тільки вбивства, ненависть, зависть, неправду та незгоду, — без ніякої любови супроти Батьківщини, чи родини.

15. Св. Отець багато терпітиме. (Та) я буду з ним аж до кінця, щоб прийняти його жертву.

16. Лихі люде засідатимуться не раз на його життя, але не зможуть пошкодити йому, доки житиме. Однак ні він, ні його наслідник... не бачитимуть тріумфу Божої Церкви.

17. Всі світські влади матимуть оден і той самий плян: усунути і цілком знищити всякий релігійний принцип, щоби натовмість насадити матеріалізм, атеїзм, спиритизм і всякі інші блудні науки.

18. В р. 1865. бачитимуть люде повні грози події в святих місцях; в монастирях зігниють цвіти Церкви, а злий дух подаватиметься буде за володаря сердець. Нехайже, ті що стоять на чолі релігійних згромаджень мають на бачности перед особами, яких мали би прийняти, тому, що злий дух уживатиме всього засобу своєї злоби, щоб до релігійних чинів увести особи, віддані гріхові, бо безпорядки і любов до тілесних приємностей розширені будуть по всій землі.

19. Франція, Італія, Еспанія і Англія вестимуть війни; кров плистиме (струями) вулицями; Француз битиметься із Французом, Італієць з Італійцем; відтак наступить загальна

війна, — страшна війна! Через якийсь час не пам'ятатиме Бог ні про Францію, ні про Італію, тому, що Євангелія І. Христа пішла в забуття. Лихі люде зашаліють цілою своєю злобою; взаємно вбиватисьмуть і масакрувати, — аж до приватних домів (включно).

20. За першим ударом поражаючого (Божого) меча задрожать гори і ціла земля із перераження, тому, що безправства і злочини пробили склепіння небес. Париж буде спалений, а Марсилія погложена (землею); Багато великих міст впаде жертвою землетрусів і западеться під землю, і люде думатимуть, що вже все страчене; бачитись буде (кругом) тільки убивства, чутисть буде тільки брязкіт оружжя і богохульства. Праведні много терпітимуть; їхні молитви, покути і сльози підіймуться аж до неба, а весь Божий народ багатиме прощення і милосердя і проситиме у мене помочи та заступництва. Тоді І. Христос, актом своєї справедливости і великого милосердя для тих праведників, дасть своїм Ангелам поручення, щоб усі його вороги потерпіли смерть. Тоді нараз згинуть усі гонителі Христової Церкви і всі люде віддані гріхам, а земля станеться немов пустинею. Відтак настане спокій, — замирення між Богом та людьми. Так то люде служитимуть І. Христові, — будуть почитати і славити Його; любов зацвितе по всіх усядах. Нові королі будуть правою рукою св. Церкви, яка буде сильною, покірною, побожною, убогою і ревною наслідувачкою чеснот І. Христа. Євангелія буде проповідана всюди, а люде робитимуть великі поступи у вірі, тому, що наступить єдність поміж працівниками І. Христа і тому, що люде житимуть у Божому страху.

21. Але цей мир поміж людьми не триватиме довго; внаслідок обильних жнив через 25 літ, забудуть люде, що гріхи людей є причиною всіх кар, які навіщають землю.

22. Проти справжнього Христа, самотнього Спасителя світу, виступить з боротьбою предтеча антихриста, враз із військами многих народів; він розливатиме багато крови і схоче знищити культ Бога, щоби спонукати людей узнати його самого за Бога.

23. Земля буде навіщена всякого роду язвами, (опріч зарази і голоду, що будуть загальним лихом). Вестисьмуть війни, аж до останньої війни, що її провадитимуть 10 королів антихриста, які то королі матимуть одну і ту саму ціль тай будуть самотніми керівниками світу. А заки то станеться, матимуть люде злуду фальшивого миру у світі; люде думатимуть тільки про розривки, а лихі люде віддаватись будуть всякого роду гріхам; але діти св. Церкви, діти віри, мої справжні наслідувачі, зростатимуть у любови Бога та чеснотах, що є мені наймилішими. Щасливі ті покірні

душі, що ними проводите св. Дух! Я боротисьму враз із ними аж до хвилі, доки вони не дійдуть до повного віку.

24. Природа домагається пімсти на людей, і вона дрижить із перераження, очікуючи того, що має наступити на землі, сплямненій злочинами.

25. Дрижи, земле, і всі ви дрижіть, що вчинили обіт служити І. Христові, а у своєму нутрі себе самих почитаєте; бо Бог готовиться оце видати вас своєму неприятеlevі, тому, що святі місця в занепаді; багато монастирів не є вже домами Божими, а місцями наживи Асмодея і його союзників.

26. У тому то часі народиться антихрист; (народиться) із жидівської монахині, фальшивої дівичі, що матиме зносини зі старим вужем, батьком нечистоти; батьком його буде Ев; при народженні видаватиме зі себе богохульства; (тоді вже) матиме зуби; словом: буде то втілений діавол; видаватиме зі себе страшні крики, чинитиме позірні чуда, а жити-тись буде самою нечистотою. Буде мати братів, які хоч не будуть втіленими діяволами, то будуть дітьми злого; маючи 12 літ, визначаться вони блискучими перемогами, які виборють; а вкортці опісля кожний з них стане на чолі армій, яким товаришитимуть легіони пекла.

27. Пори року будуть змінені, земля родитиме тільки лихі овочі, звізди стратять свої правильні круження, місяць даватиме тільки слабе червонаве світло. Вода і вогонь спричинюватимуть у нутрі земської кулі наглі скорчення і страшні землетруси, через що поглочені будуть цілі гори, міста [і т.д.]

28. Рим стратить віру і станеться осідком антихриста.

29. Демони повітря враз із антихристом діятимуть великі позірні чуда на землі і у воздуху, а люде ставатись будуть чимраз більше переворотними. Бог піклуватисьме своїми вірними служителями і людьми доброї волі; Євангелія буде проповідана всюди; всі народи і всі нації матимуть знання правди.

30. В сторону землі звертаю свій нагячий заклик; закликаю справжніх учеників Бога живого і володіючого в небесах; закликаю правдивих наслідувачів Христа - чоловіка, — саодинокого і справжнього Спасителя людей; закликаю моїх дітей, моїх правдивих почитателів, — тих, що мені себе віддали, щоб я їх завела до свого Божого Сина, — тих, що я їх ношу, що так скажу, на своїх раменах, — тих, що жили моїм духом; накінець закликаю Апостолів останніх часів, вірних учеників І. Христа, що жили у погорді світу і самовідреченні, в убожестві та покорі, серед погорди та мовчання, серед молитви та умиртвлення, у чистоті та злуці з Богом, у терпінні та непризнаванні світом. Оце час, щоби вони вийшли і йшли пвосвічувати землю. — Йдітьже і покажіться моїми дорогими дітьми; а я з вами і у вас, коби лише віра

ваша була тим світлом, що вам просвічувалаб в тих днях горя. Нехай ревність ваша зділає вас безчесними ради слави й чести І. Христа! Боріться, діти світла, ти мала громадка, яка бачиш, (що треба це робити); бо оце час часів, кінець кінців.

31. Церква буде затемнена, світ попаде у тривогу. Але ось появляються Енох і Ілля, сповнені Божим Духом; вони проповідати будуть із великою силою Бога, а люде доброї волі повірять в Бога і многі душі будуть потішені; вони ділатимуть великі поступи за помічю св. Духа і осудять діявольські блуди антихриста.

32. Горе мешканцям землі! Настануть кроваві війни і голод, — помір і заразливі недуги; настануть дощі страшного граду зі звірят; і громи, що спалювати будуть міста; і землетруси, що погловуватимуть цілі краї; дадуться чути голоси у воздуху; люде битимуть головами об мур; накликуватимуть смерти, та, з другої сторони, смерть станеться їхньою карою; кров плистиме струями по всіх усядах. Хтож зможе (те все) перебути, як що Бог не скоротить часу досвіду? Через кров, сльози і мольби праведників дасться Бог зм'якчити; Енох і Ілля передані будуть смерті; поганський Рим зникне; вогонь з неба впаде і стравить три міста; цілий світ перенятий буде жахом і багато (людей) дасться звести, тому що вони не почитали правдивого Христа, що жиє між ними. Ця пора настає саме, сонце затемнюється; одинока віра житиме.

33. Ось надходить цей час; пропасть отвирається. Ось (появляється) король королів темряви. Ось (той) звір враз ізі своїми помічниками, (він) що називає себе спасителем світу. Він гордо підноситись буде у воздуху, щоб дійти аж до неба; (але) подих св. Михаїла Архангела його удусить. Він упаде на землю, яка від трьох днів буде (вже) у безперивному русі (і тепер) отворить своє лоно повне вогню; і він зануриться враз ізі своїми (приклонниками) раз на все у вічній пропасти пекла. Тоді вода і вогонь очищать землю і пожеруть всі діла гордих людей, і все буде відновлене: Богові знову будуть всі (люде) служити і Його почитати.

Найближча будучність.

Тайна Мелані має, як бачимо, особливше значіння для майбутности. Бо тут предсказується ось що:

1. Наступає великий тріумф катол. Церкви.

(Ближчі дані що до цього предмету, находимо в розправі: „Надходячий Великий Монарх по пророцтву катол.

вішунів і вішунук“¹⁾. **Марія Taigi** (1769 — 1837). що її 30. травня 1920: р. признано блаженною, пророкувала таке: „Після болючих переживань і досвідів, святкуватиме Церква такий блискучий тріумф, що це уведе у подив цілі народи. **Єретики громадно навертатисьмуть**, безчисленні погане відказуватись будуть від служби божкам, а самі правовірні ревнуватимуть у визнанні віри із новонаверненими“. Дуже виразно пророкувала про цей надходячий тріумф катол. Церкви і **сестра Маріянна**, дверниця при монастирі СС. Уршулянок в Blois у Франції, (що тамже 1804. р. у 55. році життя померла). На дуже короткий час перед своєю смертю (у серпні 1084 р.) предсказала вона судьбу монастиря. І про много інших річей вішувала, що опісля й сповнилося. Опріч цього предсказала вона велику **боротьбу безбожників** проти добрих людей і відтак послідуєчий величавий тріумф катол. Церкви. Вона сказала, (маючи передовсім, як здається, на оці Францію) таке: „Треба буде багато молитися. Бо лихі люде схочуть усе знищити. Перед великою боротьбою будуть вони **володіти**. Вони вщиплюватимуть багато лиха, скільки зможуть, — але не стільки, — скільки схотілиб, бо не стане їм до цього часу. Ця велика борня відбуватисьме між добрими та злими. А буде вона страшною. Через дев'ять годин безпереривно буде чути барабанный вогонь гармат. Добрі, що будуть у меншости, мало що не погинуть зовсім. Але велика є могутність Божа! **Всі лихі люде остаточно вигинуть**“. — „І буде такий великий **тріумф релігії**, як ніколи перед тим. Уся кривда буде направлена. Горожанські закони годитисьмуть із божими законами та церковними постановами. Навчання дітей буде наскрізь християнське. Ремісничі цехи будуть на ново привернені. (Ці предсказання сестри Маріяни оповістив 1870. р. о. Рішодо (Richaudeau) у кн. п. заг. „La prophetie de Blois“. — Француська монахиня **Nativitas** († 1798.) предсказувала теж тріумф Церкви, що наступить після многих переможених противностей. Вона каже так: „У Божому світлі бачу, що **св. Віра** та релігія упадають у майже всіх християнських державах. Тому Г. Бог допустить на людей ударі зі сторони безбожників, щоб тим сбособом збудити людей з оспалости. А відтак, коли станеться, як наказує Божа справедливість, — зішле Господь обильні струї ласки на св. Церкву. Так віра, як і карність в церкві поширяться на всі сторони; — холодні та оспалі серця ожують знову у ревности.

„І бачу, як усі ті бідні народи, що їх гнобили великі терпіння та допусти, які зіслав на них Господь, знову затріумфують у радости та вдовіллі; — ними Бог сповнить їхні серця. Церква стане через їхню віру та любов ревнішою

1) „Der kommende grosse Monarch“ v. Prof. Konzionator. Hannover 1921

та більше цвітучою, ніж дотепер. Ця добра Мати бачитиме навіть багато подиву гідних річей зі сторони своїх дотеперішніх гонителів, які тепер кинуться Її до ніг, визнають Її своєю Матір'ю і **проситимуть Бога та св. Церкву прощення** за зділані злочини й нанесену ганьбу. І вона вже не уважатиме їх тоді своїми ворогами, але прийме їх за своїх дітей". — „Я бачу також, що наша Мати, св. Церква, **розширятись буде у многих державах**, навіть там, де від многих століть зовсім не існувала. І приноситьиме вона вельми обильні овочі, — щоб таким чином благородно пімститись за нанесену ганьбу, яку перед тим мусіла переносити, будучи поневоленою безбожними ворогами та гонителями. — С. Гертруда **Марія з Анжер** (Angers), містичка наших часів, що веде надзвичайно духове життя, писала 18. лютого 1907. р. таке: „Я бачила у **близькій будучности** тріумф Церкви. Якийже то він величній! То буде царство найсв. Серця Христового. Скільки буде святих! — Але **немало жертв** коштуватиме це! Безвірство упаде; його заміри підуть у нівець, намагання його підуть на марно. Саме у хвилі, коли думатиме, що осягнув усе! — Також блаж. слуга Божя, **ігуменя Кляра Моєс**, Домініканка з Люксембургу, († 1895.) висказалася, що вкоротці настане для катол. Церкви доба великого розквіту, — одна з найкращих. (Цей висказ Кляри міститься у невидрукованому ще рукописі.) Цей блискучий тріумф катол. Церкви має наступити за папи Пія XI. Бо звісна екстатичка і стигматичка **Марія v. Mörl** (1812. — 1868.) в Тиролі, що м. і. передсказала розвал Австрії (який наступив 1918. р.) пророкувала саме, що **четвертий** наслідник папи Пія IX. пережить тріумф Церкви. — Також одна **Кармелітанка з По (Peau)**, з пол. Франції, вказала на папу, якого св. Малахія назвав „неустрашимою вірою“ — (fides intrepida), як на того, що доживе до тріумфу Церкви. — Блаженна Мати **Марія з Sales**, з Чину Благов. в Troyes († 1875.), запевняла, що Господь заміряє рятувати світ за помічю ще ніколи **не вживаних середників своєї любови**. Годі собі навіть уявити велич ласки, що Її готує милосердя Боже для світу. Люде будуть змушені признати, що рятунок їх прийшов виключно від Бога. — Праведній основниці „Дочок найсв. Серця Христового“, **Марії Deluil Martiny**, (дочці марсильського адвоката), що жила 1841. — 1884. р. об'явив Г. Бог 1877. р. (підчас молитви, яку відмовляла перед кивотом у першу неділю вересня в одній із Церков в Мадриті) таке: „Я ділатиму **чуда**. Не здержать мене від цього ні затії діялола, ні негідність людей. І заки промине остання доба існування світу, хочу одержати відшкодування за все, що мені лихого зділано. Всі ласки, які люде відкинули від себе, хочу перелляти знову на людей. Я подібний до тієї переповненої ріки, що Її ніяка сила здер-

жати не може, щоб не залляла береги". — Французський письменник **Йосиф Serre** пише у своїй розвідці, що появилася підчас всесв. війни на тему: „Обі держави“, таке: „Коли держатись будемо головних напрямних тих около пятьдесяти пророцтв, що предсказували оцю катастрофу, яку тепер переживаємо, і коли тільки держатись мемо тих документів, що при поважнішій критиці виявились автентичними, — то переконаємось, що всі ці пророцтва годяться в цьому: „Приходить **страшний переворот** і занепад, а відтак настане **чудесна обнова**. Цей занепад і переворот можна було оминати, бо Бог є добрий і карати не хоче. Лиш люде самі є тими, що видають себе на поталу „лихому панові та учителяві“. — „Отже таким чином ця довга **мовчанка Бога**, — ця страшна мовчанка, яка давала людям до думання, що Бог уже мертвий, — закінчиться вже невагом, а існування Бога дасться вкоротці пізнати землі... Через довгий час уже шептав Він потихо до **вибраних душ**; тепер голосно на цілий світ заговорить! (ст. 25. 28) „Сатаністична пожежа запалить цілий світ, — а це буде вступом до того вогню, що його Божа Любов розжарить. Всі містичні голоси переконують нас, що надійшов великий час, і Царство Христа вже близько нас“ (ст. 28.) — Св. Маргареті **Марії Alacoque** († 1690) заявив Христос: „**Я володітиму** помимо затій ворогів“ — І ось, після двох століть, появляються уже ознаки цього володіння“. (ст. 29.) — Побожний **Dupont** з Tours († 1876), який ревно заходився, щоб поширити почитання св. Обличчя Ісуса, (платка Вероніки, з відбитою головою І. Хр.) також предсказував недалекий тріумф катол. Церкви та обнову землі; хоч цьому **противитись** буде дуже сатана. Сатана викличе очевидно страшну боротьбу проти катол. Церкви, щоб тим способом довести до її упадку. Dupont каже: „Сатана буде тому таким неперебірчивим у засобах, бо чує, що буде переможений“ — Блаженна слуга Божа **Марія Deluil Martiny** завзиває: „Прискорім через молитви та жертви тріумф Христа над пеклом і ворожими силами!“

2. Заки настане тріумф Церкви, мають вибухнути революції та горожанські війни, а саме в Італії, Франції, Еспанії і Англії.

Дуже замітними є зовсім подібні віщування **о. Некту** (Nectou), Чина Єзуїтів. Він був настоятелем одного монастиря Єзуїтів в Бельгії, а zarazом автором многих аскетичних творів. Умер 1772. р. як святець, в Бордо. Около р. 1760. віщував він много подій, які частинно вже сповнились, як напр. недалекий гнет ордену Єзуїтів (1773), страшний переворот і заколот, спричинений французькою революцією

(1789), яка лучитисьме зі засудженням коронованих голов на шафот (1793.), відступство від віри частини (римокатолицького) духовенства, що зі своїми жінками та дітьми публично проходжуватись будуть, служення Сл. Божої та уділювання св. Тайни по стодолах. (Те все сповнилось у Франції після 1789. р.) Спочатку не вірено о. Некту, (Nectou) аж поки не настали ці дні грози. — А ще має сповнитися ось таке віщування о. Некту: „Коли наближуватись будуть події, що доведуть до **тріумфу Церкви**, пануватиме на землі такий непорядок, що люде думати будуть, начеб Бог полишив зовсім людей їхньому переворотному розумові і що Боже Провидіння уже не дбає про світ. Словом: Заколот буде такий загальний, що годі буде у чому-небудь зорієнтуватись. А коли надійде остання хвиля крізи, тоді нічого ліпшого не дасться зробити, як виждати на цьому місці, де Бог поставив і замкнутись у собі та молитись, аж доки не буде заспокоєний гнів і справедливість Божа“. А далі віщував о. Некту на найближчу майбутність таке: У Франції повстане дві партії, які будуть поборювати себе на життя і смерть. Одна буде численніша, ніж друга, але **слабша побідить**. Відтак настане час, такий страшний, що люде думатимуть, що настав уже кінець світу. Кров струями ллятись буде вулицями многих великих міст. А сили природи шалітимуть. Буде це Страшний Суд у мініятурі. Велике число людей пострадає життя підчас тієї катастрофи. — Але **злі люде не вийдуть перемогою**. Вони вправді матимуть намір цілковито знищити Церкву, та не матимуть часу на це. Бо ця страшна доба буде коротка. У хвили, коли всі думати будуть, що уже все страчене, прийде рятунок у всьому. Підчас тієї страшної **суматохи**, яка (як здається) буде **загальною** і розтягатись буде не лише на саму Францію, Париж буде цілковито зруйнований. Знищення буде таке цілковите, що іще через 20 літ опісля ходитимуть батьки зі своїми дітьми по руїнах і говоритимуть, заспокоюючи цікавість дітей: „Мій сину, тут було колись місто. А Бог його знищив за його важкі провини“.

Після цих страшних подій, знову привернений буде порядок. Кожний заживатиме добродійства справедливости. Протиреволюція (контрреволюція) буде закінчена. Тоді настане **такий великий тріумф Церкви**, — її останній тріумф на землі, — якого Вона ще ніколи досі не заживала.

А як надійде хвиля, коли Англія почне хитатись у своїй могутности, тоді будуть **люде близькими загальної катастрофи**. Так, як надходяче літо пізнаємо по цьому, що фігове дерево починає випускати пучки, так і ці грядучі події пізнати буде можна по початковому **упадку Англії**. Англія матиме у себе **революцію**, іще страшнішу ніж була французька; а буде вона досить довго тривати, щоби

дати Франції час знову скріпитися. Франція допоможе тоді Англії в укріпленні миру.

(Віщування о. Некту були списані та опубліковані 1833. р. апост. вікарієм Gillis v. Edimburg.) — Бенедиктинець **о. Павло de Moll**, великий бельгійський чудотворець, що помер 1896 р. святцем, сказав, що Франція буде очищена за помічю великих допустів. — Також **пророк з гори Синаю** предсказав іще в 1840. р. горожанські війни в Європі. Згаданий францішканець на Синаю, що помер там після 5-тижневої недуги д. 8. грудня 1840. р. 92-літнім старцем, віщував багато подій у останньому тижні перед своєю смертю і ці події сповнилися тепер із надзвичайною точністю. А для дальшої майбутности предсказав таке: **У цілій Європі вибухне страшна горожанська війна; оден одного буде просто роздирати, кров ллятись буде струями**". Далі: **"Еспанія і Португалія** мусять іще одну вину крові змазати зі себе, почасти за те, що після здобуття Америки нелюдським, жорстоким способом вимордували там тисячі людей, — а те все тільки зі жадоби золота, — а почасти за те, що в Африці порабували стільки невинних людей і їх, (— що чейже подобу Богу у собі носять, —) випродали, як невільників, — наче скот. Володарів обох престолів убють. Відтак оба ці краї злучаться і створять одну спільну республіку. Усі мешканці повернуть тоді до спокою і порядку, але їх заграничні посілости відірвуться від цих обох країв. А католич. релігія цвістиме там далі, як і передтим". — **"Франція** буде знову замотана у заграничну війну. А коли вона промине, тоді нарід повстане та замордує президента, при чому счиниться страшна кривава купіль. Більше, ніж половина **Парижа** переміниться у румовище та попіл". — **"Англія**, ця держава купців, що зі жадоби зиску приймає всяку несправедливість, стане аренною найбільших жорстокостей. **Ірландія і Шотландія** (Шкоція) нападуть на Англію і її знищать. Королівська родина буде прогнана, а половина населення вимордувана. Наступить цілковите з'убожіння населення. Всі заграничні її посілости стануть вільними". **"Італіє, Італіє**, — ти гарна країно; — над тобою я плачу! Частина твоїх цвітучих міст буде знищена; **багато Німців** **найде тут свій гріб**".

Подібні віщування висказала італійська домініканка **Rosa Kolomba Asdente** (1781—1847) в Тадджа (Taggia), (в Піємонті, дієцезії Вентімілія). Вона походила зі шляхотської родини і в 13. р. життя вступила до монастиря. Мала постійний дар віщування. Спочатку кпили собі люде з її предсказань. Але коли опісля різні події так точно сповнились, як були нею предсказані, почали її віщування списувати. І вони є зложені в еписк. архіві в Вентімілія. Їх опублікував теж вуйко Рози Кольомби, канонік в Вентімілія, (що опі-

сля був апост. місіонарем між Індіанцями в Minnesota,) в часоп. „Метрополітан“ в Бальтіморі. Одного дня сказала Сестра Роза про французького короля Людовика Филипа з Орлеану (1830—1848): „Бідний ти Людовику Филипе! — Одної днини втікатимеш з Франції на вигнання і **умреш в Англії**“. І справді утік король підчас революції 1848. р., а в 2 роки опісля помер в Англії (1850). Вона предсказала далі, що Карло Альберт, король Піємонту, буде побіджений, утече за границю і помре на еспанській границі. І дійсно король утік і помер 28. червня 1849. р. в Опорто. — **На майбутність** предсказала вона таке: „**На цілу Европу поширяться велика революція** і публичний спокій не скорше буде повернений, аж доки білий квіт, лелія, (пануючий дім Бурбонів) не засяде на престолі Франції“. — „**Дика демократія** візьме перевагу на якийсь час. Австрія, Росія і Пруси получатся спільно проти бунтівників т. зн. проти революціонерів. — „Росіяне і Прусаки підуть війною на Італію. Церков уживатимуть на стайні для коней. Також у новій монастирській церкві в Тадджа держатимуть коні. Ніколи вже не почую Служби Божої у цій новій церкві, де Москалі держатимуть своїх коней!“ — Рожа померла дійсно на 6 днів перед посвяченням Церкви, д. 6. червня 1847. р. в 66. році життя. (Із цього дається заключити, що в Німеччині, Австрії і Росії знову наступлять упорядковані відносини, тому, що ті держави мають завести порядок в Італії.) — Також ігуменя Альфонса **Епінгер** (1814—1867) в Niederbronn в Альзасії, об'явлення якої затверджені і одобрені були 31. жовтня 1870. р. єпископом в Штрасбурзі, вішувала 15. березня 1850. р.) про заняття **Риму**. Вона бачила у з'яві, як народи облягають Рим і як його займають, після оборони. Із палаючими від гніву очима увійшла ворожа кінниця та піхотинці в Рим. (Вішунка дуже докладно описала тут навіть умундування війська.) — Альфонса сказала теж таке: „Лихі люде своїми страшними **переворотами очистять Церкву**; і на цьому лишень ограничиться їхній успіх. Порядок поверне назад, віра оживиться, а релігія зацвіте наново. — Про судьбу Італії вішувала теж неоднораз і слуга Божий, ігуменя **Марія Штайнер** в Ноцера, († 1862) (дочка селянина з Пустерталь, в Тиролі), що від ранньої молодости мала дар віщування. Вона дуже ревно благала Бога о прискорення тріумфу Церкви. Тоді показав їй Господь (в лютім 1862) околицю серед суворой зими і сказав: „Чи бачиш, як то дерева сціпеніли, як висохли і опустіли без листя, — як рослини вимерзли? Такою пустою, без листя, буде виглядати **Італія**, заки світ упорядкується“.

Блаженний **Амадей** (de Silva) в Медіоляні натякає на грядучого „**Великого Монарха**“, коли говорить: „Із **півночі** прийде великий і могутній князь, щоб із непереможною

воєнною силою завоювати міста і володарів. Перед його обличчям розпадуться усі союзи та могутність Італії.

Дуже помітними є різні объявления образу Пресв. Серця Христового в Мірабо, у Франції, — образу, що стікає кровю і говорить. На початку всесвітньої війни, 8. серпня 1914. р. між ін. сказав цей образ таке: „...Війна буде так довго тривати і спричинить такі знищення, що требаб далеко (в історію) сягати, щоб найти рівну її. **А час після війни буде ще страшніший, ніж сама війна**“. — Дня 2. листопаду 1917. р. дався знову чути голос із образу: „Я побиватиму всі нації, але й знищу теж і те знаряддя, яким буду послуговуватися“ (Тут, здається, мається на думці ворожий Г. Богові пролетаріят, який в останньому часі хоче всюди викликувати горожанські війни, щоб, по прикладу Росії, завести свою диктатуру, але підчас 3-дневної п'ятни (гл. далі) має бути згладжений). — Дня 13. листопаду сказав образ таке: „Я побиватиму усі нації і бичуватиму їх так, як ніколи передтим. Але і розіб'ю те знаряддя, яким послуговуватисьму“. Дня 1. серпня 1919. р. почуто знову з образу такі слова: „**Два престоли є потрясені: англійський і еспанський**. Англія є в небезпеці; вона немов на вулкані. Вона перенесе бичування за свою апостазію. Володіючі кляси будуть позбавлені своєї могутности. Молитва і покая святих Англії уносяться могутним благанням аж до мене. Коби вона прийшла назад до мене! Знавби я, як її охоронити“! Дня 24. грудня 1917. р. згадав образ і за **Ватикан**, що теж буде діткнений катастрофою. М. ін. сказано було: „...Знищення і смерть увійдуть сюди. Гріб могого Апостола буде збещений... Всі вони розлетяться...“ (Щось подібного каже сподіватись і візія папи Пія X. підчас капітули францішканів).

Загальна й не від нині звісна річ, що міродатні круги большевицькі роблять величезні з'усилля, щоб викликати всесвітню революцію.

Надходячі горожанські війни у різних державах Європи предсказала також п. **Марія Месмен** (Mesmin) в Бордо. Дня 4. липня 1914. р., отже ще перед вибухом всесвітньої війни, подиктувала вона такі слова: „Нешастя стоїть перед нашими дверми. Німці заллють наш край. Стоїмо на передодні караючого нас суду. Ми опустили доброго пана, щоб служити лихому. А він нас обслужить по своєму. То не Бог, що на нас нашла допусти... Надходить оце хвиля, де лихий схоче заспокоїти свої пристрасти; а що він находить вдоволення тільки в крові та злочині, то скільки то сліз і горя треба буде витерпіти і що за страшні речі перенести!.. **Накінець пожиратимуть себе взаємно самі нації**. Англійці Англійців, Італійці Італійців, Еспанці Еспанців, Фран-

цузи Французів. То буде страшне видовище! Катастрофа слідуватиме за катастрофою.

Замітними є теж слова, які висказав великий могучий єпископ **Емануїл фон Кеттелер** († 1877.) підчас німецько-французької війни, в пастир. листі з д. 15. X. 1870. р. Вказуючи на рабунковий напад на папу, зазначив він, що через те потрясено в основах правопорядком цілого світу. А сягаючи своїм поглядом далеко вперед, додав таке: „Не буде тепер миру на світі, — радше буде взаїмна боротьба між усіма народами землі; боротьба більше ще кровава та страшна, ніж ця, яку тепер (1870.) бачимо“!

3. Перед тріумфом Церкви відбудеться ще окремий (спеціальний) карний суд, за помічю якого мають бути погублені негайно вороги Церкви та злочинці.

Є багато віщувань про цей караючий суд. Блаж. **Maria Taigi** († 1837 р.) пророкувала, що на цілу землю найде густа пітьма, що триватиме через 3 дні і 3 ночі, а получена буде зі затроєнням воздуха. Підчас тієї темряви будуть пірвані вороги релігії. Сказала вона теж, як треба заховуватись підчас тієї темряви. — Франц. монахиня **Nativitas** († 1798) сказала, що Бог знищить своєю могутньою рукою провідників безбожності, коли те гонення праведників розгориться (немов) дико-палаючим вогнем. О. **Бернард Klausі** († 1849) з ордену „Менших Братів“ пророкував таке: „Коли переслідування праведних буде вже таке велике, що здаватись буде начебто всі сили пекла разом спряглись, тоді нечайно настане зовсім новий, короткий карний суд, що звернений буде, виключно проти безбожників. А після того суду наступить великий тріумф Церкви. — Блаженна слуга Божа: **Єлисавета Karnori-Mora** († 1825. р.) в Римі пресказала ось що: „Бог послугуватиме силами темряви, щоб вигубити сектантів і безбожників, що стрясають св. Церквою в її основах, бажаючи її знищити... Вони будуть покарані **жорстковістю демонів** і одної страшної днини пімруть... Відтак слідуватиме доба величавого тріумфу катол. Церкви; тоді всі народи напливатимуть до кат. Церкви, признаючи папу Наслідником Христа“.

Подібно віщував блаженний **Каспар del Bufalo** (1786—1837) в Римі, священник і основник конгрегації місіонарів „**Дорогоцінної Крови**“ Христа. Він то теж предсказав загибель нерозкаянних гонителів Церкви, яких знищить підчас 3-днєвної, єгипетської пітьми **ангел-местник**. Бл. Буфальо сказав також, що почитателі дорогоцінної Крови Христа охоронені будуть перед нещастям в часі тієї 3-днєвної ка-

тастрофи, подібно, як і Жидів (в Ст. Завіті) охоронила від погибелі помазана на одвірках кров великодного ягняти від мести ангела (2 Мойс. 12. 7. 13. і 23). — Дуже широко та докладно пророкувала про 3-днєвну п'ятому стигматизована дівця **Марія, Юлія Jahenny** із La Frodais коло Blain, у Франції д. 4. марта 1891. р. — Також предсказала згадану катастрофу віщунка **Rosa Colomba Asdente**, († 1847.) Сестра Ч. Домініканок, в монастирі в Тадджа (Taggia) біля Ніцци. — Блаж. слуга Божо **Магдалина Porzart**, Кляриска з Ліону, пресказала ок. 1850. р. всесвітню війну, а опісля загальну анархію, (яку можна було оминати, колиб народи навернулись до Бога), а після анархії **великий, надприродний помір**, після чого наступить доба справжнього миру і розквіту віри та чеснот. — Про згадану катастрофу згадувала теж нераз слуга Божо: Кляриска **Maria Steiner** († 1862), що походила з Пустерталь (в Тиролі), а була провідницею монастиря в Regugia, в Італії.

Гідними згадки є теж і **ради** многих **ясновидців**, як треба заховуватись підчас тієї темряви, що буде получена зі заразою. Бл. **Марія Таїгі** каже, що підчас тієї п'ятми не вільно отворати вікон, не виглядати з них з цікавості та не виходити з дому. А хто це зробить, той впаде трупом. Радше треба позістати дома і відмовляти молитви. Повинно ся засвітити **посвячену свічку**, бо вона одинока даватиме світло підчас тієї темряви. Віщунка з La Salette **Меланя** († 1904) поручила так заховуватись: Як тільки дасться чути у повітрі голос громів, тоді треба **зачинити своє помешкання**, засвітити посвячену свічку і молитись аж до кінця катастрофи. Нехай кожний позістане там, де находитесь. — Дівця **Марія, Юлія Jahenny** сказала так: „Тільки посвячені свічки з воску даватимуть світло підчас тієї страшної темряви. Одна одинока свічка вистарчить на 3 дні. Але в домах безбожників і богохульників вони не даватимуть зовсім світла.

4. Прийдуть нові королі, які піддержуватимуть катол. Церкву з великою силою.

До цих нових королів належить в першій мірі **грядучий „Великий Монарх“**, що приверне заколочений порядок світу і тішитись буде особлившою помічю Божою. Про нього віщували протягом століть безчисленні віщунки та віщунки. Першим з них був св. еп. і мученик **Методій** в IV. ст. — Дуже багато пророкував про нього й бл. слуга Божий Вартоломей **Holzhauser**: Великий Монарх **вирине негайно при упадку революцій та арахії**. — Всі віщування погоджуються у цьому, що Великий Монарх з'явиться при кінці великої кризи у хвилі, коли люде попадатимуть

в розпуку, не знаючи, як повернути назад порядок у публичному житті.

Згідно із многими віщуваннями має прийти знову до влади у Франції законний король. Домініканка **Rosa Asdente** († 1847) в Тадджа (Taggia) в Італії віщувала що Наполеон буде позбавлений престолу, а відтак заступить його законний король. Тому, що тоді не було ніякого фр. короля Наполеона, бо на престолі сидів Людовик Филип з Орлеану, висміяли були Сестру Ros-y і питалися, чи може Наполеон I. має воскреснути з мертвих... Але 1848. р. настав справді Наполеон президентом франц. республіки, а 1852. цісарем, як Наполеон III. В р. 1870. позбавлено його престолу. — Тепер іще друга частина пресказаного жде свого сповнення. А саме, що у Франції прийде ще до влади законний король. Бл. слуга Божя **Bertina Bouquillion** († 1850), сестра-жалібниця надвального шпиталю в Saint Omer, сказала: „Останній король Франції, що буде володіти при приході антихриста, згине в боротьбі, а його тіло буде полишене і позбавлене похорону. Отже також із цього виходить, що у Франції буде відновлена монархія. — Те саме слідує окрім того із віщування монастиря **Orval**, який лежав у бельгійському Люксембурзі, а руїни якого можна іще нині оглядати. Цей монастир осілювали 1080. р. монахи-бенедиктинці з Калєбрії, а відтак перейшов він в руки учеників св. Бернарда (Ч. Цистерців). **Славні орвальські віщування**, які обіймають 48 віршів, походять від якогось самітника. В р. 1544. найшлись вони видруковані в книжці, що появилася в Люксембурзі, п. заг. „Деякі предсказання, які обявив Бог одному самітникові на розраду Божих дітей“. Дуже виразно і докладно предсказана там ціла судьба Наполеона I. (у віршах 1 — 16). Сказано там: „Молода людина, яка прийде з Галії від моря, (з острова Корсики!) дасть себе пізнати через великі діла і прийме титул цісаря. Він потрясе цілою Європою. Старець зі Сіону (папа Пій VII.), будучи увязненим, кликатиме до Г. Бога зі зажуреним серцем. Могутній (володар) опускає велике місто (Париж!) з величезним військом, яке у більшій частині вигине в наслідок зимна. (Воєнний похід проти Росії 1812. р.). Понижені могутні (володарі) получившись разом, нападають на нього і він мусить йти за море (острів Ельба!), звідки небагом вертає (квітень 1814. р.). Після 10-ти місяців (1. березнь 1815.) появляється він знову і новий король (Людовик XVIII.) мусить перед ним утікати. І знову його побивають (Ватерло 18. VI. 1815!). — У 17—21. стр. сказано: Стара кров (Бурбони: Людовик XVIII. 1815 — 1824, Карло X 1824 — 30) прийде знову до володіння, але білий квіт (Бурбони) мусить опускати велике місто (Париж 1870) внаслідок заговору синів Брута (революції, спричинені республіканцями!) Наступає когут (молодша бурбонська лінія!)

на престолі (Людвик Филип з Орлеану 1830—1848!) і через 18 літ є ліпші часи. Але і він не сидить на ньому сильно; його скидають. (1848. р. мусів король внаслідок революції утікати і вмер 1840. в Англії!) Тепер приходить уродженець двоякої крови (Людвик Наполеон Бонапарте 1848. р. як президент, а 1852 — 1870., як цісар; † 1873.). Далі предсказано, що зоружені королі приходять перед велике місто, щоб очистити це місце злочину вогнем. (Німецькі королі стояли 1870. р. перед Парижем, який був острілюваний Німцями). На майбутність віщується у 31. — 39. віршах таке: Молодий князь опустить остров неволі і злучить льва із білою цвіткою. Стара кров (Бурбони) покінчить незгоду в Франції і запанує сама, як одинокий володар Франції. Могутній муж укріпиться за Божою помічю (він буде ширити релігію!) і видасть мудрі зарядження. У цьому часі поверне назад много заблуканих овечок і вони питимуть із живого джерела (навернення многих безвірників, особливо протестантів в Німеччині на католицизм). Великий народ на морі (Англія?) у 2/3 частях поверне по правдивої віри. Відтак настане доба щастя і миру, що триватиме 23¹/₂ літ. (Також в La Salette була предсказана щаслива доба, що має тривати 25 літ).

У віршах від 40.—47. предсказується доба антихриста: Святі (побожні католики) багато мусітимуть витерпіти. Чоловік зла (антихрист), зроджений з двоякої крови, виступає наперед, а біла лелія (французський пануючий дім) затемниться протягом 11 літ (стратить могучість), а відтак зникне раз на все. Буде тоді багато зла і багато добра. Много міст знищить вогонь. Ізраїль навернеться на християнство. Потвориться багато сект. Франція у переважаючій своїй часті буде безвірна, як також і другі народи. Підчас 38-и місяців пануватиме найбільша нужда. Кінцеве століття (21. століття?) почалося. (Через 3¹/₂ літ має саме антихрист стояти на вершку своєї могучости!) Бог боротись буде через своїх праведних (Генох і Ілля!), але чоловік зла (антихрист) візьме перевагу.

Це орвальське пророцтво, що від 1793. дуже часто печатане було друком, є одним із найбільш подиву гідних зі всіх інших віщувань.

5. Під кінець світу виступлять великі святі (апостоли) останньої доби.

„Апостоли останніх часів“ матимуть за завдання **привертати всюди релігійне життя**. Їм то має теж припасти місія: **оповістити** людству близький прихід антихриста. Деякі думають, що цей новий орден получить у собі багато нині існуючих згромаджень. — А теж і інші віщування, опріч

La Salette, заповідають святих людей останньої доби. Блаженний Людвик Марія **Grignon** von Monfort (1673—1716), апостольський місіонар Франції, (походження Бретанець), поборник Янзенізму і великий почитатель Божої Матері, прокував: „Виображування та виховання **великих святих**, що виступлять під кінець світу, є збережене Божій Матері. Ці великі святі остільки перевищатимуть що до святости більшу частину інших святих, оскільки напр. кедр Лівану перевищає кущ (низьке деревце). Ці великі душі, повні ласки та ревности, будуть вибрані, щоб ставити **опір Божим ворогам**, які всюди розвивати будуть своє ділання. Своїм словом і прикладом привернуть ті святі цілий світ до правдивого **почитання Марії**. Це їм з'єднає багато ворогів, але теж і багато благословенства. — Св. **Вінкентій Феррерій** (1350—1419.) голосив, що **апостольські мужі**, які надійдуть, будуть убогі, простодушні, лагідні і покірні; в людських очах є вони малими, а у взаємному відношенні між собою є собі щиро віддані у горячій любові; про ніщо іншого не думають, нічого іншого не мають на устах, як тільки Ісуса, і то Ісуса Розп'ятого. Вони не журяться про світ; про себе самих забувають, маючи на думці лишень славу Бога і Святих. Самі бажають для себе смерті, щоб досягнути найбільшого добра.

Відтак настане щаслива доба. — Свята **Гільдегарда** († 1197.) предсказала довший мир, який настане після реліг. байдужности людей і після воєн; — Відтак слідуватиме другий прихід Христа. У цьому часі зісилатиме Бог на людей найбільше благословенств. У тих то днях Божого благословенства поширяться на цілу землю **урожай** і обильність плодів. Так, як хмари запліднюватимуть землю, так і Св. Дух збогачуватиме народи росою ласки. То буде справжнє літо (жниво) духового життя. У цьому часі і Ангели вступлять у щирі зносини з людьми, (— не так як передтим, що сторонили від них із приводу їхніх гріхів —), бо будуть одушевлені обною та святістю людей. У цьому часі навернеться теж і багато поган, що після охрещення величатимуть Христа. Славу Церкви збільшуватимуть і многі навернені **Жиди та ложновірці**, що збуджуватиме великий подив серед людей. У цьому часі **много мудрих мужів із даром пророчим** обявлятиме змісл св. Письма та таємних висказів пророків. — Св. **Франц de Paula** називає „апостолів останніх часів“: „Cruciferi“, себто „хрестоносцями“. Він то написав до 13. серпня 1469 р. до Сімона v. Limena, пана Монтальті. лист, у якому згадує про „Великого Монарха“, що має прийти у кінцевій добі світу і додає: „Буде оснований новий орден, орден („Cruciferi“) — хрестоносців, — тому, що матимуть хрест, на своїх прапорах. Цей орден складатиметься з трьох груп: Перша група: — то **уоружені їздці**, друга: **священники**, а третя: **опікуни**. Їздці хрестоносці привернуть до Христа ма-

гометан, ложних учителів та лихих християн. — Також сестра **Мехтільда** з Магдебургу, Ч. Домінік. згадує, що в добі антихриста розвиватиме **орден проповідників** велику діяльність. А передтим члени цього ордену ділатимуть через 30 літ у мирному часі.

Вони не матимуть власного помешкання, тільки всюди будуть гістьми. Нестимуть перед собою **палицю**, на якій будуть представлені терпіння Христа і Його Вознесення. Много Жидів і поган прийме від цих братів св. Хрещення. Антихрист скаже проколювати цих мужів, а їх сторонників вилапувати.

Звісно теж, що віщунка з La Salette **Меланя**, одержала від Божої Матери, підчас своїх обявлень, **правила** для цих апостолів останніх часів. Пата Лев XIII. прийняв був Меланю на приватній авдієнції і поручив її виготовити по порядку ці правила, що їх жадає Божя Мати для цього ордену. У тій то цілі пробувала Меланя через 5 місяців в монастирі СС. Салезіянок у Римі. Але відтак наступили перепони, так, що цей орден не увійшов у життя. Також і п. Марія **Mesmin** в Бордо, (яка посідає плачучу статую Матери Божої і якійто обявилася Пр. Д. Марія у рожанцевій каплиці, в церкві Notre Dame через 15 разів), одержала від Неї **правила** для апостолів останньої доби, як теж і правила для **сиротинців**, де саме образуватись мають ці апостоли. Ті два правила мала вона предложити начальству Церкви. — Ці сиротинці мають бути основані **після великої катастрофи**, яка буде поширена по цілій землі.

6. У останніх часах всюди по цілій землі, проповідуватись буде Євангелія.

Христос каже: „*І проповідане буде це Євангеліє царства по всій вселенній на свідоцтво всім народам*“. (Мт. 24. 14.) Із тих слів многі заключають, що **безпосередно** перед кінцем світу цвистиме місійна діяльність і **всюди** проповідуватись буде Євангелія.

Ця обставина має бути свідоцтвом і певним знаком для народів, що кінець світу уже надходить. (Так пояснюють ці слова св. Гієронім, св. Альфонс Беда і ін.). Перед кінцем світу проповідання Євангелії буде поширене на **всі народи** без виїмку, — і то **з великим успіхом**, — так, що у всіх народів існуватимуть Церкви та єпископські престולי. (Suarez, Kornel. a. Lap.). Вже пророк Ісаїя заповідав на-вернення народів під кінець світу такими словами: „*І в останньому часі гора дому Господнього стоятиме на вершину гори і взноситись буде понад горбки*“ (т. зн. правдива Церква буде тріюмфувати при кінці світу над всякими іншими релігійними визнаннями) „і *струєю плисти муть до неї всі на-*

роди". (Іс. 2. 2.). Многі учені є тієї думки, що повториться **чудо мов**, як це було при зісланні св. Духа.

Звісний поет Др. Фридрих Вільгельм **Helle** († 1901.) каже: „Мусимо прийняти, що при проповідуванні Євангелії незаним іще народам і племенам, мови яких не мають іще ні граматик, ні слівників, ні учителів, конечно є повторення **чуда мов** перших християнських Зелених Свят; цього хоче певно Бог і Він це певно здійсляє“. (Gotessminne 1904). — Що під кінець світу настануть виразні чудесні знаки і що багато людей одержить дар віщування, про це каже пророк Йоїл (Йоїл 2, 28—30).

По різних приватних обявленнях, деякі заключають, що проповідування Євангелії поміж усіма народами землі відбуватиметься за володіння **„Великого Монарха“** і що першим іще всі безбожники та злочинці вигублені будуть на цілій кулі земській через особний карний суд (тридневна темрява, получена зі заразою). А послідує відтак вогненне одушевлення християнських народів, підчас довшого совершенного миру, сприятиме висланні многих місіонерів поміж усі поганські народи. Відтак запанує Христос над усіма народами землі неподільним володінням, — „запанує, бодай раз накінець, у повному значінні цього слова, — як це йому предсказали пророки“ (Wilmers), напр. Давид: „*І він володітиме від одного моря до другого, від ріки, аж по границі землі. І почитатимуть Його всі царі землі, а всі народи служитимуть Йому*“. (Пс. 71. 8—11). „*Всі народи, які Ти сотворив, прийдуть перед Тебе, Господи, щоб Тебе почитати та величати Твоє Імя*“. (Пс. 85. 9.). — Св. **Брігітта** одержала була таке обявлення: „Заки прийде антихрист, деяким поганським народам будуть отворені ворота віри“. — Також і бл. **Марія Таїгі** († 1837.) в Римі предсказала, що в останніх часах мають **одержати погане** надзвичайні ласки. Вона каже: „Бог дасться пізнати поганам чудесним способом і відтак ці нові християне почитатимуть Його та прославляти з великою ревністю“. — Ав **La Salette** (1846) обвістила Божу Мати, що після надзвичайного карного суду над гонителями Церкви та безбожниками, коли знову настануть **нові королі**, — тоді **проповідувана буде всюди Євангелія** і тоді християне робитимуть у св. Вірі великі поступи. Також іще при виступі антихриста буде всюди проповідувана Євангелія, так, що всі народи та нації матимуть змогу пізнання правди. — Про цю майбутню нову добу розквіту християнства каже розумно **Chanteaubriand** (1831). „Християнство, що вийшло з катакомб, щоб всюди розширитися, опускає відтак знову поволи маси народу і вертає до Церков, у темін підземелля. Воно (бач) знижується до гробу Спасителя, щоб тут знову запалити свій смолоскип і щоб одного славного Великодня знову воскрес-

снути, щоб іще раз обнови́ти вигляд землі“. — Деякі думають, що Євангелія **вже** проповідується усім народам та що наказ Спасителя, понести Євангелію по кінець світу, вже сповнений. Але муситься зважити, що нині далеко більша половина людства іще позостає у поганстві. Около 1000. року думали теж люде, що близький вже кінець світу, бо в цілій Європі та в цілому знаному тоді світі християнство **вже** було поширене. Але тоді нічого не знали про інші части світу.

7. Після 25-літнього загального добробуту, люде знову стануть гіршими. Тоді, для їх покарання, виступить предтеча антихриста. Також вибухнуть нові війни.

Тії 25. літ малиб припасти на часи „**Великого Монарха**“. Тому, що людству у цьому часі буде під кожним оглядом добре вестися, тому жадоба уживання та остиглість у вірі вдиратисьме постійно у реліг. справи і богослужбу. А дальшим наслідком цього буде **загальний сумнів у вірі та цілковита затрата її**. Предтеча антихриста, який відтак має прийти, як Божя кара, доведе людство до цілковитої та остаточної безбожності і тим чином вчинить його дозрілим на прихід антихриста. Вже св. Павло каже, що перед антихристом наступить відступство від віри (2. Сол. 2. 3.) М. і. каже він ще й так: „... **в останні часи відступлять деякі від віри, слухаючи підступних духів і диявольських наук**“ (І. Тим. 4. 1). А Христос каже: „**А як Син Чоловічий прийде, чи знайде віру на землі?**“ (Л. 18. 8), — з чого слідує, що людство останньої доби буде без віри. Вже св. **Методій**, єпископ і мученик, пророкував в 4 стол. про необычайність людей під кінець світу. Він сказав: „Християне будуть замало вдячними за велику ласку, яка дана їм буде через поставлення Великого Монарха; — за той постійний, світлий мир, який існуватиме за нього та за урожайність землі. Вони віддаватисьмуть знову грішному житті: гордості, порожности, розпусті легководушности, ненависти та зависти, неумірености у їжі та напиту та ін. порокам, — так, що рани їхніх гріхів вонятимуть перед Богом гірше, ніж яка зараза. Багато людей стане опісля сумніватись, чи справді хр.-катол. віра є єдиноспасаємою і чи Христос є на правду Сином Божим та Спасителем світу. Чи може часом жи́ди не мають слушности, що ждуть і́ше на Мессію? Із цього повстануть різні блуди та заколот. Справедливий Бог буде такий ображений за це, що Він дозволить люциферові та всім дияволам вийти з пекла на землю і зводити до решти безбожників. На цей то час забуття на

Бога малаб припадати саме пора **народження та молодости антихриста**, що має бути карою на людство, яке забуло за Бога. — Капуцин Діонізій v. Lützenburg каже в своїй розпр. „Життя антихриста“ (1682.), в цьому місці, де згадує про молодість антихриста, що у тому часі люде будуть дуже грішними та безбожними. Побожних буде дуже мало, душпастирі занедбуватимуть у многих місцях богослуження та житимуть зі жінками. — Навіть монахи матимуть велику жадобу дочасних дібр. Церкви будуть пусті та занедбані, — подібні радше до якихсь stodil, що валяться. Ці віщування досить докладно покриваються із об'явленнями в La Salette.

Що у цьому часі виступить **предтеча антихриста**, предсказала це теж італ. Домініканка Rosa Kolomba Asdente (1781.—1847) у Тадджа (в Піємонті), так: „Великий ворог Церкви, предтеча антихриста, прибере титул „Спасителя“. Із цим то **предтечею антихриста** получиться много **ложних пророків**, які мечем ширитимуть свої ложні засади й науки. А будуть вони скритими до того ступня, що їм удасться звести і до себе притягнути навіть добре думаючих мужів. **Єпископи** загальною остояться у вірі; — ні оден не захитається. Але всі вони за свою неустрашимість та вірність супроти св. кат. Церкви мусітимуть багато витерпіти. А много **протестантів**, своїм наверненням до кат. Церкви, додаватимуть розради Божим дітям. Також **Англія** буде тереном такого самого видовища“. (Curique). — Француська Сестра-Кляриска **Nativitas** (1731—1798). в Foucérés пророкувала подібно ось як: „Я бачу, що при недалекому останньому приході І. Христа, **оден лихий священник** зготовить Церкві велике горе“.

Св. Гільдегарда (1179). віщувала теж, що при кінці світу, перед виступленням антихриста, Церква роздерта буде страшенною схизмою. Відтак пресказала вона, що менш-більш в цьому часі **на християнські краї нападе якась поганська нація**, з далеких сторін. Вона каже так. „**Одна поганська нація**, яка мешкає у далеких сторонах, а яка завидує християнам щастя, нападе на їхні краї і у побідному поході знищить все довкруги, так, що знову запанує всюди гріх і нужда. Люде прийдуть до переконання, що тільки Бог може їм тоді допомогти; що тільки просьбами та молитвами всілі виблагати у Бога, що ця буря промине та настане знову правопорядок, — при чому не обійдеться й без чуд. Римська держава у цій добі занепаде, а народи виберуть собі володарів по своєму уподобанні. А римська Церква роздерта буде страшенною **схизмою**, так, що все буде приготоване на прийняття антихриста.“

Напад азійських орд на Європу предсказали теж і інші віщуни: Селянин **Jasper** († 1833) в Deininghausen,

у Вестфалії, віщував багато такого, що вже сповнилося. М. і. говорив він таке: „Коло **Кольонії** над Реном відбудеться битва. Турки будуть через якийсь час володарями нашими, але опісля дізнають вони такого поразення, що тільки мало хто з них поверне домів, щоб звістити про це поразення. Також **Польща** братиме участь у боротьбі. А **Франція** **буде розбита на 3 частини...** Поважна битва відбудеться також між **Unna**, а **Hamn**“.—Іван v **Liliental**, ігумен-августинець, в Утрехті, пророкував в 14. стол. таке: „Турки появляться в Німеччині, але будуть поконані цілковито. Тоді цісар займе знову Константинополь. Але передтим іще: Рим буде впродовж 2 років майже цілком ограблений.

Spielbähn (власне ім'я: Вернард Ремборт), що помер 1783. р, в Кольонії н. Реном у віці 94 літ, передбачив теж у майбутньому боротьбу біля Кольонії над Реном і між Реном, а Везерою. Він каже так: „Кольонія буде тереном страшної боротьби. Багато чужого народу буде тут вимордуваного; а мужі та жінки боротисьмуть за свою віру“.

„Кольонія, що була дотепер дівицею, не остережеться від страшного знищення. Всюди там бродитимуть люде по кістки в крові. Накінець повстане чужий король і він вибере побіду, в ім'я справедливої справи. Рештки ворогів схороняться до березового лісу і тут відбудеться остання боротьба за слушну справу“.

Петро **Schlinkert** (ур. ок. 1730. ок. 1800. р.) поворозник із Meschede, мав великий дар яснобачення. За його поміччю урятував він навіть раз життя курфюрста Клементія Августа в Кольонії, у якого служив. Коли князь хотів виїхати одного дня на лови, Шлінкерт приступив до нього і сказав: „Ваша Високість ніяким чином нині нехай не виїздить, бо через віз прошибне стріл“. Курфюрст велів іще увязнити зате надто відважного слугу, — але поїхав іншим возом. Після години прошив дійсно стріл перший віз, що був первісно призначений для курфюрста. Шлінкерта зараз звільнено з вязниці та в нагороду одержав він іще доживотну ренту. Дотого звільнив його курфюрст, на його просьбу, із війська. Відтак виконував своє ремесло в Stockum, в дол. Мени. Тут предказав він м. і. таке: „В березовому лісі **боротисьме армія заходу** із **армією сходу у страшній боротьбі** і виборі, після многих, кровавих жертв, побіду. Войовники сходу утечуть; хоронитисьмуть утечу в ліси через Naag, а коли опісля мешканці наших місцевостей бачитимуть місцевість Rune у вогні, тоді нехай чимскорше утікають в арнсберський ліс... А біля Обераймер буде друга битва; але тут боротись будуть лишень за поміччю артилерії... В кілька днів опісля відбудеться між войовниками Сходу та Заходу друга і остання велика битва на німецькій землі, а саме коло села Schmerlecke, біля т. зв. Lusebrinke. Бій-

ська Сходу будуть побиті, — аж до цілковитого знищення. І тільки дуже маленьким розбиткам удасться перенести вістку до вітчизни про страшне поразення. Після тих днів нещастя та плачу поверне знову до Німеччини радість і мир, — хоч в першому році після війни жінки мусітимуть ходити за плугом“. — Це віщування Шлінкєрта „віщуна з долини Мени“ є замітне з цього огляду, що воно доповнює віщування Шпільбена.

Надзвичайною є теж та обставина, що у **Вестфалії** часто побачити можна **явища**, які вказують на велику битву. І так 1795. р. в окол. Вімберг, Верль і Падсборгу можна було оглядати дивовижну з'яву, утворену з мряки, яка представляла незчислені маси війська, бігаючого гейби у боротьбі з місця на місце, у філюючих одягах і повіваючих хоругвах. А високо на коні, над тією метушнею появився великанський провідник у лискуцій одежі.

Багато критиків хоче пояснити такі явища за помічу **фізики**, а саме через хвилювання мряки, при чому видді улягають оптичній злуді. Але хто так говорить, той нехай не забуває, що при цих многих явищах цілі сотки людей бачили цілковито виразно поодиноких жовнірів, їхні лица, одіж, ба навіть гузики та краску одежі. Отже нема тут мови про (оптичну) злуду, спричинену мрякою. Можливе, що тут і там могла бути злуда! Але щоб **усі явища** пояснити злудою, — то цього доброго булоб уже за багато і це противилосяб здоровому розсудкові! — Отже тут муситься пошукати за іншим поясненням, хочби воно було не понутру тим, що все на світі хочуть пояснити тільки природним способом. По свідоцтву **Йосифа Флявія і Тацита** в р. 70. через цілий рік стояла, перед збуренням Єрусалиму, над цим містом комета у виді меча: бачено теж у воздуху в околиці Єрусалиму, наступаючі війська і т. п.

Монах **Іляріон**, із монастиря в Ченстохові, віщував таке: „Із північного Сходу вийдуть народи у великих громадах, і немов повинню заллють много держав, аж по Середземне Море. Вони мандруватимуть к горі рікою, яка вливається шістьма раменами у Чорне Море (**Дунай**), як теж і в діл римською рікою (Тибер), що вливається до Середземного Моря. І недалеко гирла ріки розгориться на великій площі величезна битва під проводом нащадка великого Орла зі скалистого острову. Дикі орди будуть одначе побиті та підуть дорогою, звідкіля прийшли! І тільки мало з них прибуде на пустині своєї вітчизни“.

Амур **Buharba**, самітник із гори Ливану (ок. 1850. р.?) мав передсказати „страшну потвору“, яка викликана величезним سموком із **сибірських степів**, посувається в напрямі Німеччини, кламцаючи міліонами залізних зубів, розтопшуючи все довкруги себе та все розтоптуючи своїми лапами.

Також одна із 12 Сибіль віщувала, що до Німеччини найдуть Магометане, щоб її знищити. Але вони будуть побиті коло міста Кольонії над Реном. — Деякі думають теж, що і в т. зв. „**пророцтві Малахії**“ є натяк на „жовту небезпеку“, коли четвертий наслідник папи Пія XI. одержує назву: „De medietate lunae“ — („Від півмісяця“). А може в цих словах є теж натяк про напад магометанських (турецьких) і азійських орд на Європу? — Щось подібного віщує теж й одно **чеське пророцтво** із часів чеського короля і німецького цісаря Карла IV. (1347—1370). Тоді жив в селі Alterstadt, біля Taus, у західній Чехії, сліпий молодець, (мав називатись **Тартар**), що мав дар пророкування. Цісар відвідав був його підчас одної своєї подорожі та опісля взяв був його, враз із батьком, до себе, на цісарський двір, до Праги. М. і. пророкував цей молодець таке: „**Турки**“ (Сарацини) і **козаки**, як теж і інші поганські народи заподіють у римському цісарстві великий розлив крови. Багато східних націй повстане проти римського цісаря... Оден уоружений **східний нарід** вдереться теж і до Чехії, заподіє тут багато шкоди та спричинить великий пролив крови... Накінець одначе закличуть всі народи Бога на поміч. Тоді утечуть назад вороги до своєї батьківщини, а до Чехії знову завитає мир і згода“. — Гідним уваги є те, що по многим пророцтвам грядучий „**великий Монарх**“ має бути римським цісарем. Отже той напад азійських орд на римське цісарство мавби припасти на його часи, або на часи його наслідника.

Замітне є таке місце у Boost (Die Geschichte und die Propheten 3. Aufl. ст. 245.): На Заході забувають люде занадто про північ і схід **Європи та Азії**, — про тую вітчину грабіжницьких та руйнуючих народів. Нехай ніхто не думає, що вони вже перестали існувати. Безнастанно є вони тією градовою хмарию, що тільки вичікує знаку з неба, щоб напасти з вершків Азії на Європу. Нехай ніхто не думає, що цілковито завмер уже в тих сторонах дух Аттилі, Джінгісхана, Тамерлана, Суварова, — тих страшних „бичів Божих“ людства... Тії краї, тії грубошерстні кентаври степів, і той дух, що їх оживляє, — то гроза, що у чуйности має держати християнську цивілізацію.

Російський філософ Володимир **Соловєв** († 1900) передбачував теж здається напад азійських орд на Європу. Коротко перед своєю смертю, писав він так, гейби захоплений візією: „Около р. 1950., а може ще скорше, підібють Китайці та Японці Європу і будуть через якийсь час тут панувати. Європейці повстануть проти цього, створять „З'єдинені держави Європи“ і тоді народиться найбільший геній всесвітньої історії, що буде вицвітом усіх тілесних, духових і моральних прикмет: **Антихрист**. Він має тільки

одну хибу, що він любить більше себе, ніж Бога і, зведений сатаною, чимраз дужче стремить до того, щоб себе самого вчинити Богом та Спасиселем людства. Він буде президентом Злучених Держав Європи, а відтак всесвітнім цісарем. Він скликає собор до Єрусалиму, каже себе називати „Божим Маєстатом“ і підносить свій прапор проти християнства. Також і поміж католицькими священиками та єпископами позискує він дуже багато поклсників. Останній папа Петро II. кидає на нього клятву. Через якийсь час володітиме він неподільно“... — Приятелям, що сміялися з тієї візії Соловева, мав він сказати виразно, що цей його погляд треба брати зовсім поважно. (Можна однак сумніватися, чи правильний є погляд Соловева, що цими азійськими ордами будуть Хінці та Японці. Також те предсказання, що папа кине клятву на антихриста потребує поправки, бож антихрист буде жидом, а той, що не належить до катол. Церкви, не може бути з Неї виключеним. Але правдою є, як каже бл. слуга Божий Holzhauser, що папа остерігатиме своїми обіжниками та післанцями перед антихристом).

В наведених вище пророцтвах згадується часто про битву біля „березового ліса“. Тут мається очевидно на думці околицю Верль, у Вестфалії, де давнішими часами був березовий ліс і де між Wüderich, а Werl находилося село Birkenheim. Вже у воєнних звідомленнях із часу семилітньої війни (1756—1760) згадується про „Birkenbaum“. Про битву біля березового ліса згадує вже французський лікар і астролог Михайло Нострадамус (1503—1566). Також у одному старому віщуванні, переданому 1701. р. у латинській мові, де говориться про боротьбу полудня із північю о гегемонію, згадується про битву біля березового ліса, у якій то битві побідить „князь з полудня“.

8. В часі відступства від віри будуть діятися надзвичайні чудесні події.

Велике відступство народів від віри почалося саме у застрашаючий спосіб за правління папи Бенедикта XV., таке що в т. зв. віщуванні Малахії (1109) володіння його схарактеризоване влучно пророчим означенням: „religio depopulata“ (спустошена релігія).

А що в останньому часі у многих краях сталися надзвичайні та чудесні події, про це нпр. оповідають ті, що відвідували церкву в Limpas в Еспанії і церкву в Mirebeau, у Франції.

В Еспанії викликали велике вражіння чедесні Події зі старинним хрестом уЛімпіас.

На морському побережжі північної Іспанії, (не дуже далеко від Люрд), у провінції Santander, лежить мале містечко **Limpías**, що числить 1.500 мешканців. У просторій Церкві цієї місцевості знаходиться на головному вівтарі, над кивотом, великий старий, бо 250-літній дерев'яний хрест. Саме тіло Христа, вирізьблене на ньому, виносить понад 2 метри (2'34 m) висоти. Ця статуя Христа походить від славного андалузійського мистця Pedro de Мена, що помер 1683. р. в Malaga. Особливо по мистецьки зобразив він тут саме лице Розп'ятого; дуже живо представлені на ньому якраз останні хвили (агонію) конаючого Спасителя. (Тому й називається цей хрест *Sante Christo de la Agonia*). Його груди піднесена, уста отворились до останнього віддиху, а повний туги зір звернений до неба. Цей хрест був первісно власністю одного графа Ізидора Bernaldes, що походив з Limpías, а мешкав в Cadiz (близько полудневої границі Іспанії). Вже в Cadiz приніс був цей хрест поміч у дуже великій потребі. А було це так: В р. 1755. було місто Cadiz дуже загрожено зі сторони морських філій, а то з приводу близького землетрусу. Море переступило свої звичайні границі і втискалося чимраз далі в глибину міста. У цьому то нещасті урядили мешканці з Cadiz процесію, при якій несено багато релігійних образів, що їх вони почитали. Але ця процесія, як здавалося, не помагала, бо філі моря втискалися все таки чимраз далі. Тоді то кількох дужих мужчин винесло, за дозволом згаданого графа, великий хрест і його понесли в супроводі нової процесії в напрямі моря, а опісля серед філій, застромили в землю. І ось диво! Морські філі уступили нараз назад у море. Тим заохочені люде, взяли знову цей хрест і ще раз застромили його по середині уступаючих філій. І знову подалися філі до моря. (Іще й нині нагадує мраморна таблиця в одній дільниці (Caleta) в Cadiz на цей пам'ятний день 1. листопаду 1755. р.). Від того то часу почали місцеві мешканці Cadiz почитати цей хрест як велику святість. — Пізніше наслідники графа подарували цей хрест своєму батьківському містові Limpías. Тут уміщено його в Церкві, спочатку при бічному, а відтак при головному вівтарі.

В часі Вел. Посту 1919. р. (22—30. березня, урядило двох священиків-Капуцинів місію для народу. Проповіді обох священиків потрясли душами народу до основ, так, що всі мешканці оселі, окрім 5-ти осіб, прийняли св. Тайни. Коли останнього дня місії, — а було це дня 30. березня 1919. р. рано, виголошував о. Agatangelo свою останню проповідь, нараз закликала голосно одна дівчина, що стояла біля головної престолу. „**Ось Христос рухається!** Він дивиться на мене“. Після короткої хвили закликала подібно й друга, а далі й третя особа. Ба, вкоротці до 50

осіб в церкві почало подібно кликати. Накінець всі присутні в Церкві кинулися, зворушені до глибини душі, на коліна. Проповідник не потребував уже кінчити своєї проповіді, коли сам Спаситель на хресті почав проповідати...

Від цього дня почалися чудесні події: Христова стать на хресті ставала **живою** і порушувала раз очима, то знову терневим вінцем, що окружав голову, то вкінці устами. Що більше: навіть **вираз лиця** Розп'ятого змінювався, як теж і **краска** лиця; воно було раз темноблакитне, то знов сіре, як земля, то бліде, як у вмерця, — а накінець повертало знову до своєї краски. При цьому тіло Христа покривалося **смертельним потом**, — особливо шия і груди. Часом сльози появлялися в очах Спасителя. — Деколи з ран випливала ясночервона **кров**, (особливо з ран, спричинених терневим вінцем) і каплями спливала на лице, плечі та груди. — Рівнож і напів-отворені уста наповнялися досить часто піною та кровю. А треба замітити, що всі ті чудесні події виключно представляли мученичу смерть, **агонію** Спасителя і що вони найчастіше діялися підчас Служби Божої, між Освяченням, а св. Причаством. — Деякі глядачі запримічували одну, чи другу подію, а деякі, (а саме лікарі та медики), бачили дуже докладно цілий перебіг **агонії**. Деякі глядачі завважували, як Христос звертав на них **повні любови очі**, що спричинювало у їхніх серцях живе співчуття. Інші знову запримічували, як Спаситель звертав на них свій **гострий**, караючий **погляд**, що робило на них таке потрясаюче вражіння, що вони мимоволі падали на коліна, з голосним окликом розкаяння на устах. Много тисяч осіб, всяких станів, записало вже свої вражіння із таких видінь до великої книги, що лежить в захристії Церкви; — між ними знаходяться і єпископи, і священники, і монахи, і жовніри, і професори університету, і лікарі, і юристи, і письменники, і редактори... Багато з них рівночасно зізнало, що в Церкві в Limpías відзискали назад віру. (Докладний звіт очевидців знаходиться в розправі Д-ра Kleistr-a „Auffallende Ereignisse an dem Christusbilde von Limpías im J. 1919. ст. 37—77).

Та хоч ці чудесні явища нераз дуже часто повторяються, то знову минає часом і кільканадцять днів, заки хтось, із дуже численних відвідувачів Церкви, замітить якусь зміну на хресті. (Замітне і те, що парох в Лїмпіас іще ні разу не завважав на хресті ніякого порушення). Нераз бували дні, коли й з 4 тисячі осіб приходило до Церкви, коли й з 500 авт приїздило сюди! — Найчастіше діялися ці чудесні події тоді, коли до Limpías прибували численні відпустові процесії, — і то майже з правила в часі між 1—3. год. з полудня, коли то, як звісно, Христос терпів на хресті. Недільний часопис в Мадриті, „Католицький тиждень“ не-

раз уже писав про чудесні навернення перед хрестом в Limpías.

Наприклад було таке: а) До Лімпіяс, до церкви приїхав був раз зі своїм панством оден шофер. Та тоді, коли його хлібодавці молилися в Церкві, — то він під Церквою кпив собі зухвало зі всього того і публично заявив, що він взагалі у ніщо не вірить. З великим трудом удалося таки хлібодавцям спонукати його, щоб увійшов до Церкви. Він увійшов до Божого Дому і, виявляючи свою погорду, зі зневажливою міною став собі перед хрестом. Нараз із окликом: „**Прощення**“! упав блідий, як смерть, на землю. Христос кинув на нього свій погляд, який його немов громом поразив. Його мусіли занести до авта, а пан сам обняв керму машини, у поворотній дорозі до дому.

б) Другим разом знову прийшла до Limpías, до відпустової Церкви, одна побожна мати зі своїм невіруючим сином. Мати почала тут щиро благодіяти Спасителя, щоб Він повернув її синові ласку св. Віри. Христос відповів на її просьбу ніжним, потішаючим поглядом. Але син сміявся з „наївності“ своєї матери. Та не довго тривали ці його насмішки, бо вже після короткої хвили почули люде його оклик: „**Прощення, мій Боже, — прощення**“! — Що ж сталося? Оце оден гнівний погляд Христа цілком поразив зухвальця!

в) Часопис Del Pueblo Astur, з д. 8. липня 1919. р. розказує ось таку замітну подію, яка склалася при астурійському паломництві, з початком липня 1919. р. Коли зполудня оден священник-Домініканець вступив на проповідницю, щоби виголосити проповідь, тоді задержав на ньому Христос через кілька мінут свій гострий погляд; відтак замкнув очі та уста і так позістав через цілу проповідь. Під кінець проповіді поглянув проповідник на хрест і сказав: „А тепер, святий Христе, дай нам своє благословенство!“ У тій хвилі отворив Христос, усміхаючись, очі та уста і склонив свою голову, начеб хотів потакнути.

г) У тому теж часі пройшло до Лімпіяс яких 20 швачок зі Сантадер. І то не в релігійних цілях, а тільки, щоб заспокоїти свою цікавість. Через цілу дорогу поводитись вони зовсім негідно! Умовились були навіть, що біля церкви спровадять собі катеринку і при її звуках будуть танцювати. Та як тільки увійшли вони до церкви, поглянув на них Христос таким суворим поглядом, що 14 з тих дівчат зараз попадали на землю, поражені цим поглядом, майже до безтями. А коли прийшли трохи до себе, були вже зовсім перемінені і закликали голосно: „До нині ми Тебе, Ісусе, не знали!“ — „Та від нині вже не хочемо грішити!“

д) Дня 27. серпня 1919. р. прибув був теж до Limpías оден еспанський єпископ з Америки. Був то єпископ

з дієцезії Pinar del Rio, на острові Куба, на ім'я: Manuel Ruiz у Rodriguez. Він був в Римі на послуханні у св. Вітця і під час подорожі не раз чув про Limpías. Але не давав він віри оцим „балачкам“. — І коли вже хотів з пристані м. Santander назад повертати до Америки, радили йому звидіти Limpías і побачити цей славний хрест, — тим більше, що до Limpías було вже близько. Єпископ дався вкінці намовити і поїхав туди. Увійшовши до парох. церкви усів собі в лавку. Саме відправлялась тоді велика Служба Божя, в приватності численних прочан. А що був дуже умучений довгою дорогою, здригався з перевтоми. Аж нараз будиться від криків народу. Поглянув на хрест і побачив зовсім виразно як Христос отвирає уста і їх поволи знову замикає, — як головою повертає то в одну, то в другу сторону і як лице Ісуса виявляє страшну смертельну боротьбу, так, якби Він, щойно прибитий до хреста, находився у передсмертних судорогах. Пополудні щераз оглядав єпископ цю саму чудесну подію. Те саме бачили теж і два його товариші з Куби. Прибувши до дому, розказав єпископ усе, що бачив на власні очі в Limpías у пастирському листі та закінчив його поважним упізнанням до людей, як і до державних мужів, щоб вони привернулись чимскорше до Христа, заки ще не є запізно.

е) Одної днини прийшов був до церкви якийсь **шофер** і хулив Спасителя, кажучи: „Христос отвирає тільки уста, бо Він хоче їсти тісточка“. Взяв одно тісточко в руку і хотів ним кинути до хреста. Та зараз зціпеніла йому рука і сталася немов з каменя. Чоловік цей захорів зараз тяжко і до двох днів помер. Парох Limpías, о. Eduardo Miqueli, що уділяв цьому умираючому шоферові св. Єлеопомазання, може потвердити правдивість тієї події.

Лучалося, що перебіг агонії (передсмертної боротьби Христа) був так живо і природно представлений, що на вид його присутний в церкві нарід голосно почав кричати та рівночасно благати І. Христа, щоб закінчив це страшне видовище.

Гідним згадки є ще слова єписк. Pinar del Rio про хрест із Limpías: „Очі з порцеляни, а рухаються, уста з дерева, а отвираються та замикаються! — Також голова з дерева, а порушується. — Не дається пояснити природним способом і той піт і ця кров, що, як бачимо виразно, спливала з голови на лице та виливалася з уст. Тай хвилювання деревляної клітки грудної не дається теж пояснити природними силами. А виключене тут усяке шахрайство“.

В Limpías були теж замітні уздоровлення з недуг, — особливо у священників.

В останньому часі оголошено було в деяких часописах, що Limpías уже „зліквідований“, а чудесні події на

хресті уже скінчились. Однак ця вістка фальшива. На запит відповів парох з Лімпіяс, що Христос обявляється чудесним способом безпереривно й дотепер, хоч й не **так часто**, як в попередніх літах і що з цього приводу було багато навернень так безбожників, як і ложновірців. — І щороку йдуть далі до Límpias численні громади прочан, — навіть з найдальших закутків краю, — та й все ще діються чудесні uzдоровлення. М. і. сказав парох таке: „У цілому світі нема ні одного чудотворного образу, якийби мав **стільки тисяч видців**, як оцей... Нині ніхто вже не перечить цього Божого діла, — oprіч кількох священників і монахів“. — Дуже замітна річ, що папа Бенедикт XV., — як довідуємось з дописі св. Пенітенцірії, — дня 19. липня 1921. р. велів сповістити парохів з Límpias о. Едвардові Мікелі таке: „Всі вірні можуть в чотирох, довільно вибраних, днях року одержати повний відпуст, якщо вони відмовлять перед чудотворним хрестом в Лімпіяс приписані, молитви на інтенцію папи.

Чудесні події з хрестом в Лімпіяс, — то, — як каже о. Agatangelo, — безперечно „**акт безконечного милосердя Божого**, — милосердя, яке помимо многих гріхів людських **хоче витягнути світ із його засліплення**“. А коли Г. Бог вибирає собі саме край Еспанію до уділювання назвичайних ласк, то правдоподібно діється це тому, що в еспанському народі цвіте особливо сердечне почитання Пресв. Серця Христового. А на особлившу згадку заслугує тут те, що еспанський нарід добровільними своїми датками здвигнув на горі Los Angeles, біля Мадриту, статую в честь Пресв. Серця Христового, високу на 24 метрів; — видно її милями далеко довкруги. Дня 30. травня 1919. р. в полудне посвячено її з неописаною величавістю, в привяности королівського дому і всіх еспанських єпископів. Чин посвячення, який відчитував сам король, був зворушуючою чолобитнею в частъ Найсв. Серця Ісуса. Здається, що Христос у Лімпіяс хотів таким способом висказати свою подяку. У всякому разі чудесні події, які до нині діються в Límpias, є доказом, **що на світі діються нераз й надзвичайні події**.

В доказ тієї правди можна м. і. подати й такий приклад з часів турецьких воєн. Як звісно, 1683. р. облягали Відень Турки, яких там і побіджено. Але й для Угорщини мала небавом вибити година освободження. На те якраз хотів, здається, Г. Бог вказати людям через замітне чудо, яке скоїлося на одному образі Матери Божої.

Було то саме дня 5. листопаду 1696. р. Коли після довгої перерви відправлено цього дня знову в угорському селі Röttsch Службу Божу, — тоді завважили присутні побожні християне, що з обох очей Марії, Божої Матери, що розмальована була на образі на головному престолі, —

течуть сльози. Від цього дня плив потік сліз безпереривно через 14 днів. Зі всіх околиць довкруги почали напливати люде, щоб побачити це чудо та зловити хоч сльозу на свої шовкові та льняні платки. — Очевидно, це чудо було дуже не понутру протестантським проповідникам і вони то проголосили, що то звичайне шахрайство: очі на образі, певно, (— казали вони —) є продіравлені, а за образом є посудина з водою, що достарчає води. Тоді то прибув з найближчої твердині Kalo командуючий генерал **гр. Corbelli** зі своїми офіцерами та жовнірами, в супроводі музики, до Rötsch, зняв образ з престолу і досліджував його в приязності народу через цілих 4 години. Підчас цих дослідів плакав образ безустанку. Відтак поставлено біля образу варту. Але сторожа ствердила, що і через цілу ніч лилися сльози з образу безпереривно. Особливо помітною річю було те, що підчас Служби Божої, у хвилі Освячення пили сльози далеко обильніше, ніж звичайно. А й не менше дивне було те, що дня 8. грудня 1696. р., коли в церкві з приводу великого зимна замерзло було вино та вода в ампулках, сльози з образу Пречистої пили далі!—Цісар Леопольд I. велів опісля спровадити цей образ до **Відня**, та умістити його на **головному престолі** над кивотом у церкві св. **Стефана**, — де він знаходиться й до нині. — Дня 14. листопада 1608. р. побив великий полководець князь Євген Турків під **Зентою** і тим чином увільнив Угорщину раз на все від турецького володіння. Тепер стало кожному ясно, що означали сльози образу.

В 100 літ пізніше, в 1797. р., з'явилося дня 17. січня на віконній шибі в Absam, в Тиролі, (2 години від Інсбруку) **Лице Божої Матери** у такому вигляді, як його малюють на найстарших іконах Богородичних. (Отже лице гарне, овальне, з великими очима, із повздовжним носом і малими устами). Голова була схилена на право, а з очей пили **сльози**. Цей образ, подібний до мідериту, не дався вже стерти ніяким способом, ні через миття, ні витирання, ні за помічю острих, гризучих плинів. (Нині знаходиться він на вівтарі парохіяльної церкви; перед ним було вже багато уздоровлень з недуг).

З приводу тієї то події наповнились Тирольці надією, (— а було це в часах наполеонських воєн —), що за молитвами Марії не опустить їх Божа поміч. І дійсно: вкортці опісля Тирольці віднесли перемогу над наполеонською армією, а це було якраз доказом, що негайна, чудесна поява образу Божої Матери мала свою причину.

Перед більше ніж сто літами, на переломі двох століть, діялися в Італії **многі чуда на образах і хрестах**. І це було знаком важких подій, — а саме важких допустів Божих, які впали на папів Пія VI. і Пія VII.

А саме папу **Пія VI.**, як 82-літнього старця, взяли були французькі війська в полон, зтягнули до Валенсії, де він 29. серпня 1799. р. помер, а до 30. грудня тогож року (1779) лежав непохоронений. Подібна доля стрінула і його наслідника, папу **Пія VII.** Дня 6. липня 1809. р. взяли його Французи, на приказ Наполеона, в полон і завезли до Франції. Через 5 літ мучився папа в неволі, насамперед в Савоні, опісля у Фонтенбльо (Fontainebleau), — аж накінець, після поразення Наполеона в битві народів під Липськом, настала для папи година визволення.

А якіж то чуда попередили ці події?

Отже на многих хрестах **появлявся Христос**, немов **живий**; часом **зітхав важко та плакав**. Подібні речі діялися і з поодинокими статуями та образами Божої Матері. Після строгих дослідів ствердив саме такі чуда на 2 хрестах і многих статуях та образах Матері Божої кардинал вікарій della Somaglia, в декреті з 28. лютого 1797. р. Папа Пій VI. установив був тоді, на спомин цих многих і частих чудесних подій: **„свято чуд“**, яке то свято святкувала Італія щороку дня 9. липня. Пізніше пізнав певно папа, коли був запрошений у вязниці, що мали означати ті чуда.

Велике вражіння викликало теж 10-літнє **кровавлення образу** Серця Христового в Мірабо (Mirabeau), у Франції. Місто Мірабо лежить в департаменті Вієн (Vienne), в дієцезії Поатіє (Poitiers). Там мешкав священник **Вашер** (Msgr. **A. Vachère de Grateloup**), бувший генер. вікарій дієцезії Pescina; (помер д. 17. липня 1921. р. в своєму замку в Мірабо, в 68. р. життя). Він походив зі старої шляхотської французької родини. Його прадід переховував у своєму замку одного священика, переслідуваного підчас французької революції, та піклувався ним через довший час. Коли священник цей опускав дім свого добродія, сказав йому таке: „Бог нагородить Вам за те; — дасть вашій родині священика“. І внуком саме цього шляхтича був о. Vachère. У своєму замку мав він малу церковцю, яка була незвичайно по мистецьки украшена; була справжньою свяतिною, бо було в ній около 2.000 мощів святих. А був він добре знайомий із одною вдовою після лікаря п. Sacchetti, основницею одного дівочого захисту. (Померла вона 1903. р. в Римі, як праведниця). Знав теж добре і С. Бенедикту Frey з Ч. Цистерців, з Viterbo, (звісну, як віщунку і праведницю, що померла 1913. р.). І коли він саме був 1906. р. в Італії, подарувала йому ця остання свій **хрест**, (який вона держала постійно у своїх руках підчас своєї довгої недуги) віщуючи йому, що при ньому діятись будуть чудесні події, з приводу чого буде він багато терпіти; отже тоді цей хрест буде його охороною та розрадою. У тому то часі одержав він теж і від вдови Sacchetti гарний образ Пресв. Серця Христового, — а властиво 11 однакових образів, які виготовлені були на папері, на

зразок оригіналу, який мав мати чудесний початок. Отже такий оден образ Пресв. Серця Христового, який представляє Спасителя майже у природній величині, аж до грудей, умістив Vachéге у своїй каплиці в Мірабо на вітарі, у стіп великого вітарного хреста. Там стояв цей образ через много літ і нічого замітного не лучилося. Аж на Пр. Різдва Богородиці, д. 8. вересня 1911. р. з'явилися на **чолі** Спасителя, на згаданому образі, кроваві плями, ба й каплі крові, які опісля почали стікати додолу. Відтак почали кровавити теж і рани **на руках і рана на серці**, — то сильніше, то слабше. На якийсь час опісля закінчились були кровавлення; кров була засохла. Але згодом почалися кровавлення наново. Часто ловлено стікаючу кров на льняні платки. — Також і освячений Агнець часом кровавив при цьому хресті, підчас Служби Божої; (завважено це було через 20 разів, після Освячення). (Кілька таких кровю назнаменованих Агнів заховано до нині). На одному із них (з д. 27. травня 1922. р.) утворилося було виразно гарне **Серце**, — таке виразне, що видно було навіть усі жилки на ньому. В останнє кровавив Агнець д. 18. лютого 1914. р. А впливало з нього підчас Освячення стільки крові, що годі було його догори підносити. Через пять разів була в чаші, підчас Служби Божої, червона, тепла кров, що мала навіть запах і смак крові. Професор медичного виділу в Римі Nazari піддав був дослідам цю кров, що плила із образу Серця Христового і ці досліди виказали, що це кров людини. Сотки і тисячі людей оглядали ці кровавлення. А в каплиці, перед згаданим образом Серця Христового діялися теж чуда уздоровлення. — Був навіть оден випадок **пробудження зі смерті** одної дитини, яку лікарі признали вже були, після операції, помершою. — А замітна річ, що образ кровавив особливо у такі дні, коли у світі поповнювано великі гріхи та **страшні злочини**. Так напр. було д. 20. вересня 1911. р., колито (— як це звичайно 20. вересня діялося —) масони шаліли в Римі та глузували собі зі Св. Вітця. Також перед вибухом **всесвітної війни**, як і перед великими битвами, кровавив образ дуже обильно. В наслідок сильних кровавлень стікала кров часто аж до стіп вітаря. І через тії обильні кровавлення почасти аж знівечилася ікона, — так що й менше надається вже навіть до почитання.

У дні 16. 17. і 18. жовтня 1911. р., як і пізніше, давався чути часто голос, що виходив із образу та сповіщав будучі події. Також і Vachéге одержав був поручення та поради. Накази тії були виконувані, але звичайно без успіху. Вони відносились напр. до середників для скорочення війни, реформи духовенства, яке часто занадто ставало світським, як також деякі міри для охорони молоді перед зростаючою безбожністю і т. ін. Дня 2. листопаду 1911. р. одержав він

був м. ін. наказ написати до папи, щоб він дав право священикам цілого світу, раз на все, дня 2. листопаду відправляти по 3 Служби Божі за страдаючу Церкву. (Дня 10. серпня 1915. р. папа Бенедикт XV. сповнив це бажання). Раз знову мусів Vachère передати негайний наказ Христа, щоби Св. Отець наказав усім священикам, особливо тим, що були на боєвому фронті, відмовляти щоденно **ексorcизм**, який уложив був папа Лев XIII, щоб тим способом ослабити силу **пекла**, яке є головним спричинником усякого зла на світі, — головню всіх революцій. (Папа Лев XIII. уділив був своїм Breve з д. 18/5. 1900. р. обильні відпусти тим священикам, що відмовляли формулу ексorcизму. Рішенням Конгр. з д. 16. липня 1892. р. одержали були священики, які про це просили, від свого епископа **повновласть**, відмовляти зладжений папою Львом XIII. ексorcизм „in satanam et angelos apostaticos“). Таємний голос говорив до о. Vachère по імені: „Ma victime, prêtre!“ „Мій пожертвований отче духовний!“ (Змисл ясний: „Мій священику, що задля мене мусиш терпіти“).

Згадати ще треба, що кровю стікаючий та промовляючий образ, часом змінював навіть краску лица, рухав очима устами і видавав приємну вонь, (неподібну ні до кадила, ні до запаху крові) — вонь, яка давалася відчувати у цілому домі, а навіть в городі. Вр. 1911. велів еп. Humbrecht прислати собі кровавлючий образ до Poitiers, а відтак відіслав його назад із порученням, не показувати його вже більше вірним. Та в березні 1912 р. прибув з Поатіє генеральний вікарій і взяв образ, який був знову почав кровавити, підчас неприявности о. Vachère, у своє посідання. Вкоротці опісля почав кровавити ще й другий образ Христового Серця, у посілості о. Vachère. Він умістив був цей другий образ. (Серця Христового) у **робітничому домі**, щоб тим способом здержати робітників від проклонів. Та не тривало довго, (— а було це в Страстний тиждень, дня 19. березня 1912. р. —) як нараз почав цей образ кровавити. Кров почала випливати рівночасно зі всіх ран Спасителя, а саме; з рани серця, з ран рук і голови, (— себто з ран, спричинених терневим вінцем). Образ кровавив так аж до вибуху світової війни, т. зн. до початку серпня 1914 р. Струя крові на образі була груба на один сантиметер.

Тоді о. Vachère-а мусів хтось дуже **оклеветати**, бо 1914 р. одержав був він від своєї духовної влади письмо, яке повідомляло його, що св. Офіціум в Римі, рішенням з д. 22. квітня 1914. р. наложило на нього екскомуніку! Як причину було подано те, що він перед очі жадних сензації людей виставив новий образ, що кровавить. Супроти цього о. Vachère поїхав до **Риму**. А передтим, іще в червні 1912 р. був він у папи Пія X. із проською, щоб церковна влада розслідила чудесні події, які діялися на іконі Серця Хри-

стового. Вид 23-ох фотографій, які представляли різні моменти кровавлення образу і Агнців, (що на бажання голосу з образу мали бути перевезені до Собору св. Петра в Римі), зробили на папу глибоко зворушуюче вражіння. На приказ голосу, що виходив із образу, удався Vachère знову 1920 р. до Риму. Відтак папа Бенедикт XV. дав був єпископові з Поатіє поручення, в імені Церкви розслідувати події в Мірабо. До цього рішення мав причинитися такий випадок у Ватикані (з д. 24. березня 1920. р.): Коли Vachère тамже показав привезені з Мірабо льняні платки з кровавими плямами, перемінілись вони нараз перед очима всіх присутніх у ясно червоні, так, як би походили від **свіжої** крові. А коли показав подарований слугою Божою Бенедиктою Frey **хрест**, то з нього заразже виплило багато крові. А сказати треба, що з цим хрестом лучилося це кровавлення уперше. Таким способом, здається, честь і невинність цього священика боронена була чудесним способом, а дійсність чуд у Марібо посередно potwierджена.

У травні 1920. р. був о. Вашер знову у Ватикані і показав там чудодійного Агнця*), зі знаком серця.

Гідним завваги є те, що образ Серця Христового в Мірабо перестав кровавити саме у Вел. П'яток 1921. р. А від того часу частіше кровавив зате подарований сестрою Бенедиктою Frey хрест. (Ця обставина саме, що із об'явленнями в Мірабо були зв'язані переслідування, не булаб злим знаком. Бо ця річ походить від **Бога**, а далі є вона з права виставлена на спротиви і переслідування. При об'явленнях, даних Марії Алякок не було воно інакше. І такі впадаючі в очі події мають звичайно ще зовсім особливше значіння, як вказівка на будуче, як це виказала якраз все-світна війна).

Також у славно-звісній з історії Аквісґрані (Aachen) (— хочби згадати лишень про Карла Великого і Рудольфа Габсбурга) — мали були початися, по часописним звісткам, від 7. червня, до 11 червня 1920. р. (П'ятниця С. Хр.) кровавлення статуї і образу Серця Христового, який висів побіч статуї. І з нього окрім крові, стікали теж й сльози.

Деякі люди дуже вигідно уряджуються, що у того роду випадках, не чекаючи рішення Церкви, відразу заявляють, що це, мовляв, „неправда“, „шахрайство“ і т. д. Але є це певна річ: Чим більше людскість зближається до кінця світу, тим нагальніше **будуть множитися чуда і пророцтва**, так правдиві, як і фальшиві.

Вже пророк **Йоїл** предсказав помножування чуд і пророцтв під кінець світу. (Йоїл 2, 28—30) Сатана очевидно

*) о. Vachère одержав був в р. 1905. від папи Пія X. привілей, всюди відправляти Службу Божу і при собі носити св. Тайни (посвяченого Агнця).

завдасть собі труда, щоб своїми позірними чудами та фальшивими объявлениями затьмити правдиві. — Стигматизована дівиця Юлія **Jahenny** (ур. 1850 в La Fraudais к. Blain, в Франції) заявила, що у добі, коли зближатись будуть караючі суди, заповіджені в La Salette, вийде з **пекла**, немов рій мух, — множество **фальшивих** обявлень, як останні зусилля сатани, здусити і знищити віру та справжні Обявлення, за помічу фальшивих обявлень. Отже треба тепер матися на осторожності перед виринаючими щораз новими обявленнями та чудесними подіями. Одначе ця осторожність не повинна переходити у нерозум і упередження! Бо Бог уміє теж упокорювати, зглядно досвідчати і тих, що похопні є нерозважно боротися із Його надзвичайними ласками. Ця обставина, що зі сторони **духовенства** ведеться боротьба проти якогось обявлення, не є ще доказом, що воно не може походити від Бога! Як звісно **теологи** були тими, що признали винною і на кару смерті засудили Дівичу Орлеанську, яку 1920. р. проголошено святою. Також не є незвісною річю, який великий спротив викликала зі сторони духовенства св. **Маргарета Марія Алякок**, коли вона оповістила свої обявлення що до **почитання Серця Христового!** А хто читає життєписи святих або Всечесних Слуг Божих, які мали обявлення, той дізнається, що мало хто з них мав щастя найти такого священика, якийби їх зрозумів і належито оцінив. **Спротив** ціхує саме виступлення Христа, який задля цього названий є „**каменем образи**“ (Іс. 8. 14. Рим. 9. 33.) та „**знаком, котрому будуть противитись**“. (Л. 2. 34).

Переслідування є теж ознакою, за помічу якої розпізнається справжніх слуг Божих, від тих, що ними не є. Отже ця обставина, що священики та духовні влади переслідують і поборюють тих, що мали обявлення, не є ще доказом, що ті обявлення не могли бути від Бога! Зовсім інша річ, коли приналежний єпископ, або папа, після попереджуючих дослідів видав **урядове рішення**, як це було напр. щодо Люрд і La Salette. Тоді треба таке церковне рішення респектувати.

До того факту, що особи, обдарені Богом надзвичайними ласками, є часто поборювані церковними чинниками, висказується ось так знаменитий місячник „Glaube und Treue (München) з р. 1920. XI. ст. 5. в уст. п. заг. „**Сучасний страх перед ласкою**“. — „У своїй книжці про оснування монастирів (уст. 8.) каже св. **Тереса**, що навіть богослови і провідники душ далеко не мали такого страху перед найогиднішими підшептами **сатани**, як перед найбільш благодатними впливами св. Духа. У цій справі мало змінилося від часів св. Тереси. Я стрічаю напр. в першому, катол. часописові своєї дієцезії постійно спис книжок, кі-

нових представлень і відчитів, які поправді належать до найогидніших, (і на яких залежить спеціально сатані) та можу щодня наново сконстатувати, що цей часопис йде спокійно поміж людей, без найменшого страху, чи згіршення богословів та провідників душ. А противно: проти **екстатиків стигматизованих** і т. п. людей **наділених особливою ласкою св. Духа**, без кінця лунають стріли упередження, чи то в католицькій щоденній пресі, чи то в катол. місячниках. І поправді не було ще тепер ані одного такого випадку надзвичайних обяв ласки, що продістався до публичної опінії, якийби не викликав був формального вогню богословських, чи ще яких упереджень. Цей вогонь закидів поширений аж до проповідниць включно, (— чито сільських, чи мійських —), і він сиплеться **градом на голови бідних дітей ласки, лунаючи гомоном анатем, окликів Коссандри, а навіть особистих зневаг!** А це тим яркіше впадає в очі, що рівночасно **дуже мало чується таких окликів проти розпусного життя вуличниць** і подібних явищ зі життя жінок, що не наділені ласками. Богохульні заяви співчуття, які висказав був колись Ренан супроти св. Духа, повторять вкоротці нинішні безбожники, при чім вказувати вони можуть на ту обставину, що найбільш вирафіновані діла сатани, як лихва, проституція, клевета, гнет і т. п. поборюють богослови і душпастирі тільки з приблизно такою систематичністю, з якою це вони виступають, з правила, супроти найлекших виявів надзвичайного ділання св. Духа! „Мається вражіння“, — пише св. Тереса, — що деякі особи вже на саме ім'я „візії“, або „об'явлення“ попадають в страх. Я не розумію, чому це вони вважають за щось небезпечного, коли Бог провадить якусь душу такою дорогою“. — І хто так з легким серцем... прилучується до загального крику міжконфесійної преси про „**непослух**“ якоїсь **екстатички** супроти єпископів, а разом і проти загроженої єдності Церкви, — той здається, зовсім не знає про те, що поперше: якраз ота міжконфесійна преса любить закликати до єпископів: „**засі вам**“, як її цього треба, — а по друге: що ледви, чи існує хочби й одна **екстатичка** або **св'ята** якої не обжаловувалаб і не засуджувалаб одна, чи більше єпископських влад за **непослух**. Що то моглаб розказати про те осудження одна тільки **св. Тереса**? Що то виробляли богослови та сповідники із **св. Rosa v. Lima**! Як то обходилася монастирська влада із Катериною **v. Ricci**! Нпр. св. Йосифа von Eupertino переслідують настоятелі та співбраття дорогою інквізиції з міста до міста, з в'язниці до в'язниці, тому, що він „із непослуху“ не перестає літати у воздуху, впадати в екстатичний стан та творити чуда. **Salvator-a von Herta** за подібний „непослух“ бичують,

проганяють і відокремлюють від усяких зносин із людьми Христину **Mirabilis** за таке саме заковують у залізні кайдани. **Катерину von Rasonigi** обжаловують о чарівництво і єресь, тому, що вона через „непослух“ обстає при своїх екстатичних станах. Ціла література про святих є одним доказом на те, як то з правила помилялися дуже богослови та ординаріяти там, де вони в справах містики видавали **свій власний суд**, не чекаючи на остаточне рішення Римського Престолу. І колиб Церква була здана явно на суд своїх низших урядів і не мала у своїх спірних справах свого найвищого Судді, **папу**, тоді малиб ми замісць святих самих тільки „**проступників за непослух**“!... На всякий випадок треба тут зазначити, що є така вже **божа воля**, щоб побожні люде, (особливо, коли вони є наділювані ласкою надзвичайним способом), **очищувались** через терпіння та переслідування і таким способом зберігались перед гордістю.

Тут треба згадати ще про дві чудесні події, які викликали у світі велике вражіння: Одна лучилася в Ірляндії, а друга в Італії. — Річ малася так: 1.) В **Templemore**, в графстві Тіррегагу, в Ірляндії, замордовано було директора поліції. На приказ англійського правительства (в липні 1920. р.) мало бути знищене за кару ціле місто, а утікаючих його мешканців малося вистріляти. Жовніри прийшли 9. липня, щоб спалити місто. У двох місцях вони вже обляли були дома нафтою і їх запалили. Та дома не хотіли чомусь горіти. Один офіцер удався відтак до будинку, де містилася мійська торговця, а опісля до громадського дому, щоби їх запалити. В тій то цілі вийшов він на стрих, — але чомусь впав звідтіля, полومив собі обі ноги і до двох годин помер. Жовніри, що з гарматами вже стояли під містом, негайно відступили; ніхто не знав чому. Коли оден чоловік, на ім'я **Тома Даван**, власник склепу з папером у цьому місті, почув, що Templemore має бути знищене, взяв свій хрест, відтак статую Матери Божої та статую св. Йосифа і поуставляв їх на вікні, щоб вони хоронили його домівку. Після двох днів почали усі три статуї кровавити, згідно плакати. Спаситель на хресті кровавив зі всіх 5 ран, а з обох статуй: Матери Божої та св. Йосифа почали випливати сльози з очей, а кров із уст. Торговець папером затаював цю річ дуже довго, та вже 20. серпня було неможливою річю дальше таїти. На диво почала вкоротці кровавити ще одна статуя, яку мав оден побожний слуга згаданого торговця паперу у себе дома, — а відтак почала кровавити ще одна статуя в домівці одного **шевця**. Тисячі людей відвідували щодня ці кровю стікаючі статуї в Templemore. А що натовп людей в домівці торговця паперу ставав невиносимим, поуставляв він ці статуї на своєму **подвір'ю**

і огородив їх. В телеграмі „Гаваса“ з д. 23./VIII. 1920. р. potwierdжено було цю подію, як правдиву і додано, що перед тими статуями діються чудесні uzдоровлення. М. і. кажесть в цій телеграмі таке: „До домівки торговщика паперу принесено жовніра, тяжко раненого гранатою, який вже через 3 роки перебував у шпиталях. Тут в протязі кількох мінут, підчас молитви, став він зовсім uzдоровлений; нараз встав без нічиєї помочи і заявив, що він уже вилікуваний. Здоровля негайно відзискала також одна мала дівчинка, що була вже на смертній постелі, в останній стадії сухіт. (Автор цієї книжки читав також листи гідних довіря людей з Templemore в Ірляндії, де було potwierdжено, що там діялися окрім згаданих іще і інші чудесні події). Ці статуї в Templemore, що плакали та кровавились, хотіли здається, сповістити про розлив крови, який небавом опісля почався в краю: а саме у північній Ірляндії були опісля випадки, де англіканці мордували католицьких жінок, дітей і немовлят, а дома католиків палили.

2.) У полудневій Італії знову справжнім чудом є **стигматизований о. Пій**, Ч. Капуц., біля села St. Giovanni Rotondo, (що від цього монастиря віддалене на чверть години ходу), на горі Gargano. (Звідтіль до моста Foggia, де була резиденція єпископа, є 40 km.). Властиве ім'я о. Пія є Francesco Fornigione. Є він сином звичайних собі селян із Pietralcina к. Benevent; уроджений 1886. р. То мужчина, низького росту, із чорною бородою. Маючи 16 літ життя, вступив він до монастиря Чина Капуцинів, (окруженого струнками кипарисами), і одержав, у 32. році життя підчас хорової молитви, при рівночасній екстазі, рани Спасителя. Від того часу стали відвідувати його тисячі людей. Кожної днини, від ранку до полудня, слухав він св. Сповіді, а опісля правив іще Службу Божу. Один знайомий автора (тієї книжки), монах, Ч. Капуц., запитаний в Римі про чудодія о. Пія, виразився про нього так: „Що до стигматизованого о. Пія то можу, на основі наспілої від нашої Генеральної Курії в Римі відповіді, сказати те, що після підпрнятих римською духовною Владою дослідів, нема ніякого обману, а дійсно чудо Божої ласки. Та всеж таки заборонив наш генерал цю річ розголошувати, тому, що криклива реклама, як її деякі чинники повели, не лицює таким об'явам ласки“. — Меранський часопис „Burggräfler“ пише під датою 20./III. 1920. в своїому додатку: „Про праведного о. Пія, Ч. Капуц. з Giovanni Rotondo, в монаст. на горі Gargano, провінції Апулії, в пол. Італії, оповідав недавно один священник-францішканин, як наочний свідок, що з ним особисто говорив і його рани цілував, у монастирі ОО. Капуц. в Мерані такі подробиці: о. Пій має подібну стать до св. Францішка з Асіжу. Є худий та слабого здоровля, з чор-

ним волоссям і бородою. Дня 29. вересня 1918. р. одержав він, після молитви в хорі, підчас візії, св. Рани. Ті рани дослідив Рим і признав їх дісним фактом. Наділений є (о. Пій) даром ділати чуда та бути присутним нараз у двох місцях (дар більшокації). Відвідує його щодня 3, 5, ба й 10 до 15 тисяч людей. Майже нічого не їсть, сидить щодня 8—10 годин у сповідальниці. Деяким каянникам виявляє найтайніші гріхи. Коли раз сповідальницю його облягала така велика товпа побожного народу, що він не міг пропхатися крізь неї, тоді бачили присутні, як він уносився понад головами людей в напрямі до вітаря. О $\frac{1}{2}$ 12 год. в полудне, читає він Службу Божу, ясніючи від любови, немов ангел. Стереже його кільканадцятьох карабінєрів, щоб одушевлений народ не пірвав його богослужбених риз на кусні, собі на памятку. Бо з цілого світу прибувають тут люде, щоб поглянути на чудодійного мужа. Тут навертаються до віри і невіруючі, і явні безбожники. Він уздоровлює людей теж й листовною дорогою, — у найдальших краях“. (Таке пише меранський часопис).

Через одного капуцина, що був у о. Пія через 3 дні зібрав автор тієї книжки ось такі ще подробиці: о. Пій мав 32 роки, коли одержав 5 Христових ран. Ці рани появились у нього підчас одної з'яви Божественного Спасителя, між 4. а 6. год рано на хорі. На грудях має він від того часу рану у виді хреста, а на руках отвори, у яких змістився цілий палець. Від о. Пія виходить приємна вонь, яку завважається у його келії і всюди там, де він знаходиться. Він виявляє людям їхні тайни, лікує хорих і має дар віщування. У взаєминах з людьми є він повним любови, у сповідальниці є він самою добротою і любовю.

Часоп. „Monatrosen“ з 1921. р. (чч. 10—11,) поміщує теж звістку про о. Пія, написану одним паном, який на основі поручаючого письма від генерала Капуцинів в Римі дня 27. липня 1920. р. міг особисто говорити з о. Пієм і через короткий час мав право позістати в монастирі. Він оповідає таке: Пятна ран о. Пія мають барву **брунотно червоनावу** і на зовнішній части рук є вони більші, на внутрішній менші. У день носить він пів-рукавиці, які закривають рани. Тільки при Службі Божій скидає він ті рукавиці, але тоді вбирає стихар із довгими рукавами, які заслонюють вид цих знаків. Однак напр. при Освяченні, чи отворюванні кивоту видно їх. Рана в околиці серця має бути довга на $2\frac{3}{4}$ цаля і має мати вид загненого хреста. — Виглядає так, як колиб завдала її списа. Всюди, де він стає, або йде, то варишить йому запах бальсаму. Ця приємна вонь дається особливо сильно завважувати при його богослужбах. Від часу до часу виступає у нього така висока температура, що ніякий термометер (до мірення горячки) не може її змі-

рити. Тепло тіла сягає нераз, кажуть, до 50 степенів! Живитьця майже виключно **зелами**. Ціхують його неомильні прикмети святого, а саме **покора і послух**. Будучи при смерті свого умираючого вітця, слухав о. Пій рівночасно св. Сповідь у себе, дома, в монастирській каплиці. Людям, що у нього сповідаються, або з ним говорять, вже нераз впало в очі те, що він в часі розмови відзивається іще часом до якоїсь третьої особи. Це каже додумуватися, що тоді присутна є в його товаристві якась третя особа, яка для других людей є невидимою.

Тому, що катол. Церква є далекою від того, щоб того роду події зараз проголошувати чудами, заявило св. Офіціум в Римі (д. 31./V. 1923), що **не є очевидною річю, що ті явища у о. Пія є надприродного характеру**. („Non constare de eorundem factorum supernaturalitate“). А щоб спинити великий вплив народу, уїмнуло відтак св. Офіціум (д. 24./VII. 1924) вірних, щоб вони залишили так особисті відвідини у о. Пія, як теж і переписку.

Годиться звернути іще увагу на одну чудесну подію, яка скоїлася в останньому часі в **Бордо**. Її описав ліонський часопис у статті: „Le Prodige de Bordeaux“. А вже 1916. р. писалося про це саме в розправі, що вийшла з ватиканської друкарні, із папської накладні, тай що має імпрімур від самого цензора індексу А. Lepidi. (M. J. Cuiffa Guerra europea e profezie). — Справа така: Пані **Maria Mesmin**, в Бордо, (вул. марш. Фоша 13) була вилікувана в літі 1905 р. в Люрд і звідтіля привезла собі **статую Матери Божої**. Щодня перед нею молилася і світила лампу. У марті 1907 р. — отже на 7 літ перед вибухом війни, — замічено, що статуя **плаче**. Впало теж в очі те, що за кожним випадком плачу змінювся у Матери Божої (на статуї) вираз лица; а був він у неї такий, як у особи, що має велику **гризоту**. Свідками цього явища було много людей, що приходили до цього дому. Плач цей відбувався щодня і то по кілька разів на день. Деякі відвідувачі обтирали ці сльози з очей Богоматери платком, — а вони пили далі. Один священик перевернув був статую, головою на діл, щоб переконатися, чи в середині статуї нема води. — Число відвідувачів росло та діялись многі навернення у стіп статуї. Один пан, на ім'я Parautel, який теж навернувся до Бога внаслідок цих подій та став глибоко віруючим християнином, заявив, що він бачив щонайменше 40 разів, як статуя плакала. А далі сказав таке: „Перед плачем (її) змінюється вираз лица, яке у нормальному вигляді є поважне, так, як у живої особи. Нараз вираз лица стає сумним, погляд затемнюється, очі червоніють, затягаються вогкістю, а відтак творяться сльози, які капля за каплею скочуються на груди та збираються у заглибленнях рамен. Часами пливуть вони так обильно,

що стікають аж до стіп статуї. Оця пориваюча сцена порушує серце до живого“.

Наочні свідки цього проливання сліз висказували часто погляд, що правдоподібно жалісний вираз лица та сльози статуї означають **грядуче велике нещастя на землі**. А парохіальне духовенство, якому **Maria Mesmin** оповідала про цю подію, віддалило її з обуренням і радило більше про це навіть й не згадувати. Також і слова п. Паротеля, який про все розказував парохів при Notre Dame, не найшли ніякої віри; парох просив його іще, щоб не давав віри таким річам. — Починаючи від д. 8. вересня 1909. р., появлялась Божя Мати Марії Mesmin (у рожанцевій Каплиці в Церкві Notre Dame в Bordeaux) через 15 разів, у різних днях, даючи різні обявлення. (Мимоволі насувається тут думка про 15 законів рожанця). Божя Мати сказала її м. і., що над Францією висять великі нещастя, і вони є саме причиною її сліз. М. і. сказала таке: „Де я плакала, там колись стоятиме **базиліка** і там будуть великі навернення. Тобі не віритимуть люде; але зноси все те терпеливо, а ця справа опісля буде висвітлена“. — Відтак уділила її Божя Мати правила для **апостолів останньої доби**, які то правила одержала теж і Меланія, на пів століття наперед. Окрім цього подано її до відома **правила для сирітських домів**, у яких мають образуватися згадані апостоли. Тії два правила, які малиб покласти основи нової майбутности світу та спричинити обнову його, мала Марія Mesmin опісля предложити Церкві. Відтак з'ява Божої Матери завізвала до молитви за грішників і за душі в чистилищі; поручила особливо рожанець і хрестну дорогу в наміренні навернення грішників, — відтак слухання Служби Божої і щоденне св. Причастя. Дня 5. березня 1910. р. прибуло на поручення єпископського Ординаріату двох францішканів і забрали цю статую зі собою. Якраз цього дня проляла вона надзвичайно багато сліз; іще у скринці, (у яку її вложено) бачилось, як проливала сльози, — так, що паперова накривка скринки була цілком вохка. — З кінцем 1911. р. одержала Марія Mesmin від одної зі своїх приятельок з Тур іншу статую Марії, зовсім інакшу від попередньої. Вона саме представляла **Божу Матір як дитину**, у пеленках, у колісці. Орігінал її знаходиться в Медіоляні (в Італії) і зоветься Santa Bambina. Вже в навечері свогого прибуття на нове місце почала Santa Bambina плакати. А перед плачем прибрав був вираз її лица незвичайно сумний вираз. Сльози спливали через праве лице на подушку, на якій спочивала голова. З перервами плакала Дитинка-Марія через цілий 1912. рік. Число відвідувачів росло у безмір. Через це виповіджено було цій пані помешкання. Мусіла вона тепер переселитися зі середмістя на передмістя Бордо (Bouscat, вул. Pierre I. 26.). А передтим

одержала була обявлення, що Дитя-Марія на другому місці плакати вже не буде. І справді: проливання сліз устало, але натомісць скоїлася нова чудесна подія: Статуя почала видавати зі себе різні **пахощі**. Насамперед сталося це дня 21. травня 1913, у навечерє Божого Тіла. Одні відвідувачі відчували запах рожі, другі фіялок, інші знову кадила і т. д. Деякі знову не відчували ніякого запаху, коли другі відчували його вже здалека. Час тривання тих запахів був різнородний.

Ці пахощі, після проливання сліз, мали (по думці многих) означати, що після днів гірких терпінь, наступлять дні щастливості, гейби райського блаженства. (Деякі лучать також ці пахощі з титулом Марії в лавретанській літанії: „Духова Рожа“). Цю статую не міг вже ніхто забрати, тому, що приятелька Марії Mesmin, яка жертвувала її, застерегла собі була право власності.

Ці нові чудесні події зі S-ta Bambina були, очевидно, дуже не понутру ворогам релігії і іншим людям, що їх у народній мові прозвано „лицарями від гасильника“ („Ritter vom Löschhorn“). Отже хватилися ці люди за найогидніші середники, щоб добре ім'я Марії Mesmin підкопати. Прозивано її спіритисткою, шахрайкою, гордою, непослушною і т. п. Одначе ті клевети не пошкодили п. Mesmin у тих людей, що її добре знали. П. Генрик **Gaultier**, редактор місячника „Люрд“ взяв її в оборону і заявив таке: „Тому, що я знаю її життя, — знаю, що вона праведниця і заєдно душею та тілом перебуває з Богом і в Бозі, — знаю, що вона покійна, лагідна, скромна і віддана цілковито Богові, — то огортає мене обурення на вид тієї злоби, яку супроти неї стосується“. — Оден із найбільш учених священиків Італії, Др. теології проф. Йосиф **Colacurcio** в Неаполі приїхав до Бордо і дуже основно розслідив ці чудесні події на місци. А відтак у своєму органі, який появляється в Неаполі, (а який удостоївся признання зі сторони папів Льва XIII. Пія X. і Бенедикта XV.) „La campana del Matino“, що від 25 літ завзято поборює спіритизм, написав, що після докладного розслідування подій у Бордо прийшов до повного переконання, що події ці не є походження сатанічного, а Божого, та носять на собі всі знамена справжнього чуда, а не мають ніяких прикмет діявольських позірних чуд. А далі каже так: „Хто прибуде до Бордо та вдасться в розмову з Марією Mesmin, той зараз пізнає з її слів, чеснот і інших овочів ласки, які вона придбала, що це вона напrawdę є благословенною дитиною Неба. Нема в неї ні тіни гордості, чи порожности. Вона напrawdę є покійною та цілковито відданою Божій волі. А в терпіннях є мужною“. — Можна тут іще згадати, що Марія Mesmin одержала була підчас своєї недуги

телеграму від св. Вітця Пія Х. із папським благословенням та побажаннями скорого виздоровлення (д. 14/5 1914.).

Широка публіка Франції дізналася про ці чудесні події в Франції зі **судової розправи**. Притокою до неї дав оден **архимандрит зі Сирії**, Dr. Saboungi, який 1914. р. прибув був до Люрд в заступстві архієпископа Сидону та з приводу вибуху всесвітньої війни не міг повернути до своєї батьківщини. Він осів на якийсь час в Бордо, позискав собі довіря п. Mesmin і став її духовним провідником. Прийшла була у нього думка, використати чудесні події матеріально, на що п. Mesmin одначе не погодився. З пімсти за це забрав він опісля всі дорогоцінні документи та письма, які були у його розпорядимости, та з ними переселився до Нант (Nantes). — У відповідь на це з'явилося несподівано одної днини чотирох горожан з Бордо у його помешканні та змусили його до віддачі дорогоцінних паперів. Сирійський священник вніс на цих чотирох людей судову жалобу (в січні 1920.) і таким чином справа „Нашої Любої Пані слізної“ стала загально відомою у цілій Франції.

Через призивання на поміч St-и Bambi-и діялися многі чуда як напр. уздоровлення, навернення, особливша охорона життя підчас війни і т. д. А Марія Mesmin, внаслідок ріжних уділених її об'явлень, стала звісною як **пророчиця**. Вже в 1902. р., (як виявилось), предсказала вона таке: „Бідні діти! Колиб ви знали, що станеться, то булиб ви повні страху та тривоги.. Оце надходить **війна**, якої ще не було ніколи! Ох, яка страшна буде вона! Всі мужчини будуть змушені йти на війну до 50. р. життя. Я бачу, як великі птиці вогонь кида-тимуть на міста. А опріч війни прийде теж **зараза** і інші, цілком **незнані ще дотепер недуги**, про які лікарі не знають ще нічого. Надходять теж великі **землетруси**, які й гори пересуватимуть. Зближається **голод** і **революція**; треба буде ховатися... Прийде день, коли люде не матимуть вже ніякої їди. Багаті терпітимуть так само, як і вбогі. А гроші не матимуть ніякої вартости“! (Serre, ст. 30.) Дня 7. листопаду 1818. р., отже пятого дня перед заключенням миру (11. листопада), подиктувала ця проста жінка, що сама й писати не вміє, листа, у якому є м. і. і такі слова: „Та не вірте, Мої Діти. що тепер, підчас цього позірнього супокою, усе вже закінчиться. Бо деж тії навернені люде? Чиж світ навернувся вже до Бога? Не тіштеся, — бо цей позірний мир служить тільки на це, щоб приготувити ще **страшніший удар, ніж перший був**. (Горожанська війна?) Колиб люде ділали покуту, тоді можнаб було сказати: „Вкоротці прийде визволення, обнова та новий розцвіт у всьому“. Але так не є! І страшні нещастя очікують нас!“ — М. Mesmin завзиває рішучо до **молитви**, щоб за їх помічу осягнути у Г. Бога бодай **злагіднення** заповіджених кар. —

У одному объявленні сказала її Божа Мати таке: „Через мої сльози (в La Salette і Bordeaux) хотіла я дати вам до зрозуміння, що молитва та покута є всілі відвернути карі... Колиб тільки люде хотіли молитися! — Тоді не діялосяб ніяке лихо; усе, успокою прийшлоб до обнови, — без цих страшних кар, які захопили $\frac{3}{4}$ людства. Та знову Г. Бог є досить могучим, щоб розказувати людству; не бракує йому середників, щоб спричинити погубу тих, що ділають проти Його волі. І колиб ви бодай настільки могли осягнути, щоб... **зменшена була кара**, то вже було це великим досягненням“. (Lettre mensuelle de N. D. des fleurs de Bordeaux 8/7. 1921. ч. 8. ст. 7.).

Оден французський катол. **письменник**, що його питали про ближчі дані про М. Mesmin, писав в грудні 1920. р. таке: **М. Mesmin** іще жиє і я мав цього літа приємність бачити її та говорити з нею. Она невелика ростом, та надзвичайною жива! Зовсім полудневий тип жінки. Поводиться природно і скромно. Є мудрою жінкою і ясно висказує свої думки. Велике вражіння робить вона через свою сильну віру, велику побожність при молитві та надзвичайну терпеливість у всякого роду допустах. А терпить страшно багато і фізично і морально. Ось в останньому часу дізнала вона якогось хоробливого нападу, — так, що здавалося, що вже вмере через це. І це частіше трафлялося. Її життя, як і рід недуги, є цілковито надприродний і чудесний. Її дух не є заколочений ні на хвилинку. Все говорить цілковито ясно і є заєдно бадьора. Пр. Д. Марія з'являється її часто. Марія Mesmin не перестає предказувати страшні події, які є **вже близько нас** і становити. мають **вступом до чудесної обнови, зділаной Божою силою**. Зрештою знаю і більше праведних душ, які віщують про майбутність, — а **віщують** всі однаково, хоч себе взаїмно не бачуть і зі собою не говорять“. Той сам пан писав опісля: „Марія Mesmin безстанно терпить і безупину її переслідують. Вона непохитно вірить, що ми стоїмо перед важними подіями, які в короткому часі викличуть великі зміни. **Сатана буде мати вкоротці знову звязані руки**, — але **насамперед викаже він ще свою силу**. Але Бог виявить свою всемогучість і все буде урятоване у хвили, коли всі думатимуть, що все вже страчене. За одним ударом революція закінчиться; цілий світ остовпіє з подиву та впаде перед Господом на коліна“.

9. Коли моральний занепад в світі огорне навіть і монастирі, тоді народиться антихрист.

Отже **антихрист буде карою Божою для світу**, що став безбожним. Як довго **християнська віра** і християнське життя зберігані будуть народами, так довго буде це

перешкодою для появи антихриста. (Пор. Сол. 2. 6/8). Але як тільки народи стануть зовсім безбожними, вчинять вони своєю злобою світ **дозрілим** на прихід антихриста. А тому, що людство відкине солодке ярмо Христа, то Г. Бог дозволить антихристові гнобити людей. — Капуцин **Діонізій з Ліценбургу** каже: „Коли вже весь світ пересичений буде до безтями важкими гріхами, тоді випущений буде сатана, зі всіми своїми діяволами, щоб приготувати дорогу антихристові до світового володіння над світом, та останнього переслідування“. Також і **св. Йоан** звіщає у своєму **Об'явленні**, що сатана, що дотепер був зв'язаний, буде **звільнений** на короткий час. (Об'явл. 20. 2.). По думці **св. Августина** відносяться саме ці слова Об'явлення до кінцевої доби світу, — отже до доби антихриста. А передше (від упадку поганства аж до антихриста) був сатана скований, тому, що не міг мати великого впливу у християнських державах.

Щоб дати коротке вияснення про те, ким властиво буде антихрист, то на основі заапробованої книжки: „**Leben des Antichrists**“, авторства проповідника Капуцинів: **Діоніза з Ліценбургу**, з р. 1682. подаємо ось що: „Антихрист — то буде **дійсний чоловік**, (а не, як дехто думає, діявол). Буде походити від **жидівки**, що вестиме у пустині розпусне життя, так, що й не знатиме вона хто є батьком антихриста. Антихрист прийде на світ в околиці **Вавилону**, а саме як „чудесна дитина“ („**Wunderkind**“). В короткому часі вивчиться він **усяких можливих мов** і визначатись буде великою мудрістю та краснорічівістю. Вже як дитина заключить він, під впливом розпусної матери, союз із сатаною і за його помічю довершуватиме великих діл чарівництва. Заразом удавати буде всякі можливі **чесноти**, а в скритості віддаватись буде всяким можливим порокам. Без великого труду присвоїть собі знання найрізноманітніших штук. Тому многі думатимуть, що ця дитина не є звичайним чоловіком, але що в ній є щось божого. Як **Жид** матиме особливо велике поважання поміж жидами. Тому, що у цілому житті наслідуватиме у всіх ділах своїх Христа, — тому до 30. року життя не виступатиме прилюдно. Тоді, коли антихрист матиме яких 20 літ, майже цілий світ відпаде від віри, — так, що дуже мало буде побожних людей. Тому, що тоді відвернуться люде від релігійного життя, то пани та всяка влада гнобитиме дуже своїх підданих. Отже через те багато людей звертатися буде зі своїми жалями та скаргами до антихриста, який супроти всіх людей схоче бути дуже приязним та добросерним. І він потішатиме гноблених, обіцяючи їм свою поміч. Накінець прибудуть до нього **висланці** деяких народів, як Жидів, Турків, Татар і ін. із просьбою, щоб він сам звільнив їх від невиносимого ярма. Тоді він

заявить, що він готовий сповнити їхні бажання; а водночас запалить сусідні народи до революції. Накінець Жиди принесуть йому дорогоцінну **корону, королівську одержу та скиптр** і проголосять його своїм свобідно вибраним королем. Королі світу, які дізнаються про це, сміятисьмуть із цього та не зважатимуть на цей „малий ріг“. (Дан. 7. 8.). Та в межичасі збере він величезну армію і створить у Вавилоні свою резиденцію; там вибудують йому величаву палату. До Вавилону напливатиме відтоді великий здвиг людей, — особливо жидів. Тому антихрист старатись буде побільшити свою державу. Отже обсадить своїми військами ріжні, дооколичні азійські краї. А відтак наче бурею понесеться зі своєю армією до Єгипту і здобуде його, як теж і Етіопію. (Дан. 11. 40. і сл.). Ці підбиті нації схоче він позискати для себе, — а саме своїм приязним поведенням. І тим іще, що накладатиме на них дуже малий податок — данину. А всюди голоситиме що він призначений на **спасителя всіх гноблених**. Ніхто навіть й підозрівати не буде, що він стремить до всесвітньої монархії! — Відтак піде він походом у Обіцяну Землю й здобуде Єрусалим. — Аж тепер впаде страх на володарів світу; аж тепер пізнають, що мають до діла із антихристом! — Тим більше, що жиди розголосять по всьому світу про мудрість та діла антихриста і слава його лунатиме по всіх кінцях землі. Тоді володарі слатимуть свої армії до Святої Землі. Але всіх їх поконеє антихрист. — Бішунка **Катерина Еммеріх** (Brentano, Leben Jesu, 1858, Regensburg, Pustet стор. 62.) згадує про битву із військами антихриста біля Магедо, у півн. Палестині. (Maggedo лежить у західній части великої долини Езраель, що сягає від гір Кармелю, аж до Йордану. Цю долину називають, з приводу великої урожайности, „шпихлірем Сирії“. Тут часто зводились рішаючі битви, як напр. за часів Римлян, Хрестоносців, Наполеона-Бонапарте). — Відтак сімох дальших володарів світу, з боязни та страху, добровільно піддасться антихристові, так, що він стане **світовим монархом**. Місто **Єрусалим** стане тоді великим і величавим містом, бо антихрист скаже відбудувати його враз зі славною свяतिною у цілій її величі (св. Анзельм) і тут, — близько святині, — збудує собі резиденцію (св. Вікторін). Тоді поволи зачне винищувати почитання правдивого Бога, проголошуючи себе самого найвищим, справжнім Богом. Він звелить навіть **почитати себе** як Бога в єрусалимській святині, як про це говорить св. Павло: „Засяде в храмі Божім, творячи себе Богом“. (2 Сол. 4.).

Антихрист вишле у світ своїх **апостолів**, із порученням проповідати його як Бога. Тих, що їм спротивлятися будуть, переконувати та позискуватимуть вони дарами, а коли і це не допоможе, тоді **жорстоко мучити їх будуть, а то**

й вбиватимуть. І много народів відбуватимуть тоді паломництва до Єрусалиму, щоб почитити антихриста, як Бога та Мессію. (Согн. а Лар.). Тоді по всіх Церквах світу ставитимуть **статуї** в честь антихриста (св. Золотоустий), а навіть у многих місцевостях будуватись будуть в його честь величаві святині. (Согн. а Лар.). **У цілому світі знищені будуть християнські вівтарі, та заборонено буде приносити безкровну Жертву св. Літургії!** (Кор. Дан. 11. 31. 12. 11.). Також вишукуватимуть та палитимуть всякі християнські та святі (богослужební) **книжки.** А в Єрусалимі знищене буде все, що нагадує Христа.

Усім своїм приклонникам скаже антихрист витиснути на чолі, або на правій руці **п'ятно**, як яким звірятам. І ніхто не зможе нічого ні купити, ні продати, як що не матиме такого знаку. (Об'явл. 13. 16—17). Християне втікатимуть у ліси та пустині, де крадькома приноситьимуть Жертву св. Літургії. Багато-багато християн потерпить мученичу смерть за те, що не схоче почитати статуї антихриста, чи носити його знамени. (Об'явл. 20. 4.). А найгірше проживатись буде християнам підчас $3\frac{1}{2}$ року (42 місяців), коли то антихрист буде на вершку своєї могутності. (Об'явл. 13 5. Дан. 7. 25; 12. 11.). А в цьому часі, коли **Генох і Ілля** прийдуть на землю та поборювати будуть антихриста, буде він жорстоко, по тиранськи, трактувати й своїх приклонників. **Антихрист ділатиме много позірних чуд!** (2. Сол. 2. 9.). Навіть (серед великого блеску), уноситись буде, в очах всіх людей, у воздух та перелітатиме попід хмари з одного місця на друге. (св. Єфрем.). Та при такому одному злеті у воздух Г. Бог положить кінець його житті. Імя своє одержить він звідти, що буде **найстрашнішим ворогом Христа** та ідеї християнства. Висказуватиме много богохульств супроти Бога та Ісуса Христа. (Об'явл. 13. 5—6.).

Дехто, на основі приватних об'явлень, заключає, що антихрист дійде до свого світового володіння ок. 2000. року. Цю свою думку мотивують тії люде так: Колиб мало справдитися пророцтво, приписуване **Малахії**, архиеп. з Armagh, (з р. 1139.) про папів й кінець світу, то на основі його мусівби прийти антихрист вже під кінець нашого століття; бо після папи Пія XI. малоб панувати в Римі тільки ще **сімох** папів. (Гл. Spirago: Die Malachias-Weissagung.). Ті, що збувають це пророцтво усмішкою, не здають собі справи, здається, з цього, що ті віщування, а саме що до останніх папів, є просто незрівнані.—Із цим „пророцтвом Малахії“ досить добре покривається **пророцтво пражської монахині Людмили**, із часів чеського короля Перемишля Оттокара II. (ок. 1250. р.), яка м. і. зовсім докладно предсказала останні наші події, а саме вибух всесвітньої війни, відбудову чеської та польської держави, усунення короно-

ваних голов і привернення володіння народу (демократії). А на дальшу **майбутність** предсказала вона таке: „Ледви промине після всесвітньої війни **три покоління**, тоді і папі старатисьмуть (злі люде) перешкоджувати у виповнунні святого його уряду, а це буде знаком, що близький вже є занепад Риму і кінець світу“. — Ті, що і пророцтво черниці Людмили представити хочуть як неавтентичне та видумане, нехай згадають, що якраз велика частина її пророцтва сповнилася, з чого слідує, що тут маємо до діла із справжнім **пророцтвом**. (Імя даної особи тут без значіння!) — Що більше: Мусимо признати, що це пророцтво є просто **подиву гідне**. Бо ще перед кільканадцяти літами булиб люде уважали це виключеною річю, щоб це пророцтво могло сповнитись. Хто міг це уважати можливим, що повстане наново чеська та польська держава, що короновані голови будуть усунені, що настане володіння демократії? Отже з огляду на те, що все, що було предсказане, сповнилось, мимо своєї неправдоподібности, слідує заключення, що може сповнитися і те, що предсказане черницею на дальшу майбутність, — особливо те, що після трьох людських поколінь (отже може за яких іще 100 літ) після всесвітньої війни настане упадок Риму та володіння антихриста. — Звісний поет Др. **Friedrich Wilhelm Halle**, (за часів Льва XIII.) звернув був увагу на 10, ще вільних **мозаїкових медальонів** в Церкві св. Павла в Римі. Він каже так: „Коли по пророцтву Малахії має бути після Льва XIII. ще 10 папів, то дивне це із такого факту: В Церкві св. Павла в Римі, де над рядами стовпів п'яťкораблевої базилики уміщено мозаїкові медальони усіх папів (від св. Петра почавши), — є ще вільних місць якраз тільки 10. (Однак Helle помилився, бо 1924. р. було ще вільних 14 місць). — Особливо великого значіння набирає теж і пророцтво чесної слуги Божої Бертіни **Bouquillion** († 1850.). Родилась вона 1800. р. в Saint Omer і там 1822. р. в шпиталі Saint Louis зложила обіти, як „шпитальна сестра“. Удостоїлась вона була носити рани Христа та мала дар пророкувати. М. і. предсказала вона таке: „Кінець часу наближається і антихрист не зволікатиме зі своїм приходом. Ми його **бачити не будемо**, — ані ті, що житимуть безпосередно після нас. **Але ті, що опісля придуть**, попадуть під його володіння. В часі його приходу нічого в домі (в шпиталі) не зміниться; все буде знаходитися у звичайному порядку. Релігійні вправи, праця в салях хорих, — все йтиме своїм порядком, як звичайно, — аж нараз наші сестри побачуть, що вже є антихрист“. — Понадто ще так сказала: „Початок останньої доби світу не припадає ще на 19. століття, а на 20-те“. — Коли пророцтво Бертіни уважати за правдиве, то антихрист мусівби виступити вже в 20. столітті. — Бертіна заявила, що сестри, які

працювали **за її часів** в монастирі, не бачитимуть антихриста. Отже коли почислити, що згадані сестри повмирили переважно біля року 1900., то слідуюче покоління сестер припадає вже на час 1900—1950. рр. І ті, по словам Бертіні, не бачитимуть ще антихриста, — аж третя генерація сестер, отже та, що житиме між роками 1950—2000. Це пророцтво праведної черниці набирає ваги, коли зважити, що саме монастир St. Louis в Saint Omer, помимо різних французьких Kulturkampf-ів, не був ніколи знесений і до нині ще існує. А це пророцтво черниці підпирає саме здогад, що віщування Малахії, як і пражської черниці Людмили, можуть теж сповнитися.

Деякі вказують на **Обявлення св. Єванг. Йоана (Обявл. 17. 9—10.)** де говориться про 7 гір і каже, що п'ять упало, одна є, а одна ще не надійшла; а коли надійде, то мусить іще позістати через короткий час. Змисл цих слів пояснюють так: Тих сім гір — **то сім тисяч літ**. П'ять тисяч літ (з того чотири перед Христом) вже проминуло, у шестому живемо ми іще, а саме тисячліття, яке зачнетися в 2000 р. після Христа, не буде довго тривати. Бо на початок цього тисячліття припадає всесвітнє володіння антихриста, а опісля, (правдоподібно щойно після довшого часу), кінець світу. — Французька черниця **Nativitas** († 1798. р.), пророцтва якої понайбільшій частині вже сповнилися і писання якої є дуже гарячо поручені французькими та англійськими єпископами, каже: „Після упадку антихриста та його прихильників не зараз наступить Страшний Суд... Пройде ще багато незчислених літ, заки прийде Син Чоловічий“.

Колиб антихрист мав справді здобути владу над світом о́коло 2.000. року, то мусівби десь в половині цього століття народитися. Є річю гідною завваги, як то Всч. слуга Божий **Вартоломей Holzhauser** († 1658) пояснює число **666**, — число яке подає св. Єванг. Йоан у своєму Обявленні на означення антихриста. (Обявл. 13. 18.) Holzhauser каже, що це число означає вік антихриста. А саме матиме він 666 місяців т. зн. **55½ літ**. Цього вияснення Гольцгавзера зовсім не треба собі легковажити, — тим більше, що він показався зовсім добрим пророком що до кінця світової війни. Він то саме предсказав для нашої доби упадок коронованих голов, оснування республік, гнет католиків, переслідування слуг Церкви, зубожіння держав і т. п. — все те, що справді й сталося! — Отже коли прийняти, що повище вияснення Holzhauser-а що до літ є слушне і що антихрист матиме 55½ літ, то з цього виходить таке заключення: Всесвітня монархія антихриста, яка триватиме 3½ року (Обявл. 13. 5. Дан. 7. 25. 12. 11.) малаб зачатися, по пророцтву **Орвальського монастиря**, після 2000. року. Бо орвальське пророцтво згадує

у 46. стрічці про 38 місяців, підчас якого то часу стоятиме антихрист на вершку своєї могутности і тоді настане для християн доба найбільшої скрути. До того додає ще такі слова: **„Кінцеве століття вже почалося“**. Отже з цього можнаб додумуватися, що панування антихриста над світом припаде саме на перші літа 21. стол. А з цього виходить, що **народження антихриста малоб припасти біля 1950. року**. — Це годилосяб досить добре із тим, що подає Слуга Божа **Катерина Еммеріх** († 1824), яка каже: „Я чула, що люцифер, (коли не помиляюся) на 50 або 60 літ перед 2000. роком (після народження Христа) знову на якийсь час буде випущений на волю“. — **Warnefried** подає у своїх „Seherblicke“ (I. стор: 82) на основі приватних обявлень), рік **1945., як правдоподібний рік народження антихриста**. — Але треба пам'ятати, що нераз вже много віщунів помилялося, коли пророкували **про докладний речинець** події. — „Бог не дозволяє заглядати собі в руки“, — сказав хтось дуже слушно. — **Holzhauser**, який жив в часах 30-літньої війни, помилився теж, коли хотів докладно означити рік уродження антихриста. Він саме твердив, що антихрист народиться около 1855. р. Очевидно, могла тут зайти й ошибка друку, або письма; — отже можливо що мав тут бути написаний 1955. а не 1855. рік, — що вже більше покривалосяб із припущеннями многих інших віщунів. — Та колиб справді повищі обчислення малиб зближитись до правди, то **молодість антихриста**, (який по словам св. Гільдегарди мавби до 30. р. життя вести укрите життя), — припалоб приблизно між 1950—1980 рр. У цьому то часі (молодості антихриста) малиб по думці **Ліценбурга** панувати дуже невідрадли відносини в Церкві.

Чи згадані обчислення є правильні, — про це буде можна дізнатися протягом цього століття, якщо сповняться ось такі події:

а) Згідно із многими віщуваннями малаби настати **перш усього** щаслива доба під володінням **„Великого Монарха“**, — доба, яка тривалаб через ціле одно покоління. Великий Монарх має наступити в короткому часі після оснування многих нових **республік**.

б) Згідно зі многими пророчтвами мавби іще **наперед** наступити **великий тріумф катол. Церкви**, — тріумф, який по часті припавби вже на володіння Великого Монарха.

в) Наступити мають теж навершення мноних **поганських народів і поворот до кат. Церкви** цілих держав (Німеччини, Англії, Росії): — Св. **Бригіда** пророкувала: „Заки прийде антихрист, будуть отворені ворота св. Віри для деяких поганських народів“. Подібно віщувала блаж. **Марія Таїгі** († 1847) в Римі: „Бог дасться пізнати поганам чуде-

сним способом і ці нові християне почитатимуть та величатимуть Його з великою ревністю". — Поворот **Німеччини** до катол. Церкви після упадку Гогенцолерів, предказав у своєму подиву гідному віщуванні ще 1230. р. монах **Герман v. Lehnin** (95. стрічка). — Також блаженний **Амадей de Silva** († 1482) в Медіоляні пророкував (іще перед повстанням протестантизму!) так: „Навернення невірних годі скорше сподіватися, аж доки до цього діла не підійметься ціла Німеччина. А тоді діло піде вже скоро“.

Про поворот Англії до своєї матерньої Церкви проповідувала знову С. Домінік. **Rosa Kolumba Asdente** († 1847) в Тадджа в Італії. Вона теж віщувала, що Пруси повернуть до вівчарні кат. Церкви. — І **Holzhauser** пророкував, що Англія, попавши у крайний занепад, досягне знову опісля мир в краю та навернеться до катол. Церкви. І тоді Англія більше зділає для катол. Церкви, ніж зділала після свого першого навернення.

Гімназист **Domeniko Savio** († 1842. — 1857.), ученик блаж. Дон Боска в Турині, (що його проголошено за папи Бенедикта XV. блаженным), теж пророкував, що „Бог зготує катол. Церкві в Англії великий тріумф“. Він то саме мав, (підчас одного благодарення після св. Причастя), таке видіння: На широко і далеко сягаючій долині бачив дуже багато народу, який був погружений у густій мряці. Нарід той ходив по тій долині так, як ходять люде, що зблукались в дорозі. Тоді з'явився нараз папа; гарно убраний, із ясним смолоскипом в руці, пішов у напрямі тієї величезної товпи людей. І чим ближче підходив він із цим смолоскипом, тим більше зникала мряка. А люде були дуже ясно освітлені цим смолоскипом, — немов світлом сонця в полудне. Тоді хтось промовив до нього: „Цей край — то Англія, а смолоскип — то кат. релігія, що просвітить Англіїців“. — Ця візія була передана, на бажання молодця, папі Пієві IX. в Римі 1858. р. — чим папа видимо був урадований. — Також віщунка **Катерина Еммеріх** бачила у одному видінні, як **три народности** навязали спільноту зі світлом.

г) Відтак має наступити **велике відступство людей від віри та велика безбожність**. І тоді людство стане **дозріле** на прихід антихриста. Св. Павло каже: „*Прийде відступлення і явиться чоловік гріха, син погибелі*“ (2 Сол. 2. 3.).

Деякі дюдє похитують недовірливо головами, коли чують, що около 2000. року антихрист мавби досягнути найбільшу могутність. Вони кажуть на те, що ще ніколи **докладно не було предсказано дати** великих подій всесвітньої історії. — Але це твердження не дасться удержати. Із пророцтв нераз можна було дізнатись наперед **навіть про рік**,

у якому наступлять важні події, як напр. **рік смерти Христа**, на основі пророцтва Даниїла про 70 рокових седмиць. (Дан 9. 21. ісл.) Також рік **французької революції** був докладно предсказаний. Франц. церковний письменник кард. **Петро з Ailly** (ур. 1350., від 1398 р. еп. в Cambrai, від 1411. р. кардиналом, помер в Авіньоні 1419 р.), яким часто послуговалося французьке правительство до посольської місії, предсказав був вже 1414. р. на 1789. рік багато великих перемін та основних переворотів у законодавстві. („Si mundus usque ad illa tempora duraverit, quod solus Deus novit, multae tunc magnae et mirabiles alterationes mundi et mutationes futurae sunt et maxime circa leges“).

Ці слова написані саме у 60. розділі його латинської книжки, під заг.: „Згідливість астрономії із теологією“. (В р. 1490. видруковано цю книжку в Авгсбурзі; тепер знаходиться вона в книгозбірні в Мінхен). — Вже **Гумбольдт** звернув був свого часу увагу на подиву гідне віщування кард. Ailly і питав, чи звісне воно тим усім, що радо кплять собі зі всього, що таємне. — Також Іван **Müller**, еп. з Регенсбургу (ур. 1406 в Кенігсбергу, в Франках, помер 1477 р. в 41. році життя) званий звичайно „**Regiomontanus**“, обвістив був в р. 1476. ось що: „Після народження Христа наступить дивний рік 1788., що принесе зі собою сумну долю. І хоч в цьому році не загине весь лихий світ, — хоч земля та море на западеться, то всежтаки у всіх державах світу піде все в переверти і буде всюди панувати великий смуток“. (Ця обставина, що згадується тут про рік, що попереджав революцію, є тут маловажна). — **Петро Turell**, ректор школи учених в Dijon, у Франції, що жив за часів фр. королів Людовика XII. (1498—1515.) і Франца I. (1515—1547), (отже в 16. стол.) пророкував таке: „В р. 1789. і 1814. діятись будуть великі переміни та вибухнуть всякі революції, — коли взагалі до цього часу світ іще існуватиме, — бо це все лежить в Божих руках“. — Також славний з приводу дару віщування франц. лікар і астрольог **Михайло Nostrodamus** († 1566.) предсказав був, що зачнеться велике переслідування Хр. Церкви, а заразом будуть зроблені спроби перевести в 1792. р. новості (реформи) що до часу (календар?) — Це предсказання дійсно сповнилося в часі французької революції. Бо в р. 1793. завели були в Франції антихристиянське числення часу, назначуючи **перший** рік від вибуху революції, а замість тижнів установлено було **декади**, (т. зн. замість 7-дневних тижнів, — 10 дневні), — які то новості зніс опісля Наполеон I. в р. 1804.

Дехто покликується тут на слова Христа, (що до дня і години кінця світу): Про день той і годину **ніхто не знає**, ані ангели небесні, тільки **оден Бог!** (Мт 24. 36). — Отже, кажуть вони, ніяка людина не всилі означити точно дру-

того приходу Христа. — На те є така відповідь: Точний речинець другого приходу Христа позістане, очевидно, найглибшою тайною Г. Бога, але всежтаки **приблизно** будуть люде взмозі обчислити, коли мають бути готовими на кінець світу. Бо Христос дав багато всяких **ознак**, по яким заключати зможуть люде про близький уже прихід Спасителя з такою самою певністю, як напр. із розвинених та розіцвиливих дерев на весну заключають люде, що зближається літо. (Пор. Мат. 24. 32. Л. 21. 30). А також і **многими** **об'явленнями**, даними побожним і святим особам, відхилив Г. Бог в дечому таємну заслону із майбутного кінця світу. Тут треба вказати на **об'явлення св. Гільдегарди, Бригіди, Натівітас**, — об'явлення, які є поручені церковною владою до читання. — **Др. Фрідріх Вільгельм Гелле** зовсім слушно вказує на те, що це вповні відповідає великій **любови** Бога, щоб Він не закривав цілковито перед нами цього так дуже важного моменту, який рішатиме про долю цілого світу та всіх народів. Він каже так: „Коли Бог вже на цілі століття та тисячліття наперед дозволив пророкам пророкувати про долю світу та поодиноких держав, і то так докладно, що про їх здійснення годі було навіть й сумніватися, то чому мавби Бог цілковито закривати перед людьми той момент, що має рішати про **цілий світ** і про **вічність!**.. Коли **любов** приневолити Його заповісти через пророків **Воплочення** Сина Божого на цілі тисячліття наперед, — коли **любов** зневолила Його наперед предсказати нам, через учеників своїх, на короткий час перед своїми страстями, про недалеку долю **Єрусалиму** та об'явити страхіття віддаленого на тисячліття кінця світу, як і попереджуючі його знаки, — то чому не мавби Він виказати **свою любов і ласку, коли те рішення про судьбу світу вже зближається?** Чому малиб ми бути здані під цим оглядом на самі тільки знаки на сонці, місяці та зорях? (Gottesminne 1904. стор. 109). — На основі многих фактів сказав навіть й великий італійський політик **Николай Маккіявелі**: „Не знаю вправді причин цього всього, але є то вже доказана, так цілою старинною, як і новітною історією, річ, що не скоїлося ще ані **одно велике нещастя, яке не булоб предсказане наперед через знаки та пророцтва**“.

10. Рим стане осідком антихриста і зникне з лица землі.

Однак тяжко прийняти, щоб Рим був може **головним** осідком антихриста. Бо осередком його царства позістане таки **Єрусалим**, де він повбиває обох пророків Геноха і Іллю, після їхньої 32-літної діяльності. (Гл. Об'явл. 11. 8). А Рим може буде осідком якогось антихристового пророка. — Про те, що антихрист здобуде Рим, є багато віщувань,

що однаково звучать. Ось слуга Божий **Вартоломей Гольц-гавзер** (†1658) віщував таке: „Антихрист впаде з великим військом до папської області, убіє останнього папу і займе Престол Петра“. — Славна зі своїх пророцтв Сестра **Nativitas** (†1798) предсказала таке: „Союзники антихриста обставлять Рим своїми військами, після здобуття та знищення цілої області довкруги Риму. Тоді для Риму не буде помочи і він упаде. Св. Отець згине мученичою смертю, а його престол займе антихрист“. — Кард. **Manning** вказує у своїй розповіді „про антихриста“ на те, що, по звісткам многих церковних письменників, Рим відпаде під кінець світу від катол. Церкви та Христового Намісника. Він поверне назад (по думці *Malvend-и* та *Bellarmin-a*) до свого давнього ідолопоклонства, до своєї цісарської могутності та величі. Він прожене папу, страшно переслідуватиме Церкву та жорстоко проливатиме кров мучеників. — За часів антихриста буде Рим остаточно знищений та спалений (по висказам *Лессіа*, *Беллярміна*, *Bidas-a*, *Корнел. а Lapide і ін.*) за кару за пролиття крові мучеників. — Також у пророцтві *Малахії* з р. 1139. кажеться, що останній папа *Петро II*. сповнятиме свій пастирський уряд серед важких терпінь, в останній добі переслідування, при чому місто. побудоване на сімох горбках, буде збурене. Здогад. що саме антихрист збудить Рим, ледви чи дасться удержати, — тому, що хіба своєї власної резиденції нищити не буде. Але можливо, що Рим зникне з лиця землі за кару, з приводу особливого караючого вироку Божого, на подобу, скажімо, *Содоми і Гомори*. — При цій нагоді треба замітити, що не мають слушности ті, які зовуть Рим „вічним містом“ (На це вже звертав увагу *Корнило а Lap. (in Арос. 17)*).

11. Генох і Ілля повернуть назад на землю і поборюватимуть антихриста.

Це погоджується зі св. Письмом, що каже про Геноха і Ілля ось що:

а) Генох, семий патріярх, був взятий без смерти до неба, у віці 365 літ, в нагороду за своє святе життя, (1. Мойс. 5. 23. і сл. — Євр. 11. 5.) та усадовлений в раї, — а саме ок. 1000. року після сотворення Адама. Отже прийде знову, щоб нагадувати народи до покаяння. (Сирах 44. 16.)

б) Ілля був взятий зі землі до неба з тілом недалеко Єрихону (около 900. року перед Хр.), в присутності пророка Єлисея, підчас світляної з'яви вогненного воза з вогненним кіньми (4. Кор. 2. 11.) і, по однозгідному твердженні многих Святих, знаходиться в раї (св. Гільдегарда, св. Августин, св. Тома з Аквіну). Пророк **Малахія** пророкував, що Ілля прийде назад під кінець світу, щоб навести

Жидів (Мал. 4. 5). Також **Христос** говорив, що Ілля прийде знову перед Страшним Судом і все наново відбудує. (Пор. Мат. 17. 11.). — **Йоан Хреститель** був прообразом Іллі, бо він **перший** звіщав про прихід Христа, так, як Ілля матиме за завдання приготувати людей на другий Його прихід. Тому то сказав Христос: „Ілля вже прийшов“ (Мт. 17. 12).

Генох і Ілля вестимуть **життя покути** і проповідати через $3\frac{1}{2}$ років. Тоді будуть вони вільні від всякого зраження та смерти, а будуть всилі насилати на ворогів різні нещастя та язви. За їх то проповідю піде много людей, відвернувшись від антихриста. Накінець убі антихрист цих обох мужів в Єрусалимі, а їх тіла полишить непогребаними. Та Бог їх воскресить після $3\frac{1}{2}$ днів, — і вони, на очах своїх ворогів, взнесуться на небо. (Пор. Обявл. 11. 3—12.). Антихрист житиме іще після Геноха і Іллі тільки через 30 днів. Бо його володіння триватиме, по словам Даниїла, через 1290 днів (Дан. 12. 4). отже о 30 днів довше, ніж проповідання Геноха та Іллі, яке триватиме тільки через 1260 днів. (Обявл. 11. 3), — Отже ці оба мужі, по словам св. Письма, матимуть під кінець світу таке саме завдання, як колись Ноє перед потопом світу. Вони напominатимуть людей під кінець світу до покути. А виступлять щойно тоді, коли антихрист знищить на землі приношування св. Безкровної Жертви, а в Церквах запанує дух запустіння; (Пор. Дан. 12. 11.), — коли по церквах установлені будуть навіть і статуї антихриста до почитання.

Св. Гільдегарда, ігуменя монастиря СС. Бенедиктинок, на горі Руперта в Бінген, над Реном († 1179. в 82. р. життя) віщує про це ось як: Геноха і Іллію обучуватиме в раю таємним способом сам Бог. Бог покаже їм людські діла так ясно, начеб вони їх бачили на власні очі. Тому ті два мужі є о много мудрішими, ніж усі мудрці взяті разом. І та сама сила, яка взнесла їх колись зі землі, — вона їх теж й назад, серед бурі, принесе на землю, коли антихрист поширюватиме свою переворотну науку. Як довго вони перебуватимуть між людьми, — так довго, що 40 днів, будуть скріплювані на силах. Вони мають від Бога поручення протиставитись антихристові та заблуджених назад приводити на дорогу спасення. Ці оба, віком і статтю визначні мужі, говоритимуть часто до людей: „Цей проклятий (антихрист) післаний є діаволом, щоб водити людей у блуді. Нас зберіг Бог на укритому місці, де ми не відчували людського горя; а тепер післав нас Бог, щоб виступити проти блудів цього руїтника! Погляньте, чи ми подібні до вас щодо постаті та віку!“ — А що свідоцтво обох цих мужів буде погоджуватись зі собою, тому їм віритимуть люде. Всі підуть за голосом цих обох старців і покинуть блуд. — Вони перебігатимуть усі міста та місцевости, де передше поширював свою ложну

науку антихрист та силою св. Духа творитимуть **справжні чуда**. Весь нарід подивлятиме їх діла. Генох і Ілля, немов силою грому, розженуть прихильні настрої людей супроти сатани, обезцінять їх і утвердять християн у вірі. Тому християне спішитимуть на мученичу смерть, яку зготує їм син погібелі, — немов до якого пиру, — так, що аж самим катам сприкриться числити помордованих; — бо буде їх дуже багато, а кров їх плистиме ріками“.

Сестра **Мехтильда** Ч. Домін., з Магдебургу, з 13. стол. сказала так про Геноха і Іллю: „Оба вони є в раї, живуть у вигодах і їдять такі страви, які споживав колись Адам. І вони послухні Г. Богові; мусять уникати того самого дерева, з якого не вільно було їсти овочів Адамові та Еві. Це дерево не велике, овоч його зверху гарний та принадний, наче рожа, а в середині вже з природи є гіркий, — чим саме означені й ті гіркі наслідки гріху з приводу цього дерева. Заборонив Г. Бог їсти цей овоч тому, що він людям дуже шкодить. І тепер іще вважається він отруєю. З раю супроводжатиме Геноха і Іллю **ангел**. Блеск і краса тіла, якою вони там відзначалися, зникне опісля; вони відзискають наново вигляд земських людей і стануть звичайними смертельниками. І як тільки побачуть землю, **налякаються** дуже, подібно, як люде, що перший раз побачили море і не знають, як через нього перебрести на другий беріг. Їстимуть мід і фіги, а питимуть воду змішану з вином. А духа їхнього живитиме сам Бог. Виступлять вони як провідники в останній хвилі, коли дуже багато що найкращих людей потерпить мученичу смерть. І через довший час потішатимуть народ. Генох і Ілля заженуть антихриста в кут; вони вяснять людям, ким він є та чією властю творить він „чуда“; — яким способом прийшов він на світ і який буде його кінець. Тоді неоден мужчина і не одна жінка, що передше йшли за антихристом, навернеться назад до правдивого Бога.

12. Антихрист буде убитий при злеті в гору.

Антихрист пробувати буде (— по обявленні в La Salette —) взнестися на небо, — подібно як це зробив Христос. Але при тім буде скинений на землю і враз із зібраними своїми приклонниками зникне в пропасти, яка отвориться перед ним і яка його поглитить.

Замітна річ, що це пророцтво покривається із пророцтвами Гільдегарди, Всч. слуги Божого Вартоломея Гольц-завзера і др. — Св. **Гільдегарда** каже, що **антихрист** вийде на гору та перед зібраними своїми приклонниками наслідувати схоче Христа, взносячись у таємні простори неба. Але силою лискавки скинений буде він згори та убитий. Ціла околиця наповниться тоді невиносимим, пе-

кольним чадом, а видці, які бачитимуть, як труп його упав на землю і зник у пропасти, ясно пізнають тоді, що вони були антихристом обманені. Вони визнають тоді свій блуд із плачем і наріканням та навернуться до Правди. — **А Гольц-гавзер** каже: „Антихрист убіє Геноха та Ілля та полишить їх тіла непогребаними. Але їх воскресить Г. Бог після 3½ днів та вознесе їх в хмарі, в очах їхніх ворогів до неба. (Пор. Объявл. 11. 11.). Ця чудесна подія зовсім збентежить антихриста. І щоб народи не відпали від нього, то взнесеться і він з гори Оливної з великою величавістю вгору, нібито на те, щоб струтити з неба обох пророків, що туди взнеслись. Та в тій хвилі Христос його скине на землю. (Пор. II. Сол. 28.). Тоді земля розтвориться і живцем поглотить його та його пророків. При тім велика часть Єрусалиму розпадеться в руїни через землетрус. Тоді також повстануть великі знаки на сонці, місяці та зорях. Поміж народами счиниться великий страх і тривога з приводу страшного шуму морських хвиль, — так, що люде падатимуть з ніг зі страху, очікуючи тих страшних подій, що мають навістити світ. (Пор. Л. 21. 25. і сл.).

В цьому годиться теж пророцтво, приписуване **Сибіллі, корелевій Ніхавлі зі Саби**¹⁾, яка колись з великим почотом та дарами відвідала була Єрусалим і короля Соломона. Вона була мабуть вішункою майбутніх подій. І від неї то має походити обширне пророцтво про антихриста. М. і. звіщає вона ось що: Тому, що Генох і Ілля проповідуватимуть проти антихриста та многих відвернуть від нього, — піде він походом на Єрусалим, (—як тільки спостереже свої втрати, —) щоб там доказати людям, що він є правдивим Мессією і Богом. І він убіє обох пророків у Єрусалимі, а тіла їх полишить на вулиці непохороненими. Та четвертого дня, на голос з неба: „Геноху і Ілліє, встаньте!“ — оживуть вони знову і вознесуться у хмарі на небо. Тоді приклонники антихриста жалувати будуть, що вони йому довіряли і каються за свої гріхи. На те у відповідь розголосить антихрист, що він теж після 15-ти днів взнесеться на небо, щоб ніхто не сумнівався у його божество. І в означеному дні усяде він на величавому престолі на горі Оливній, перед непроглядною товпою народу і силою диявола зачне підноситись у гору, в очах всіх людей. Та Архангел Михаїл, на Божий приказ, — за помічю лискавки скине його назад на землю.

¹⁾ Часто називають її теж Михальдою. Ті три книги пророцтв, які її приписують, а які появились в рукописі в XI. стол., є безперечно мішаниною сибілійських пророцтв з римських часів та віщувань поодиноких побожних осіб, наділених пророчим даром.

13. Париж буде спалений, а Марсилія западеться. Таке саме станеться теж із іншими містами.

а) Це віщування про **Париж** погоджувались із іншими віщуваннями, н. пр. з пророцтвом єзуїта **о. Nectou**. В „Civiltà cattolica“ з д. 12. лютого 1870 р. оповіщене було віщування одної особи з Риму, такого змісту: Закони Франції не признають вже ніякого Сотворителя! Але Сотворитель дасться нам пізнати! Він тричі навістить Францію нещастям. Першим разом нашле на неї **пораження і знищить живих її** (1870!) Другим разом буде вона позбавлена своєї голови і попаде у великі безпорядки (Комунізм?) Доми гріху, на які Париж є такий багатий, нищитимуть самі свої люде. Третім разом Франція попаде в чужі руки і здалека могуть вороги її бачити полум'я горючих палат. Її доми переміняться в руїни, змішані з кров'ю оборонців, яких вже тоді не стане. Також блаж. **Vianney з Арс** († 1859) передсказав, що Париж буде знищений і спалений, але не цілковито;... буде границя, через яку знищення не переступить.

Коли 19. версня 1870. р. на св. горі в La Salette одне товариство дебатувало про пророцтво Пр. Д. Марії, дане Малані, що „Париж буде спалений“, — і хтось висказав думку, що це станеться певно з руки Прусаків, — тоді закликав Максимін: „Ніколи в світі! Париж не буде спалений Прусаками, а таки своїм власним „шумовинням“! Майбутність покаже, очевидно, чи Максимін говорив правду.

б) „**Марсилія западеться**“. — Тут можна вказати на французьку черницю **Nativitas** († 1798.) яка каже так: „Я бачу, як у різних місцях діються страшні землетруси та потрясення. Я бачу, як гори розколюються, як пукають та скокуються зі страшним лоскотом. А коли ті гори вже розпалися, тоді бачу, як зі середини їх добувається вогонь, дим та сіркові пари; як цілі міста лежать у руїнах і попелі. Все те, — як і деякі ще страшніші події, діятись будуть перед самим приходом антихриста. — Отже можливою є річю, що при такому перевероті у земській кулі Марсилія западеться під землю. — Отець **Alfred Parent**, апостольський місіонар в Нант, вказує на те, що є яких 50 гідних уваги пророцтв, що передсказують знищення Парижа і Марсилії. А між ними є теж пророцтво з 1828. р. о. **Souffrand-a**, яке звучить: „Париж буде знищений, до тла — так що на його області будуть люде орати. (Parent, Le secret complet de la Salette, 1902).

При цьому треба підмітити, що всі віщування про майбутні нещастя та лиха мають **тільки услівне значіння**. Тут заходить подібна річ, як з проповідю прор. Йони що до Ніниви. Він то із припорушення Бога передсказав мешканцям Ніниви загибель міста після 40 днів, **як що вони до**

цього часу не поправляться. А що Нінівійці покаялися, — то предказані кари не сповнилися. — До св. Бригіди сказав Г. Бог: „Коли людина змінє свою волю, тоді і Бог змінє теж строгість свого суду“. — Звісна зі своїх об'явлень, стигматизована **Марія, Юлія Jahenny** (ур. ¹²/₂. 1850.), зі села La Fraudais, біля Blain (Loire Inférieure), (що досі ще живе), теж сказала, що всі пророцтва майбутніх лих мають тільки **услівне** значіння; що загальне стремління людей до покути, чи покутниче життя незнаних світові праведників-святців, можуть злагодити предказані кари. І вона сама, що передше предвиділа була дуже поважні та страшні події, сказала в 1913. р., що тепер не бачить їх вже у такому страшному виді, як їх Бог спершу її був показав. (Le Pèlerin de Marie, 1913. ст. 33).

Що до цього, то завважує ще і св. Йоан від Хреста, (Aufsteiger zum Berge Karmel“ 18—19), що деякі об'явлення, — навіть правдиві об'явлення від Бога, — часто не сповнюються так, як очікувано цього виповнення. Це походить звідти, що часто люде придержуються **дослівного толкування пророцтва і по своєму їх поясняють**, — а далі звідти, що дане **Об'явлення могло бути тільки погрозою** і хоч було висказане в тоні абсолютнім і безусловнім, то одначе була до нього привязана певного роду условина, як напр: „Якщо не поправитесь“..., або: „як що це, чи те не станеться!“

З цьої точки зріння треба теж глядіти і не об'явлення в La Salette. — Тепер є питання отворене: чи людство поправиться до того ступня, що можнаб розумно надіятися, що заповіджені в La Salette лиха не сповняться. Тому то слушно говорить у розправі: „Der kommende grosse Monarch (R. van Acken, Lingen 1931.) ст. 67. take: „Таким злим не було людство ще ніколи, як нині, де в багатьох державах заходяться люде, щоб цілковито знищити всяку релігію та катол. Церкву. **Жадоба гроша та уживання** дійшли саме тепер до неможливих границь, — як цього доказує безмірна лихва зі середниками поживи та натовп і переповнення у **розривкових льокалях**. Ще ніколи не розкидано гроша так безцільно, як нині. А опріч цього **нахил до ненависти та мордів** осягнув небувалі розміри. **Людскість**, у переважаючій своїй часті, **здичіла цілковито**. Не зважаючи на війну, дуже много людей позістало таки непоправними, — ба ще й гіршими, ніж були передше. Таке нарікання чується загально серед на правду по християнськи думаючих та правдиво освічених людей. Отже, коли тут вже не помагають звичайні кари, то мусить, очевидно, прийти на людей якась надзвичайна кара, так, як це було напр. за часів Ноя“.

Безсторонний осуд про La Salette.

1. Закид: На некористь La Salette промовляє, (каже дехто,) ця обставина, що Меланя була впертою і прикрою дівчиною, а хлопець Максимін був трохи легкодухом і вчителі не були вдоволені з нього в школі.

Але ці обставини не повинні ося тут брати під увагу бо об'явлення є *gratia gratis data*, а не *gratia gratum faciens*, т. зн. не дає їх Бог задля великої гідності особи, але для спасення людей. Тому і лихий чоловік може одержати об'явлення, як це напр. доказує поява руки, що писала на стіні у палаті Валтасара.

Що до дівчини Мелані, то треба одначе підмітити, що вона вела у пізніших літах майже **святе життя**. Меланя заявила сама, що від коли побачила Божу Матір у цілій Її величавості, відтоді земський світ стратив для неї усякий свій чар. І вона стала монахиною Сестер Провидіння в Кор (Corps) під іменем „Марія від Хреста“. Сальватор гр. Zola єпископ з Leese і Ungento, в пол. Італії, що за часів попереднього свого уряду генерала ордену (між рр. 1618—1873) був духовним провідником Мелані, запевняв у своєму листі, написаному д. 24. травня 1880. р. до о. Roubard-a, що він живить у своєму серці супроти Меланії, (за її будуче життя, чесноти та писання) **почування глибокої пошани**. Він називає Меланю „відзначеною, — повною честот душею, що через ненависть лихих і безбожних людей дізнала великої зневаги та стала предметом грубих, гідних погорди клевет“. Єпископ Zola каже далі так: „Я можу засвідчити перед Богом, що вона ані не обманює, ані не впала жертвою хорих нервів, чи злуди. Також не є ні гордою, ні користолобою жінкою. Навпаки: я мав саме нагоду подивляти високі чесноти її душі, як також і гарні прикмети її характеру, бо вона від 1868—1873. р. була під моїм проводом“. — Також **місіонарі з La Salette** виставляють Мелані як найкраще свідоцтво. У недавно виданій ними розправі про з'яву в La Salette, пера о. Louis Carhier, місіонаря з La Salette, кажеться при кінці 6. розділу таке: „В останніх літах свого життя виходила Меланя іще часто на гору, де мала 1846 р. об'явлення. І хто обсервував її при таких нагодах, той подивляв її простоту, її умертвлення, та діточу побожність. Всюди, куди вона й не повернулася, все була **зразком чесноти і набожності**. В р. 1904. перенеслась Меланія

з Castelmury до Altamura, в пол. Італії. Тут віддавалася вона виключно самій побожності. Кожного ранку слухала Служби Божої у катедрі, а прочу частину дня переводила на самоті з Богом у тихому помешканні, що складалася з одної кімнати. — Письменник **Leon Bloy** згадує в 11. розд. в своєму творі: „Celle qui pleure“ (1906.), що Меланія, у своїй старості одержувала кожного ранку снідання, (після св. Причастя,) у палаті еп Msgr. Cecchini в Altamura, при чому споживала тільки каву, яка вистарчала її на цілий день. Обід, який присилав її єпископ додому, роздавала вона бідним людям. — Всі ті факти дають характерові Меланії очевидно як найкраще свідoctво.

Що до хлопця **Максиміна**, то про нього виразився найбільше некорисно еп. **Doupanloup** з Орлеану, який в р. 1849. перебував через 3 дні в La Salette. М. і. сказав єпископ таке: „У своєму житті бачив я багато дітей, — але дуже мало, або й зовсім не бачив я дітей, які робилиб таке сумне вражіння, як цей хлопець. Його маніри, його рухи, його погляди, — словом: цілий його зовнішній вигляд є відпихаючий, — принайменше для мене“. — Але далі сказав теж **Doupanloup**, дещо, що промавляє й на користь цього хлопця: „Та як тільки заставити було цього хлопця до розмови про велику подію (з'яву), нараз завважувалося у нього якусь особлившу переміну, як це рівнож діялося із дівчиною, коли її питалося про з'яву. Вправді хлопець задержує при цьому немилий вираз очей, як теж і таким остає у зовнішньому поведенні, але **зникає нараз у нього грубе ество**. Діти стають **нагло поважними**, поводяться цілком невимушено та говорять із такою почестю для предмету, що слухачам вливають **релігійного страху** та збуджують **пошану** до їхньої особи“. Еп. Doupanloup мусів накінець признати, що **характер і відповідь дітей є найкращим доказом правдивості цілої події**.

Хлопцеві Максимінові брали також за зле, що він часом **виражався необережно** супроти нахабних і влізливих людей, або таких, що зраджували сумніви при своїх питаннях. До них говорив напр. так: „Про мене, — можете собі вірити, або ні, — як хочете, — коли думаєте, що неправду говорю і що я нічого не бачив...“ Хлопець заявив опісля, що такими **грубими** відповідями хотів він позбуватися таких недовірок, щоб не попасти у небезпеку переговоритись та виявити щонебудь нехотячи зі свого обявлення. — Казали також люде, ще хлопець перед бл. о. Віяннеєм відкликав був свої попередні зізнання, що до з'яви. Але це не відповідає правді. Було це так: Трьох панів, які були противниками La Salette, заманили були хлопця до Ліону, а відтак повезли були його до Ars, до о. Віяннея, що говорив з ним у своїй сповідальниці. Віянней ставляв йому

тоді різні питання, яких хлопець, як опісля виявилось, через своєрідну вимову о. Віяннея, **добре був не зрозумів** і тому **на осліп відповідав** на них „так“, або „ні“. Також в захристії і за престолом мав о. Віянней розмовляти з хлопцем. А тоді Максимін, певно зі страху перед праведним священиком, не хотів в нічому противитись йому і все тільки **потакував**. Треба згадати ще й те, що зараз після приїзду хлопця до Ars, збентежив його своєю строгістю та непривітністю священик-помічник о. Віяннея, — о. Raymond. Із оцих то причин зовсім не можна брати під увагу потакуючих та заперечуючих зізнань хлопця, які він зложив перед о. Віяннеєм. — Що до о. Віяннея, — то знаємо, що він від часу відвідин Максиміна, через довгий час утратив був спокій в душі; опісля, завдяки своїй щирій молитві, назад цей спокій відзискав. А про La Salette висказувався заєдно із великою пошаною; міродайним було йому під цим оглядом рішення еп. з Гренобль. Пізніше мав так він висказатися в справі La Salette: „La Salette ділатиме щораз то більше добра, а поширяться воно на цілий світ“. І правду сказав. Бо вже 1866. р. було у Франції та заграницею около 1200 святинь, під візанням Пр. Д. Марії з La Salette.

Максимінові не добре поводилося у пізнішому житті. На кожному кроці дізнавав неповодження. Через якийсь час був він у семінарії, відтак служив у війську, — опісля студював медицину. А нігде не мав щастя. Накінець став денним зарібником, щоб якимось жити. А жив у такій нужді, що одного дня заставив був свій ліпший одяг. А коли вийшли йому гроші і він **терпів великий голод**, тоді удався він до церкви св. Сільпіція (St. Sulpice), вишукав там престол Матери Божої, клякнув перед ним і так молився: „Моя Добра Матінко! Довше в голоді не видержу! Чи хочеш допустити, щоб я помер з голоду? Яж усе зробив, що Ти веліла! Яж оповістив Твої поважні остороги цілому Твоєму народові. Поглянь, — ось вкоротці упаду з обезсилення! Якщо Ти не схочеш освободити мене із тієї нужди, у яку я попав, то я звернуся до Твого Обручника св. Йосифа, а Він напевно змилюється наді мною“. При цій молитві Максимін знесилений заснув. Тоді підійшов до нього якийсь незнайомий чоловік і збудив його. Незнайомий попросив його, щоб пішов з ним до гостинниці, заплатив йому обід і порадив йому піти до заставового товариства та викупити свою одіж. В кишені сурдута найде він письмо, яке його вирятуює із нужди та запевнить йому майбутність. Опісля незнайомий відійшов. Максимін зробив так, як йому було пораджено. І на своє велике здивування найшов в кишені сурдута заповіт (тестament), у якому записала йому якась прихильна та доброго серця особа 15 тисяч франків. З тим письмом пішов він до нотаря, який йому зараз поміг до

одержання згаданих грошей. Яким способом цей тестамент найшовся в кишені сурдута, це хіба на все позістане тайною; всякі досліди в цьому напрямі не дали ніяких вислідів. — Максимін був через ціле своє життя переконаний, що тим незнайомим був св. Йосиф. — Та якнебудь воно було, всеж таки є певною річю, що Максимін одержав від Бога особлившу поміч. На жаль не довго тішився Максимін тими грішми; займаючись торгівлею худоби, протратив їх зовсім — так, що опісля став він знову цілковито убогим. Видно, що судилося йому остати до смерті бідняком...

Здається, що Максимін одержав був опісля ще і інші **объявлення**. Бо є нпр. згадка про такий випадок: Дня 4. грудня 1868. р. приведено Максиміна на резиденцію парижського архієпископа **Darboy**. Архієпископ хотів радо дізнатися про тайну Максиміна. Але, що хлопець твердо опирався цьому, висказався він, у своєму подражненні, досить невідповідно про з'яву в La Salette. А про слова „гарної пані“ сказав: „Її мова була дурна, так і тайна її мусить бути так само дурна“. Тоді Максимін, ображений цими словами у своїх почуваннях, сказав поважно, з натиском: „Що в La Salette обявилася мені Мати Божа і зі мною говорила, то така сама правда, як правдою є те, що **ви будете за 3 роки застрілені** вуличною голотою. І те, що віщував Максимін, справдилося дійсно 1871. р. Дня 4. квітня 1871. р. увязнила парижська комуна архієпископа і привезла його до в'язниці Mazas. Тут позістав він до 22. травня, в якому то дні перевезено його до в'язниці Grand Roquette, де перебували засуджені на смерть. В середу 24. травня, о год. 8. вечером, виведено архієпископа серед глузувань та кпин на в'язничне подвір'я, а відділ війська розстрілив його. Він упав аж за другою сальвою. Тіло його обезображено в нелюдський спосіб, вкинено на віз та завезено на кладовище Père la Chaise, де закопано в ямі враз із іншими тілами засудженців. (Але д. 7. червня мощі його викопано та торжественно похоронено в церкві Notre Dame).

Замітна річ, що ті **священники та єпископи**, що були **завзятими противниками La Salette**, були у пізнішому своєму житті долею важко **діткнені** та упокорені. У розправі: „Das grosse Geheimnis von La Salette“ (Dr. C. Wolf und Sohn in München) розказано саме про кілька таких випадків. Згадується там м. ін. про одного священника, який писав до Msgr. **Ернеста Rigaud**, неустрашимого оборонця La Salette: „**Ви божевільні!**“ В пів року опісля найшовся цей священник **сам в домі божевільних!** — Зновуж одному єпископові, який старався недопустити у своїй дієцезії до почитання Матері Божої з La Salette, спараліжовано ногу, а ця недуга спричинила опісля й смерть його.

Також велике вражіння викликала свого часу дивна смерть **еп. Fav-и** з Гренобль. Його то старанням удалося прогнати Меланю з Франції, через що не була вона в змозі виповнити як слід свого поручення, одержаного від Божої Матері,—а саме проголошувати людям вість про з'яву.— А бажання папи, щоб усім черцям і черницям, які заняті на св. горі в La Salette, передати пересланий папою статут ордену, злегковажив собі **еп. Fava**. Та ось одного дня найдено його мертвого на землі. Був цілком розібраний з покрученими раменами, зі затисненими п'ястками. Дикий погляд його застиглих очей казав додумуватися, що мусів бачити в хвилі смерті щось страшного. — Замітна є теж і відповідь Мелані, дана цьому єпископові Fav-і 1878. р., коли він у єї привності заповів, що дасть зробити нову статую Божої Матері з La Salette, бо дотеперішнє зображення її уважає він негарним. Тоді відповіла на це Меланя так: „Але тоді і випишіть у стіп цьої статуї такі слова: „Мати Божа, що появилась єпископові Fav-il“

Противником La Salette був теж і попередник **еп. Fav-и** на єпископському престолі в **Гренобль**, **Msrgr. Ginoulhiac**, Він то, як це вище було згадано, бажаючи приподобатись Наполеонові III., довів до цього, що Меланя вступила до монастиря в Англії, через що була перешкоджена у виповненні даної її Божою Матір'ю поручення. Її мусіли опісля на бажання папи Пія IX. з цього монастиря звільнити. А **еп. Ginoulhiac** вкоротці опісля **збожеволів** і помер в домі **божевільних**.

До противників La Salette належав теж **Msrgr. Guilbert**, **еп. з Гар**, (недалеко від La Salette), що опісля був **еп. в Амьєн**, а ще опісля архієпископом в Бордо. В р. 1882. виразився він (уже як єпископ Amien-y) ось як про La Salette: „Тайна з La Salette не є ніщо інше, як жмінка фальшивої релігійности, брехні та пересади“. У своїх промовах до семинаристів з Амьєну висказувавсь він часто про La Salette так: „Я не вірю в ці дурниці“. — Ставши архієпископом в Бордо, та піднесений опісля до почести кардинала, поїхав був Guilbert на кілька днів перед одержанням кард. капелюха, у відвідини до **Msrgr. Berthet-а**, свого наслідника в Гар. Цей прийняв його дуже гостинно у свою резиденцію і віддав йому до розпорядимости щонайкращу кімнату свого помешкання. Та в ранці 16. серпня 1889. р. найдено **Msrgr. Guilbert-а** мертвого, простягненого на долівці. Його тіло перевезено опісля до Бордо. А при торжественному похоронному богослуженні, упала трумна з тілом Guilbert-а з катафальку, зі страшним лоскотом на камінну долівку, наповняючи всіх присутніх страхом і тривогою. Правдоподібно ніхто тоді не додумався, що цей страшний випадок при похоронних торжествах єпископа був у звязку із ворожим його успособленням супроти La Salette....

Дехто може завважити, що поява Матери Божої в La Salette не є правилом віри (догмою) і що тому кожний може мати про це свою думку та довільно висказуватись. — Та в цьому мавби він тільки почасти слухність. Можна мати свою власну думку про це, — але в такому разі повинно її **задержати для себе, а не висказувати її голосно** та тим способом не ображувати релігійних почувань других людей! Бо муситься зважити, що **єпископська влада в Гренобль** видала 1851. р. (після докладного розсліду справи) **урядові рішення** та в 600 церквах веліла оповістити, що на горі в Ля Салет насправду появилася була Мати Божа! Також треба зважити, що **трьох папів** по кількя разів виразились були корисно про La Salette, а саме Пій IX. Лев XIII. і Пій X. Отже хто виступає як противник La Salette, той тим самим не відноситься з належитою попочестю супроти церковної влади та Голови Церкви. Це навіть каригідне, коли притім нарушується належну Матері Божій почесть, особливо, коли хтось є священником, або навіть й єпископом.

2. Закид: Тяжко повірити, щоб Мати Божа вибирала собі на своїх орудників простих, неосвічених дітей.

Відповідь: Бог любить часто послугуватись до своїх цілей слабими та простими людьми. Тим гіршаться горді люде. Та **св. Павло каже:** „*Вибрав Бог глупе світа, щоби завстидати мудрих*“ (I. Кор. 1. 27.). Томуто до такого визначного народу, якими були Римляне, посилав Бог, як проповідників віри, **Жидів, їхніх підданих**, а до того **простих людей**, (по більшій часті рибаків). До короля Ірода, до Високої Ради жидівської в Єрусалимі післяв Бог **погорджених поган**, а саме 3 мудрців, як вістунів Христового народження. — З такої самої причини і „**слабий пол**“ нерідко одержував від Бога попри великі ласки, теж і особливші поручення. Тут згадатиб напр. про **св. Марію Алякок** († 1690), через яку велів Бог проголосити **почитання Серця Христового**, про **Юліяну Літтіх**, через яку зажадав Г. Бог устанавлення **свята Божого Тіла** (1246, 1264), про **фр. монахиню Ros-у** († 1882), через яку звернув Г. Бог увагу людства на **св. Службу Божу поєднання**, на **графиню Droste з Vischering**, ігуменю монастиря „Доброго Пастира“ в Опорто (в Португалії) († 1899), через яку поручив Господь Бог **папі Львові Xlil.**, через два рази (в червні 1898 і в січні 1899) **віддати ціле людство під опіку Найсв. Серця Христового.** І т. д.

Що Г. Бог послугується теж і дітьми, щоб через них подати людству свої бажання та проголосити свої віщування,

то бачимо це із життя **Самуїла** (I. Кор. 3.), а далі із повстання відпустового місця в **Люрд**, у Франції (1858) і в **Fatima**¹⁾ в Португалії (1917.). Також і **пастирі** бувають вибірані на оруддя Боже, як цього доказує **покликання Мойсея** перед горіючим корчем і **повідомлення пастирів на нивах Вифлеєму** про народження Христа. — Славне відпустове місце **Montserat**, в Іспанії, завдячує теж своє існування одному об'явленні, даному **пастирям** тамошньої околиці (ок. 880. р.). — Подібним способом повстала і відпустова Церква в **Betharam**, в провінції **Bearn**, в полуднево-західній Франції. — Отже об'явлення, давані дітям і пастушкам не є нічим новим. Дуже замітними є тут слова, якими відповіла Меланія 1920. р. **Mgr. Dizien**, єпископові з **Amiens**: „Бог був приневолений мене вибрати, бо на цілому світі **не найшов нічого нижчого** за мене. **Всемогучий Бог хотів ділати за помічю того, що є нічим**“. Ця світла відповідь додає немалої почеси Меланії, бо нею вона виказує свою велику покору та скромність.

Далі закидують таке: Не дивлячись вже на хлопця **Максиміна**, який мав від дитинства погану звичку говорити неправду, клясти і з природи не був склонний до побожності, — але і **Меланія мала теж, як дитина, багато слабих сторін**: Була змалку непослушною і лінивою та часто не хотіла відповідати, коли її питали. — Відповідь: Всеж таки після з'яви була пильною та послушною. Також всі, так приятелі, як і противники її, заявляють однодушно, що Меланія була **чесною** дівчинкою, — що ніколи не поповнила й найменшої ложі. Її правдомовність була навіть торжественно стверджена через два рази церковною владою, а саме: дієцезальним єпископом **Mgr. Bruillard**, у пастирському листі з р. 1851. про чудо з'яви в **La Sallette**, і в р. 1879. при проголошенні тайни. Молодечі блуди обох дітей зовсім не заперечують з'яви — тому, що вона є *gratia gratis data*, а не *gratum faciens*. — Зрештою нема ніодної людини, особливо в молодих літах, без похибки. Самжеж **св. Альойзій** оплакував у пізнішому віці похибки свого дитинства! А чи **Г. Бог** не повіював важних місій також таким людям, що були наперед попали в гріхи, як напр. **Йоні, Петрові, Павлові?**...

3. Закид: Деякі ще закидують: Дивна річ, що „пані“ жадала від дітей лишень того, щоб вони у ранці та у вечері відмовляли **принайменше одно „Отченаш“ і одно „Богородице Діво“**. — Відповідь: Як заявили діти, іншої молитви жадне з них не знало. Навіть батько **Максиміна** сказав був, що він потребував трьох до чотирьох років на це, щоби

¹⁾ В **Fatima**, в Португалії, (дієцез. **Leira**) об'явилася Мати Божа в літі 1917. р. через кілька разів дітям-пастушкам, з яких одно ще живе, як монахиня **Lucia Ч. Дорот.** в єписк. місті **Tuy**. Через те сталась **Fatima** одним із найбільших відпустових місцевостей на цілій земській кулі.

вивчити хлопця з тяжким трудом мол. „Отченаш“ та „Богородице Діво“. Отже для цих дітей відмовляти одно „Отченаш“ та „Богородице Діво“ — то була вже досить велика жертва. Тож добра „пані“, як бачимо, знала добре відносини обоїх дітей і взяла їх під увагу. Тому то закид не тільки, що неслухний, але він потверджує радше те, що тут напrawdę була небесна з'ява та Боже обявлення.

4. Закид: На некористь La Salette видвигають також те, що нібито „тайна Меланії має в собі невірні речі“. А саме говориться там, що наслідник папи Пія IX. **не володітиме довго**. Однаковож **Лев XIII.** володів від 1878—1903., отже **через 25 літ**, (— хоч, щоправда не так довго, як його попередник Пій IX., що володів Церквою від 1846—1878, отже через 32 літ, — о оден рік менше, ніж св. Петро).

Відповідь на це: Не було сказано Преч. Д. Марією, що **Лев XIII. небавом умре**, бо тоді булоб сказано: „**Він не буде довго жити**“. Отже тут треба взяти під увагу відношення неоднакового часу володіння обох папів. А якраз така нерівність **що до часу між володінням Пія IX. та Льва XIII. є**. — І змисл слів може тут бути такий: „Ані св. Отець Пій IX., ані його наслідник, який не буде так довго володіти, як його попередник, не доживуть тріумфу св. Церкви“. — Отже ледви, чи є тут яка річева невірність.

5. Закид: Деякі вважають **неможливою річю, щоб дівчинка могла через так довгий час запам'ятати так докладно поручену їй тайну**.

Відповідь: Ми знаємо, що особи, які попадуть в **екстазу**, як це діється у стигматизованих, (напр. в останньому часі у Тереси Найман, в Коннерсрайт), можуть опісля дуже докладно віддати те все, що бачили підчас візії і дуже довго задержують це в пам'яті. Діється це само через сильне надприродне попереджуюче ділання св. Духа. Те саме діється напевно, коли з'являється Мати Божа та коли говорить до людей. Її слова втискаються незвичайно глибоко в душу, так, що їх не всилі ніколи забути. Як чудесно поділлала ця з'ява, доказує ця обставина, що дівчина, яка говорила тільки своїм гірським діалектом, після з'яви Преч. Д. Марії зовсім поправно та плавно могла говорити французькою **літературною мовою, якою передше ніколи не говорила!** Замітним тут іще є те: В Darlington (Англія) розуміла і говорила вона **англійською мовою**, на Корфу **грецькою**, в Castellmare (Італія) **італійською**. В Кефальонії учила вона одну дівчинку-сироту **грецької мови!** А після свого повороту до Франції, — після того, як майже через 40 літ говорила по італійськи, уміла так само добре говорити усіма трьома мовами!

Одначе велике питання, чи слова тайни в La Salette подані були Пр. Дівою у такому порядку, як вони подані у зві-

тах. Бо у цих звітах є деякі думки та звідомлення порозкидані, які одначе вяжуться річево зі собою. Тому то автор цієї розправи завдав собі труда уложити та віддати ці думки **у льогічному порядку**¹⁾ Списуючи перед свідками свою гайну, подавала їх дівчина певно так, як вони находили її на думку. Бо й годі прийняти, щоб ця дівчина могла собі іще після довгих літ докладно запам'ятати **навіть порядок думок!**

Дуже багато зате промовляє на користь La Salette, а саме:

1. Ця обставина, що заповіджені з'явою лиха скоро сповнилися.

Так, як заповіла Пр. Д. Марія, зіпсувались того року **бараболі** і то не тільки в околиці La Salette, але і в цілій Франції. На початку зими бачилось на торговицях в околиці La Salette дуже мало бараболі, а в порі Різдва Свят зовсім їх вже не було. Королівським розпорядком заборонено було зараз опісля (25. січня 1847.) вивіз бараболі із Франції. — **Збіжжя** було цього року зіджене хробаками і **розпалося**, як було заповіджено, **при молоченні дійсно у порох**. Про цю, дуже замітну недугу збіжжя, писали багато тоді часописи. Також не удалися цього року **збори оріхів**, що є головним плодом-артикулом тієї — особливо багатої у найкращий рід оріхів околиці Гренобль. — І це було проголошене навіть в урядових звітах фр. влади 1851. р.; віразно було зазначено, що жнива на оріхи пропали. — Опріч цього зігнала теж і **винна лоза**; кинулася була виноградна мшиця (Phylloxera), яка заподіяла у винницях величезні шкоди. А в р. 1847. настав великий **помір дітей**; у цьому році випадало, напр. в Corps, на 99 вмерців 63 дітей!

Із цього, що так точно сповнилися заповіджені Преч. Дівою Марією кари, виходить, що зізнання дітей **не могли бути видумані** і що теж така довга тайна Мелані не могла бути вищаною з пальця. Це булаб зрештою й неімовірна річ, щоб прості, незнаючі ще життя та недосвідчені діти, — діти з наглядною духовою обмеженістю, **могли самі уложити собі таку багату змістом мову**, яка дотого булаб так добре пристосована до обставин часу!

2. Після з'яви в La Salette наступило масове, й дуже замітне навернення мешканців цілої тамошньої околиці, особливо в дієцезіях Grenoble і Gap.

Тамошні верховинці були до часу обявлення цілком безбожними і незвичайно захланними людьми. Адвокат de

¹⁾ Заввага перекладчика: У нашому перекладі одержують Ш. Читачі **окрім цього** на стор. 18. ще й „Тайну Меланії“, подану за Меланією франц. письменником Leon Bloy у **такій формі**, як її дослівно мала Пр. Д. Марія подати.

Roger назвав раз цю околицю „школою, що виховує людей для галер і шафотів“; — такими переворотними були ті люде! Та ось чого не міг зділати карний кодекс і вязниця, того доконало звичайне оповідання простих дітей - пастушків! Населення цілої околиці La Salette змінилося нараз цілковито. Народ, який дотепер жив без віри та моралі, став тепер богобоязливим, побожним і чесним. Церкзи наповнилися, а вязниці опорожнилися. Так то **Мати Божа** своєю появою та своїми словами вчинила злочинців і бандитів побожними христіянами! А сумлінне святкування **неділі та свят** зі залишенням всякої праці в ті дні та строге виповнювання церковної **заповіді щодо посту**, ввело просто в зачудування тих усіх, що знали передтим цих людей. Ні найменшого непошанування імени Божого не дозволив собі від тоді ніхто в цілій далекій околиці! А коли хто щодо цього часом забувся, той зараз з місця був напіннений тими, що були свідками тієї зневаги. — Еписк. Людвик **Rossat** з Гар писав 1847.р. про це так „Просто чудесно поділлала ця подія на маси людей! Ціла моя дієцезія підноситься; всі, як оден муж встають, щоб навернутися до Бога. Проклони та праця в неділі зовсім устали!“ А **Chabrand**, генер. вікарій єпископа з Гар, заявив в грудні 1846. р. ось що: „Ця подія принесла в Corps і цілій околиці (по свідоцтву пароха з Кор), більші користи, ніж місія“. — Також **Ullathorne**, еп. з Birmingham, що був в La Salette 1854. р., вказує на многі **навернення** в цьому відпустовому місці і каже: „То факти, які не дадуться пояснити природним способом; вони ясно вказують на ділання особлившої Божої ласки. Бо звичайними ласками не дасться пояснити цілий ряд всяких **навернень**, як це вже сталося з приводу і під впливом паломництв та побожності в честь Пр. Д. Марії з La Salette. В цьому є вже виразний „палець Божий““.

Не можна тут не згадати й про **навернення батька Максиміна**, який жив до часу з'яви в La Salette у крайній релігійній байдужности, а навіть кпив собі спочатку з приводу тієї події. Та коли йому синвірно переповів всі слова „гарної пані“ та розказав про давно призабуту ним вже подію (з колосками) в Coin, тоді батько зовсім перемінився. Тоді почав він набожно просити Божу Матінку о вилікування його зі сильної **астми**, на яку терпів. І справді, під час одної прощі на святу гору до La Salette став він уздоровленим із тієї недуги. Коли він тоді у вечір, (о год. 10.) прибув з прощі додому, забажав зараз піти до св. Сповіді. Жінка просила його навіть, щоб так пізно уночі не трудив священика. Тому прийав він св. Тайни у найближчу неділю, після **20-літнього неприпинання св. Причастя!** І до кінця свого життя позістав він уже добрим христіянином.

3. Оповідання дітей про з'яву позістало таким самим на все і з бігом часу воно не змінилося, чи допитували про нього приватні особи, чи влада.

Признала це теж і **світська влада**, яка цю справу досліджувала. Вона саме це піднесла, що пізніші звідомлення дітей зовсім у нічому не різняться від цього, що подали вони зараз першого вечора після з'яви. Хоч про хід події оповідали часом і іншими словами, то зміст оповідання був все той самий. Обману годі було викрити! (Такий звіт зложив мировий суддя в Кор: **Long** королівському прокураторові.) Тут додатиб до цього і піднести ще требаби ось що: **Через три місяці** після з'яви були діти зовсім **відділені** від себе: Як вище було згадано, відійшов Максимін д. 20. вересня 1846. р. до батьківського дому, до Corps, (де ходив до школи Сестер „Божого Провидіння“), а Меланя далі служила в La Salette, до половини грудня 1846. р., (після чого була віддала в опіку Сестер-монахинь в Corps). А навіть й тоді, коли діти, обоє вже, мешкали в Corps, не вишукували вони себе, щоб може зі собою в цій справі порозумітися. А ігуменя монастиря старанно уникала всякої розмови з дітьми на тему з'яви. Отже ця обставина, що зізнання обоїх дітей за час тих трьох місяців, **коли жили цілковито відокремлені від себе**, зовсім собі не противились, і що **обоє зовсім однаково оповідали**, — це муситься також тут взяти під увагу.

4. Діти не зрадили своєї тайни аж до смерти. Що до цього, то завважує еп. Doupanloup з Орлеану таке: „**Вірність**, з якою зберегли діти тайну, є теж характеристичним свідомством про **правдивість її**“. — А цікаво послухати тут **відповіді** обоїх дітей, коли сходила мова про їх тайни: Оден духовник (о. **Chamblon**, ректор малої Семинарії в Гренобль) сказав до Максиміна: „Бог об'явив твою тайну ще одній **монахині**; але я волівби про неї від тебе зізнатись“. На те відказав хлопець: „Коли ця монахиня знає її, то нехай Вам її розкаже, але що до мене, то я її не скажу“. — Оден пан сказав до хлопця так: „Ти повинен свою **тайну** виявити своєму сповідникові, перед яким не сміється нічого скривати“. А на це Максимін завважав: **Моя тайна не є ніяким гріхом**; а при Сповіді ми обов'язані визнавати самі лишень гріхи“! — Оден знову духовник (о. Gerente з монаст. Согепс, біля Гренобль) радив хлопцеві, щоб він дав свою тайну у запечатаному листі на збереження до епископської палати. Та на це відказав хлопець: „Хтось мігби пробувати цей лист отворити“. Відтак приложив Максимін руку до своїх уст, опісля на серце і сказав: Це мій найліпший сховок! — Оден священик із Гренобль обіцяв хлопцеві, що він сам подбає про його студії і запевнив навіть, що

він стане священиком, як що звириться з ним зі своєю тайною. Та на це відповів Максимін: „Колиб я виявив свою тайну, щоб стати за те священиком, то аж тоді я ніколи вже не ставби священиком“! Оден пан радив Максимінові, щоб він списав собі свою тайну, — бо легко може її забути. А Максимін відказав на це: „Таж Бог може зділати, щоб я собі її пригадав, коли це йому подобається“! — Хтось спитався Меланю: „Скажи мені бодай, чи ця тайна доторкує тебе, чи може когось іншого“? На це відказала дівчинка: „Когоб вона й не доторкала, — то мені заборонено виявити її!“ Оден пан спитав хлопця: Колиж ти мігби виявити свою тайну“? А Максимін на те: Колиб ця особа, яка повірила мені тайну, прийшла до мене і сказала, що я можу її виявити“. — Ці відповіді хиба наглядно доказують, **як дуже діти були переконані про правдивість з'яви!**

Кардинал **de Bonalt**, архієпископ Ліону і митрополит дієцезії Гренобль, прибув нарочно до Гренобль, щоб розслідувати тайну та велів прикликати до себе Максиміна. Він держав хлопця через 1½ год. на переслуханні, — вимучив ним його, як якими тортурами, але не дізнався ні одного слова! З початком листопаду 1847. р. покликав знову, 12-літнього тоді, Максиміна оден пан: **M. Reynaud**, (що був клієнтом його батька,) на свій замок, що лежав близько Corps, і пробував довідатись про тайну. Спершу пробував це досягнути за помічю **грошей**, — але вони не зробили на хлопця ні найменшого вражіння. Але завважив пан, що Максимін з великою приємністю любив бавитись на замковому подвір'ю з освоєною **гірською козою**, як теж **із курми та голубами**. Отже він заявив Максимінові, що подарує йому гарний голубник і цю освоєну козу, як що він за це виявить йому свою тайну. У відповідь на те, Максимін **втік зараз** — і то бігцем, що сили, зі замку! — В кілька літ пізніше, коли Максимін був уже семинаристом, покликав був його інший **пан** на свій замок. Тут гостили Максиміна через много днів з великою виставністю. Сам Максимін мав опісля заявити, що то були для нього чудові дні, — дні, яких не мав іще ніколи у своєму житті! А при пращанні сказав до нього властитель замку: „Ти мігби на все полишитись у мене, колиб виявив мені свою тайну. Цілий мій маєток, вартости **трьох мільонів** франків, буде твоїм“. На те відказав Максимін з усмішкою: „Пане графе, ви є першим, що робите мені такі пусті приречення! Колиб я однаковож мав на це нотаріальний акт, — тоді справа стоялаб інакше“. Та тут **зраз** відказав граф: „Я маю одну дочку, — одиначку, — яка приблизно є в твоєму віку. Я прирікаю тобі, що віддам її за тебе і ще нині перед нотарем зложу заяву, що роблю її і тебе одиними спадкоємцями цілого маєтку“. — Вкоротці прийшов уже й нотар на замок. І дочка власника

замку явилася перед ним та заявила свою згоду на подружжя з Максиміном. Тож списано контракт, з підписами чотирьох свідків. Тепер треба було, щоб підписав його ще й Максимін. **І щоб виявив за те свою тайну!** Молодець був у цій хвилі напrawdę глибоко потрясений! Ось-ось сильна покуса мала поконати його! Та в **останній хвилі... завела його память!** Не міг собі нічого з тайни **пригадати!** Наче занімів! Кров вдарила йому до лица і він просто доведений до розпуки енергійно закликав: „**Ні!**“ — У цьому ж моменті знову пригадав собі усе і вже спокійно сказав: „Мені заборонено виявляти тайну. Я її не можу розказати і не розкажу!“ — Тоді всі присутні, — а між ними був і місцевий парох, — глибоко порушені тією подією, стали переконані, — і це переконання голосно висказували словами, — що поява Матери Божої була напrawdę дійсним фактом. (Імя графа не може бути виявлене з огляду на його родину). — Максимін признався був, що і другим разом мало що не зрадив своєї тайни. Коли саме раз в Парижі, (а було це 1859. р.), терпів він страшний **голод**, тоді оден **видавець часопису** пропонував йому велику суму грошей за виявлення тайни. Та в цьому небезпечному моменті теж **завела його память!** І ця подія додала йому тоді такої мужности, що він наново рішучо постановив собі вірно зберегти тайну, хочби це мало його коштувати навіть життя!

5. Треба подивляти надзвичайну силу волі дітей при сповнюванні розказу Божої Матери, — як і теж і безкористовність їх.

Були люде, що старалися обоїх дітей то **грішми**, то всякого роду приреченнями, — а той і погрозами спонукати до цього, щоб зовсім не згадували про подію, яку пережили на горі в La Salette. Та вони заявляли **непохитно**, що все і всюди оповідатимуть, що їм сказала Божя Мати. І що вони ніколи про це не будуть мовчати; радше смерть понесуть, ніж малиб не виповнити приказу! Отже гроші, приречення й погрози не робили на них ніякого вражіння та не були всилі здержати їх у виповненні їхнього зобов'язання. — Замітне є теж і те, що діти не брали від **прочан** ніяких **грошей** та ніяких подарунків, — а коли раз щось виїмково були взяли, то зараз роздали це другим. Отже діти були під цим оглядом зовсім **безкористовними**. А це очевидно додатно представляє цілу річ, яку вони заступають. І до самої смерті остали діти **зовсім убогими**.

Можна тут взяти під увагу ще й те: Звідки взялася у цих простих пастушків нараз **стільки енергії та неустрашимости?** Бож присутність, навіть й найвище поставле-

них особистостей ніколи не виводила їх з рівноваги! І звідкіля взялася у них нараз ця **мова, подібна до мови старих пророків?** Вони передавали напр. слова Божої Матери так: „Коли маєте зерно, то не сійте його! Бо що ви посієте, те з'їдять звірята (визбирають птиці), а що зійде, те при молоченні заміниться у порох“! Того роду звороти знаходяться теж і у пророків: Напр. в кн. Левітів грозиться так непослушним Жидам: „*На дармо сіяти будете ваше зерно, бо його з'їдять ваші вороги... Даремною нехай буде ваша праця, земля нехай не видасть плоду, а дерева owocів*“. (З. Мойс. 26. 16—20). — Отже звідки набрали ті діти після з'яви такого подиву гідного **зрозуміння для науки релігії**, — тії діти, які доселі не знали й найосновніших правд християнської релігії?!

6. Дуже помітною є теж постійна присутність ума дітей та їхня трафність у коротких і знаменитих відповідях.

По загальному переконанні, відповіді дітей далеко **перевищали їхній вік і спосібности**. Муситься зважити, що часто ставлено їм **тяжкі та хитрі питання** і що їхні відповіді на такі відповіді з правила були незвичайно трафні. А для тих, що питали були вони великою несподіванкою! — Вони їх просто бентежили і змушували до мовчанки. На всі такі питання, — а многі з них були так хитро обдумані і поставлені, що здавалося, напевно збаламутять дітей, — відповідали діти **скоро**; ніколи не треба було ждати на відповідь! Загально впало в очі теж і те, що діти зовсім не показували ніякої радості з цього приводу, що своїми вдатними відповідями відносили побіду; — ні найменшим усміхом на лиці не зраджували цього! Дуже слушно заважав раз (1849. р.) **еп. Dupanloup**, згадуючи про допитування дітей: „Ніякий суд на світі не мучив іще ніколи відай таким допитом посуджених о злочин людей, як мучено протягом двох останніх літ отих двоє бідних селянських дітей, з приводу з'яви, про яку оповідали! А на всі ті питання, які приготвлювано для них нераз й через довший час, — які стосовано хитро, а які були на правду тяжкими питаннями, — відповідали діти все **скоро, коротко й точно**! Зовсім певно не булиб вони всилі здобутись на таку прихвність ума, колиб не було правдивим те, про що вони оповідали“!

7. Обое діти виказують велику сумлінність у сповнюванні одержаного від Божої Матери поручення.

Поручення полягало в цьому, щоб звістити народів про все те, що вони бачили та чули. **Тому ніколи не збо-**

ронювалися вони відповідати на питання, які їм ставлено з приводу подій на горі La Salette.

Також ве давали вони нікому нарочно нечемних, чи обидливих відповідей. Але і не бажали говорити про подію; відповідали тільки, коли їх паломники запитували. Ось кілька відповідей, які оповістив в р. 1854. англ. єпископ і письменник **Ullathorne з Birmingham**, у своїх споминах про подорож до відпустового місця в La Salette: Оден священник (о. Albertin, проф. малої Семинарії в Гренобл) сказав до хлопця Максиміна: „Чи тобі не сприкрилося, дитино, що дня бути змушеним одно і те саме повторяти“? На це відповів хлопчина: „А чи може вам, Отче, сприкриться день в день відправляти Службу Божу“? — Оден парох (з Валюзії, дієцезії Gap), що прислухувався оповіданні дівчини про появу Божої Матери, перервав її мову заввагою: „Пречиста зникла в **хмарі**“. — На те Меланя: „Там не було ніякої хмари“! У відповідь на це парох: „Але легка то річ оточитися хмарию і зникнути у неї“. А дівчина відказала на це: „Спробуйте, — зробіть ви це, Отче: оточіться хмарию і зникніть!“ — Оден мужчина сказав до хлопця: „Та „пані“, що ти її бачив, — то була тільки лискуча хмара!“ А на те відповів Максимін: „Але хмара не говорить!“ — Оден пан оповідав хлопцеві таке: „Ця пані, що появилася була тобі, — вона вже зловлена і сидить у в'язниці в Гренобл“. А Максимін на це: „О, той, що її зловив, то мусить бути дуже зручний чоловік!“ А до цього додала зараз Меланя: „Хиба тільки оден Бог може її завдати до в'язниці! — А в тій в'язниці хотілаб я бути!“ — Оден духовник сказав до Максиміна: „Ти оповідаєш нам якісь казки; **я тобі не вірю**!“ А хлопець на те: „А щож то мене обходить? Я маю тільки поручення розказати вам про це, а не спонукувати вас, щоб ви в це вірили!“ — Інший священник сказав до хлопця: „Ти малий **балакун**! Я тобі не вірю“. Нате Максимін відказав: „А по щож відбували ви таку далеку дорогу, щоб мене тут запитувати? — Хтось сказав до Мелані: „Ця „пані“ поручила тобі, щоб ти оповістила про все цілому народові. А під народом треба розуміти **ангелів**“. — Дівчина відказала на те: „О, ні, пане, — ангели не потребують навернення!“ — Оден пан сказав до Максиміна: „Правдоподібно був це **діявол**, що повірив тобі тайну. А на це відповів хлопець так: „Ні, — бо діявол не носить нашого Спасителя на грудях, тай богохульств не збороняє!“ — Хтось сказав до хлопця: „Та пані не сказала правди; вона предсказала **голод**, а прецінь жнива є всюди добрі“. На те Максимін: „Що це мене обходить? Вона мені так сказала, — а що далі — то її річ!“ — А іншому панові на те саме питання відповів: „Звідкиж ви знаєте, що голоду не буде; потоп світу надійшов теж аж після 100 літ, як був предска-

заний Носем". А Меланя так відповіла на таке саме питання: **Добрий Бог не є таким, як люде; Він зараз не карає. Кара приходить аж тоді, коли люде не творять покути**"! — Оден пан зажадав від дівчини, щоб вона пояснила слова „пані“: „Через 6 днів маєш працювати, а семий день зберігла для себе“. На те відповіла Меланя: „Ах, мій пане! Ви це поясніть! Виж більше учений, ніж я"! — Хтось сказав до Максиміна: „Люде кажуть, що колиб Пр. Д. Марія схотіла була говорити з дітьми, то напевно вибралаб була **мудріших** дітей. А на те відповів хлопець: „Хто зна, чи другі діти булиб розумніші"! — Отже, як бачимо, то самі такі відповіді, яких годі було очікувати від простих і неосвічених сільських дітей. Мається вражіння, як колиб біля них заєдно стояв якийсь добрий дух, що піддавав їм відповіді в таких трудніших питаннях.

8. Треба зважити теж і те, що обоє діти предсказували будучі події.

Що Максимін предсказав архієпископові Парижа, який дозволяв на образливі бесіди про La Salette, **що після 3 літ буде застрілений вуличною товпою**, — про це вже згадано вище. — Також предсказав Максимін **облогу Парижа** на р. 1870. І томуто вже 19. серпня 1870. р. телеграфував він з Corps до своїх прибраних родичів до Парижа, щоб сейчас прибули до нього, бо справа дуже нагляча. Пані Jourdain зараз приїхала, а її муж полишився був іще у Парижі. Але Максимін безнастанно налягав на нього листами та телеграми, щоб рівнож прибув до Corps. І він остаточно дня 17. вересня рішився виїхати. А цей поїзд, яким він відїздив, був вже останнім поїздом, що відходив з Парижа. Бо зближалася вже третя і четверта німецька армія, які відтак до 19. вересня цілковито окружили Париж. Пані Jourdain вийшла відтак, 18. вересня, на гору в La Salette, щоб подякувати Г. Богові за вирятування з великої небезпеки. А того самого дня сказав до неї Максимін: „Бідна Мамусю! У цій хвилі **горить вже наша вілля; ми цілковито зруйновані**"! — Також і **місіонарям на горі La Salette** предсказали обоє, і Меланя і Максимін, майбутню судьбу. Бо згадані монахи так поводитися в La Salette, що давало до думання, начеб вони зовсім не вірили, що 1846. р. об'явилася там Божя Мати. Виглядало, що вони є радше **торговщиками**, ніж слугами Божими; — вони продавали паломникам, **навіть і в неділі девоціоналії**, що Меланя гостро п'ятувала. А голодуючого хлопця Максиміна відігнали вони від себе, коли він прийшов був до них і просив о кусок хліба. Вже тоді звіщала їм **Меланя Божу кару**. Коли ці монахи в 1901. р. питали раз в захристії Меланю, оче-

видно глумливим тоном: „Отже, щож має тепер ще статися? вона відповіла **„Мадонна вас вкортці вимете звідсіля“!** Також і Максимін, в останньому році свого життя (1875 р.) предсказав таке саме щодо монахів в La Salette: „Вони зйдуть з гори і вже ніколи не вийдуть на неї.“ І це предсказання дійсно сповнилося на початку цього століття; монахів прогнав французький уряд. При своєму відході забрали бути всі коштовности, навіть діячем Божої Матери зі собою, — але мусіли все те на розказ папи полишити у святині. — А чи сповниться теж пророцтво Максиміна, що **Париж буде спалений власною своєю вуличною товпою**, — про те свідчитиме майбутність. Сповнення цього пророцтва булоб доказом, що діти мали обявлення також і в пізнішому житті.

9. Важною річю є тут іще многи чуда, які діялися на візвання Преч. Д. Марії з La Salette та через уживання води з тамошного джерела.

Насамперед розкажемо про одно уздоровлення, яке мало місце в перших тижнях після повстання відпустового місця. **Францішка Laurent**, жінка одного пекаря з Corps, (міста віддаленого від La Salette 4 год. ходу), **була спараліжована на цілому тілі вже від 16-ти літ**, а через сім літ безперестанно лежала вже в ліжку. Тільки з тяжким трудом могла вона за помічю палиць поступити кілька кроків від ліжка. При кінці листопаду 1846. р. казала вона принести собі води з джерела з La Salette і просила zarazом своїх кривних підприняти в її наміренні паломництво на святу гору до La Salette, щоб там помолитись за її здоровля. Більше, ніж 500 місцевих жителів виповнили бажання хорої і дня 24. листопаду відбули паломництво до La Salette. І ось, у хвили, коли 500 паломників молилося за уздоровлення Францішки Laurent, — тоді **нараз виздоровіла вона дома цілковито!** Того самого вечора, коли вже вертала назад процесія до Corps, вийшла згадана жінка пекаря, вже без палиць, напроти паломників і прилучилася до походу в напрямі парохіяльної церкви. Всі присутні, бачучи чудесно уздоровлену, стали до глибини душі зворушені з радости та страху. А другого дня, 25. листопаду, в день св. Катерини, прилякнула ця, недавно ще так дуже хора жінка, на превелике зачудування всіх мешканців оселі, до святого Причастя. (Гл. розправу „Die Geschichte der Erscheinung zu La Salette“ 1847., Einsiedeln, Gebr. Karl und Nikol. Benzinger st. 48).

У цій то (згаданій) розправі оповідається теж про кілька інших подиву гідних уздоровлень. Напр. про **уздоровлення монахинь**, які відмовляли **девятилицю** в честь Матери Божої

та пили воду з La Salette. — У цьому то часі (д. 24. липня 1847. р.) писав парох Ліону, Nikod: „Уздоровлення бувають щораз частіші... Щодня одержується вістку про нові уздоровлення“. — А парох Perrin з La Salette писав так в 3 роки після згаданої події: „На основі предложеного мені доказового матеріялу можу ствердити, що вже було 250 уздоровлень, на візвання Матінки Божої з La Salette“.

Чудесного уздоровлення доконала вода з La Salette теж і на особі самого віщуна з La Salette: **Максиміна**. Як студент медицини заказив був собі він великий палець їддю з трупа. Можна було зовсім певно сподіватися, що з цього приводу умре. Повертаючи додому сказав він був навіть до своєї прибраної матери, що тільки ще кілька годин житиме. Було це пізно, увечір. Запалення робило шалені поступи, а біль був чимраз нагальніший. Тоді впало на думку його прибраної матери, п. Jourdain, налляти у шклянку трошки води з La Salette. Максимін замочив у ній свій палець, а обоє молилися при цьому набожно. Нараз кличе радісно Максимін. „О, чудо! Марія, добра Мати з La Salette, урятувала мене!“ Бо нараз уступив саме весь біль, а палець став здоровим.

А через кілька разів лучилося було таке: Коли розбивано каміння, яке походило з того місця, де появилася була Божя Мати, показувалося в **середині каменя лице Ісуса**, увінчане терневим вінцем.

Ось хочби такий випадок: Дня 1. жовтня 1846. р. вели два **офіцери: Angeline і Bordenave** рекрутів з Гренобль до Тульону і задержались були в Corps. Там удалися вони до каварні Magnan-a і, наслуковавши вже багато про La Salette, веліли прикликати до каварні Максиміна та розказати собі про цілу подію на горі. Офіцер Angeline хотів конче мати якусь памятку з La Salette і тому просив хлопця, щоб приніс йому якийсь камінчик із місця, де була з'ява. Бо в Corps було багато таких камінчиків, у многих домах. Максимін побіг по хатах сюди-туди і вкортці удалось йому дістати такий камінь. Колиж він його дав офіцерові, тоді і другі товариші при столі забажали мати таку саму памятку. Отже, щоби задоволити своїх товаришів, розбив офіцер камінь на кілька куснів. Та ось на одній стороні розбитого каменя показалось зовсім виразно лице Христа. Зачудовання присутних було величезне! Офіцер казав принести собі шовковий платок і з великою пошаною завинув камінь. А господареві гостинниці полишив на памятку підписану всіми присутними відповідну посвідку. — В місяць пізніше лучився в тій самій каварні зовсім такий самий другий випадок: Надійшов до Corps знову відділ війська, який машерував до Toulon. І кількох офіцерів, що зайшли до каварні Magnan-a, дізналися про чудесну подію,

яка сталася там перед місяцем. Тож забажав оден офіцер побачити Максаміна. Покликано його та попрошено розказати про подію в La Salette. І цей офіцер забажав одержати камінчик із місця, де була з'ява. Хлопець приніс теж і для нього такий камінь. Обвинувши його в платок, приносить його до каварні і каже: „Цей камінь вистарчить для всіх, що тут присутні“.

Молодий офіцер взяв кусень заліза і розбив ним камінь на двоє. І знову на внутрішній стороні розбитого каменя появилася відбитка лица Ісуса: св. Лице було повне смутку, мало **замкнені очі та терневий вінець** на голові. Також і цей офіцер лишив на бажання власниці каварні письменну посвідку цього випадку із підписами 30-ти присутніх осіб. — Ці випадки мав здається на думці **єпископ** Людвик **Rossat** з Gap, коли він під датою 9. XII. 1846. писав: „Оден офіцер, що подорожував недалеко La Salette, розбив кусень каменя, на якому сиділа Пречиста Діва Марія. На своє велике зачудування, побачив він на розлупленому камені образ терневим вінцем увінчаного Спасителя. Много осіб було при цьому, коли це сталося“. (Die Geschichte der Erscheinung zu La Salette, 1847. Benzinger, стор. 78.)

Треба тут іще розказати про одно велике чудо: А саме **про uzдоровлення одної сліпої**. Учениця монастиря п. візв. св. Благовіщення, в Валенсії, **Lauzur**, зі St. Cerè, була з дитинства хора на очі і в квітні 1852. р. цілковито **осліпла** на обоє очей. Будучи вже сліпою, вибралася вона на прощу з Валенсії до La Salette, в товаристві одної жінки — і дня 1. липня вийшла на св. гору. Коли вона там прийняла св. Причастя, відзискала нараз зір наново. Окуляри, які вона передше носила, тепер були для неї завадою. Лікар тієї дівчини признав це uzдоровлення чудом. Ціла монастирська громада в Валенсії і всі шкільні товаришки цієї дівчини були присутніми при досліджуванні цього чуда єпископом з Валенсії. — Єпископ **Ullathorne** заявляє, що це є дуже замітна річ, що найбільше випадків uzдоровлень було саме о год. 4. попол., — а в цій годині кінчилася саме з'ява Пр. Д. Марії в La Salette, в р. 1846. — (тривала від 3 — 4 год. попол.). — До дня 19. вересня 1842. начислено саме 46 великих uzдоровлень, а uzдоровлені люде походили з 26 дієцезій.

10. Факт з'яви Преч. Д. Марії в La Salette був признаний урядово, після дослідів церковної влади.

Многі чуда спонукали еп. з Гренобль **Філіперта de Brouillard** заявити торжественно у пастирському листі, в п'яту річницю (після події) в La Salette, що **поява Преч. Д. Марії на горі в La Salette на правду таки була**, — що вона носить на собі всі **знамена правдивої події**, —

(не злуди). В 5 місяців опісля закликав єпископ у своєму другому пастирському листі до добродійних жертв на будову гарної Церкви на місці з'яви. Отже єпископська влада в Гренобль, після 5-літніх дослідів переконалася, що поява Преч. Д. Марії дійсно мала місце на горі в La Salette.— Гідним уваги є також і те, що генеральний вікарій з Гренобль, Rousselot, який 1846. р. видав розправу п. з. „Правда про подію в La Salette“, одержав за це похвалу папи Пія IX.; св. Отець писав до нього так: „Зі щирого серця желаємо вам щастя за те, що ви написанням цієї книжки причинилися до помноження слави Преч. Діви Марії“. — В р. 1850. опублікував Rousselot свою другу розправу п. з. „Нові докази про подію в La Salette“, — де виявив всі чуда, які з приводу La Salette сталися“. А коли 1851. р. прибув генеральний вікарій до Риму, до папи Пія IX., щоб передати йому переписану обома дітьми тайну, заявив папа устно: „Я поручив був „промоторові віри“ (promotor fidei) розслідувати книжки, які ви написали; вони є добрі і носять на собі знамена правди“. (Ullathorne, стор. 126). Замітними є теж докази прихильності, якими огортав Христовий Намісник, папа Пій IX. відпустове місце La Salette. Декретом з дня 2. XII. 1852. признав він різні **привілеї**, які пособляли поширенні культу La Salette. Суперіорові місіонарів у відпустовому місці La Salette, уділив він теж повновласть уділяти прочанам, що йшли до La Salette, **папське благословення**. А сам наділив прочан многими відпустами. — Перша більша книжка про La Salette появилася в липні 1847. р., — пера **еп. Villecourt-a** з La Rochelle, пізнішого кардинала, що сам відбув був далеку подорож до La Salette і все на місці розслідував. Ця його книжка появилася п. з. „Нове справоздання про появу Преч. Д. Марії в Альпах“. У цій то книжці старався він доказати, що Божя Мати напrawdę обявилася була дітям.

А ті, що твердять, начебто **священники** мали в цьому свій інтерес, що створили відпустове місце в La Salette, нехай зважуть те, що Преч. Д. Марія почала була саме свою мову від сильних нарікань на священників і настоятелів Церкви. Отже, **колиб дійсно тут була рука священників**, тоді напевно не булоб таких нарікань! Бо обманці не підносять закидів проти себе самих!

11. На користь La Salette промовляє теж і ця обставина, що видвигнене з'явою віщування, яке тоді звучало зовсім неправдоподібно, справді сповнилося, — а саме: **вивищення та упадок Наполеона III.**

Божя Мати сказала була Меланії 1846. м. і. таке:

Нехай папа Пій IX. не довіряє Наполеонові. Бо він є фальшивий і схоче бути заразом і папою і цісарем. Він

упаде з приводу свого меча, за помічю якого схоче високо піднятися. В р. 1846. ніхто ще не думав про вивіщення Наполеона. Бо аж в р. 1848. став Наполеон президентом французької республіки, а щойно 1852. р. цісарем Франції. В р. 1870. взяли його Німці в полон.

Також заповіджені Преч. Д. Марією **революції та горжанські війни**, як теж і те, що державні володарі усунені будуть від влади, — все те щойно недавно сповнилось у деяких краях.

Як тільки сповняться ще й дальші події, які заповіла Божя Мати з La Salette, тоді **оживиться** наново це **відпустове місце**. В цьому значінні висказалася так Меланя, як теж і Максимін. Бо, як звісно, обоє вони дещо такого заповіли, що дійсно опісля й сповнилось. **Меланя** висказалася, що La Salette буде **погребане**, походи паломників будуть чимраз меншати, аж до **кризи...** „Колиж думатимуть люде, що вже все знищене та безповоротно пропало, тоді La Salette віджиє наново, бо Пр. Д. Марія має досить сили, щоб доконати цього. І слова Її не є пустим звуком! А коли це побачете, тоді вже не будете сумніватися. Марія є могоуча! Ані люде, ані сила діяволів не зможе Її нічого вдіяти! Можна спротивитись Її покликові, можна спротивитись ласці, — але Вона може перенести на інше місце своє велике світло і показати його кому іншому. Тож ждїм на Її поміч і на Її годину!“ (Jean Fidus-Apologie pour Mélanie, 1914. Tours, стор. 25). А ще далеко передтим виказався Максимін: „Тепер сміються люде з La Salette. Але La Salette то так, як квітка; в зимі покривають її землею і навозом, а опісля тим кращою вона виходить наверх“. (Тамже ст. 25).

ВІДПУСТОВІ МОЛИТВИ.

Папа Пій XI. надав відпуст ось таким двом молитвам в честь Пр. Д. Марії з La Salette:

1) Дорога наша Матінко з La Salette, — Заступнице грішників, — молися безустанку за нами, що прибігаємо під Твою опіку! (100 днів відпусту за кожним разом. — Пій XI. з 25. XI. 1927).

2. Згадай, наша Дорога Госпоже з La Salette, — Ти Мати терпіння, — на сльози, які Ти проляла за мене на Голготі. Згадай теж на тії Твої труди, які Ти заєдно підприймаєш для моєї користи, — щоб мене відтягнути від руки Божої справедливости! І зваж, чи Ти тепер можеш мене опустити, — тепер, коли Ти для мене, своєї дитини, стільки вчинила? Тож я, заохочений цими потішаючими думками, прибігаю до Тебе, щоб помимо своєї невдячності упасти до Твоїх ніг. Не відкидай моєї молитви, Пречиста Заступнице грішників, а наверни мене! Дай мені ласку любити Ісуса понад усе, а Тобі своїм святим життям заєдно додавати розради, — щоб колись бути в змозі оглядати Тебе в небі. Амінь. (300 днів відпусту за кожним разом. — Пій XI. 25. XI. 1927.)

ДОПОВНЕННЯ.

Французський письменник Leon Bloy († 1917) видав про Меланію дві замінні книжки:

1) Celle qui pleure („Та, що плаче“) 1907.

2) Опис життя Меланії Calvat (1922. р.) Цей опис обіймає одначе тільки молодечі її літа (від 1831. — 1846). Написала його сама Маланя 1900. р., спонукана до цього духовним послухом. Цю розправу загально хвалять, як знаменитий твір вищої містики, що носить на собі знамя Божого просвічення. Меланя сама висказалася про неї: „Сам Бог диктував мені її“ (Гл. Jean Fidus, Apologie pour Mélanie, 1914. Paul Salomon, Tours, стор. 9. — 30).

ЗМІСТ.

	стор.
Передмова	1
З'ява в Ля Салет	3
Діти: 1) Максимін	9
2) Меланя	10
Тайна Мелані	13
Тайна Меланії (за фр. писм. Leon Bloy)	18
Найближча будучність:	23

1) Наступає великий тріумф кат. Церкви (стор. 23). 2) Заки настане тріумф Церкви мають вибухнути революції та горожанські війни в Італії, Франції і Англії (26). — 3) Перед тріумфом Церкви відбудеться ще окремий карний суд, за помічу якого мають бути погублені негайно вороги Церкви та злочинці. (31) — 4) прийдуть нові королі, які піддержуватимуть кат. Церкву з великою силою (32). — 5) Під кінець світу виступлять великі святі останньої доби (34)— 6) У останніх часіх всюди по цілій землі проповідуватись буде Євангелія (36). — 7) Після 25-літнього загального добробуту, люде знову стануть грішними. Тоді, для їх покарання, виступить предтеча антихриста. Також вибухнуть нові війни (38). — 8) В часі відступства від віри будуть діятися надзвичайні чудесні події (43). — 9) Коли моральний занепад у світі огорне навіть і монастирі, тоді народиться антихрист (63). — 10) Рим стане осідком антихриста і зникне з лица землі (72). — 11) Генох і Ілля повернуть назад на землю і поборюватимуть антихриста (73). — 12) Антихрист буде убитий при злеті в гору (75) — 13) Париж буде спалений, а Марсилія западеться. Таке саме станеться з іншими містами (77).

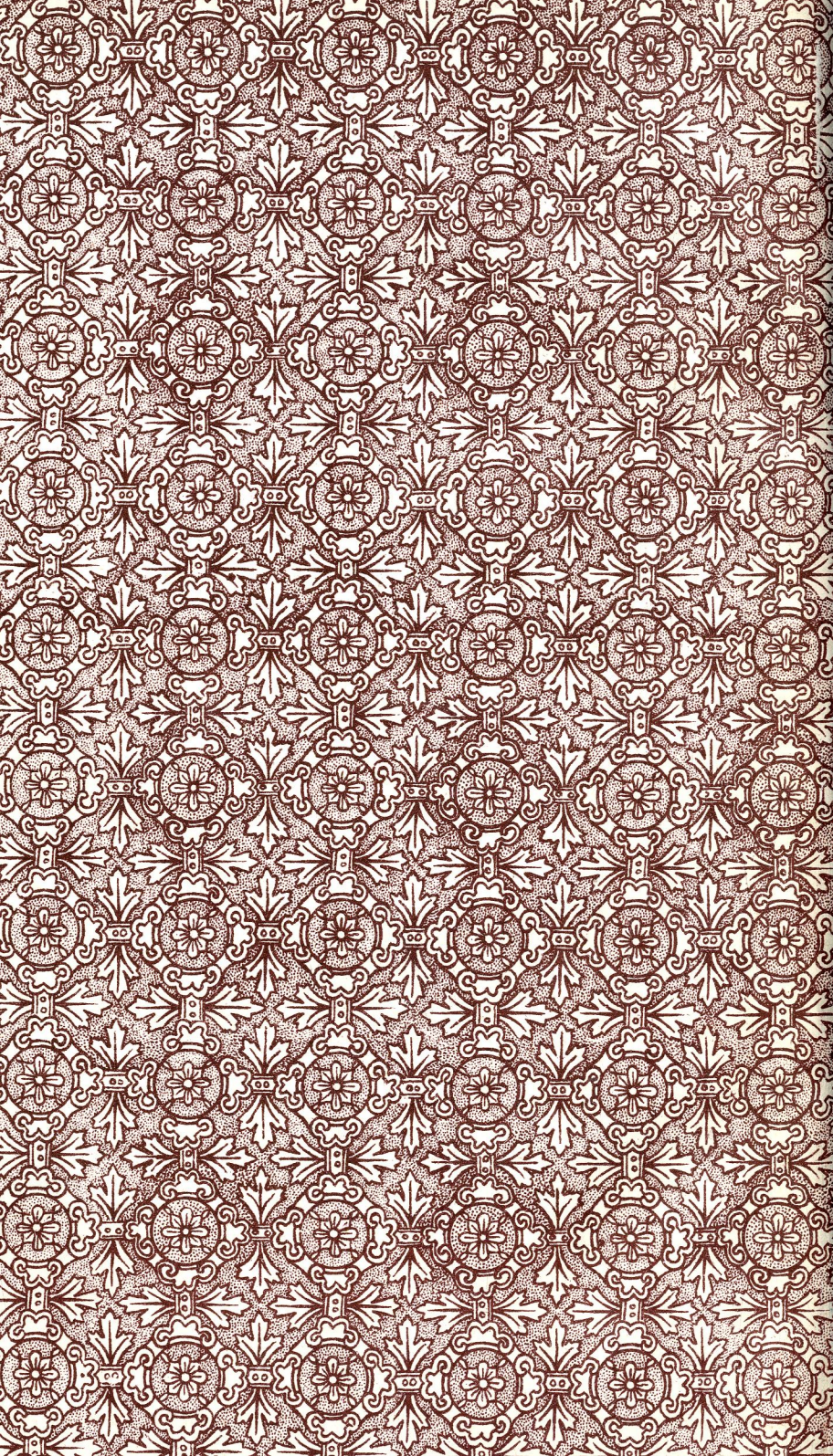
Безсторонний осуд про La Salette	79
Відпустові молитви.	99
Доповнення — Зміст.	100

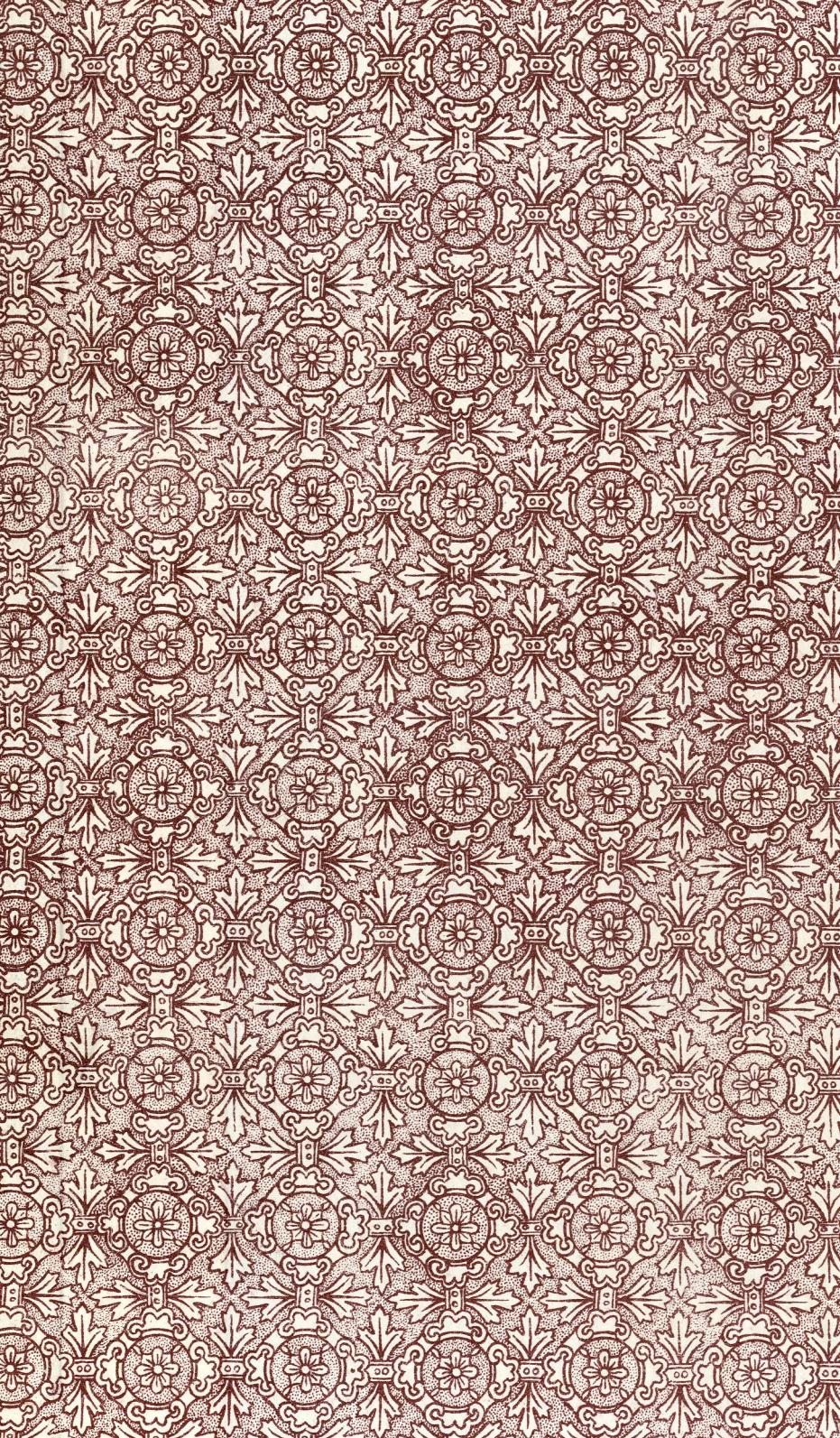
ПОМІЧЕНІ ОШИБКИ.

Стор. 24. стрічка 9. здолу замість: сбособом — має бути:	способом
„ 54 „ 15. „ „	поперед-жуючи „ попере-джуючи
„ 55 „ 16 згори „	Коссандри „ Кассандри
„ 59 „ 2. „ „	Живитьця „ Живиться
„ 64 „ 21. „ „	Діоніза „ Діонізія
„ 69 „ 6. здолу „	мноних „ многих
„ 93 „ 3. згори „	ве „ не
„ 95 „ 12-13. „ „	цього пророцтва „ цих пророцтв
„ 95 „ 13. здолу „	вже „ навіть вже
„ 96 „ 8 і 18. „ „	офіцир „ офіцер

2769

3,00

(1986)

1388

Проф. А. Конціонатор

КІНЕЦЬ СВІТУ.

Предсказаний Преч. Д.

Марією в Ля Салет.